

NAŠEPTÁVAČ
Z
APHASI

Jaroslav Kuczera

Facka

„Hej, kam jedeš! Zase se kocháš krajinou?“ zakřičel Lád'a na Pavla, který řídil jejich auto a na kruhovém objezdu odbočil na výjezd, kterým jezdí do práce, a ne do hor, kam měli namířeno. Nejspíš jako vždy se nevěnoval řízení, ale přemýšlel nad nějakou myšlenkou, která ho právě napadla.

„To já jen z taktických důvodů,“ vylouval se, „kdyby nás někdo sledoval, tak si ho všimnu nebo jej alespoň zmatu.“

„Ty jsi ještě neslyšel, že se dá v pohodlí domova zjistit, kde se kdo pohybuje? Stačí znát číslo telefonu a Google ti ukáže trasu i se zastávkami.“

„Jo, slyšel, ale já nemám telefon.“ Uvědomil si, že ho nechal doma na stole a hned se chopil chabé výmluvy. Neměl to v životě moc jednoduché. Bydlel u pěstounské rodiny a setrval v ní i přesto, že již pár let pracoval v nedaleké automobilce. Kromě „strejdy“ Ládi neměl nikoho.

Než si ho vybrala současná rodina, bydlel v dětském domově. Nepamatoval si, kdo byli jeho rodiče, ani kde bydlel. Jediné, co mu z dětství zbylo, byl nepříjemný sen. Vracel se mu téměř pravidelně: viděl v něm nějakou ženu, nejspíš maminku, jak otevírá vstupní dveře. Ve chvíli, kdy vznikla malá škvírka, někdo do nich strčil tak silně, že bouchly ženu do tváře. Ta upadla a začala krváčet. Chtěl jí běžet na pomoc, ale nemohl. Někdy jej někdo držel a odnášel pryč, jindy se nedokázal pohnout z místa. Prostě tak jak to ve špatném snu bývá. Ale tenhle sen jej netrápil. Myslel na něco zcela jiného, i když to taky mělo počátek ve snu.

Včera po noční směně, okamžitě jak usnul, měl vidění, ve kterém byla mladá dívka. Pěkně oblečená, vypadala příjemně. Seděla za stolem v malém hotelovém pokoji. Ruku měla na notebooku a promítala na stěnu nějakou fotografii. Neviděl, kdo na ní je, protože vše viděl ze směru, jako by se z té stěny díval. Pak se ozval muž, který stál vedle.

„To po nás nemůžete chtít, platíte sice velmi dobře, ale oddělat ho uprostřed rušné ulice je nebezpečné.“

„*Nejen oddělat, přeji si, abyste jej zastřelili,*“ řekla dívka, aniž otevřela ústa.

„Zastřelit to je spousta hluku, nešlo by jej píchnout nožem do ledvin? Mám s tím dobré zkušenosti,“ ozval se druhý, o něco mladší mladík. Pak se naklonil k uchu svého kolegy a zašeptal:

„Jak to, že ji slyším, když vůbec nemluví?“ Druhý muž to přešel mlčením.

„*Vy mi asi pořád nerozumíte. Já si u vás objednávám vraždu to-ho-dle člověka a mám k tomu podmínku, že musí být zastřelen. Pozítří vám zavolám, na které ulici ho najdete. Měla by to být rychlovka. Přijedete, vytáhnete bouchačky, namíříte, bum, bum a mladík se skácí k zemi. Vy nastoupíte do předem připraveného kradeného auta a pádíte pryč.*“ Dívka, i když celou dobu vášnivě gestikulovala, svá ústa neotevřela.

„Mně běhá mráz po zádech, pojďme pryč,“ zašeptal mladík do ucha.

„Dobrá, polovinu předem a druhou hned jak práci dokončíme.“

Dívka ukázala rukou na tašku vedle stolu. Muži ji vzali a rychle odešli. Když bouchly dveře, vstala a šla ke stěně. Pavel měl pocit, že se dívá přímo do jeho očí.

„Tak co, jsi to ty, nebo mám hledat někde jinde?“ prohlásila, ale tentokrát to byla její vlastní řeč. „Vím, že jsi to ty. Už mi neutečeš, chlapečku.“

V té chvíli se probudil, samozřejmě celý zpocený, a celý den nad tím přemýšlel. Netrápila jej surová vražda; ta byla nejspíš pozůstatek z nějakého filmu. Zaujalo jej, jak ta žena komunikovala s těmi muži. Nejspíš jim podsouvala své myšlenky tak dokonale, že ji naprosto zřetelně slyšeli. V té chvíli si uvědomil, jaká touha se v něm objevila, jak hodně touží mít takové schopnosti. Je to snad telepatie nebo je jen fantastik?

V této chvíli musel s přemýšlením skončit a věnovat se řízení. Právě dokončoval kolečko na kruhovém objezdu a snažil se tentokrát odbočit správně do Beskyd.

„Tak nám kdykoli mohli dát čip na kapotu a nemuseli jezdit za námi jako idioti.“ Lád'a dobře znal Pavlův neduh. Mockerát jej probírali a zkoušeli i různá cvičení, aby jej mohl mít pod kontrolou. To, že se Pavel vymlouvá, jej trochu namíchlo; měl rád upřímnost.

„Takže rychle zkontroluj všechna auta, která jedou za námi a zapamatuj si jejich barvu, typ a espézetku,“ nařídil se sarkastickým podtónem.

Pavel zachoval klidnou tvář a začal jmenovat: „Bílá Škoda Favorit, myslím, že na konci byla šestka, červený Tucson 9T5 jo, a ještě se objevil černý medvídek,“ Pavel už ve zpětném zrcátku luštil espézetku „2 B nebo 8, nějak mi to splývá.“

„Věnuj se raději řízení, stačí, že jedeme správným směrem,“ Lád'a mávl rukou dopředu a zabořil se do sedadla.

Konečně dojeli k lesu, zastavili na krajnici, vytáhli košíky a vydali se do hlubin lesního porostu. V těchhle končinách už párkrát byli, takže jejich kroky směřovaly k místům, kde čekali, že houby porostou. A taky že rostly; však včera sprchlo. Očistit, uložit do košíku a hurá na další místo.

Opodál zapraskaly větvičky. Oba se jako na povel otočili tím směrem. Nebyl to divočák nebo medvěd, který se tu prý potuluje, ale mladý pár v maskáčích, který určitě nezajímaly houby, ale láskyplné slunečné dopoledne.

„Lád'o, nebudeš se mi smát?“

„Smál jsem se ti někdy?“

„No asi ne, ale mě je to trochu trapné.“ Pavel sklopil hlavu, jako by se styděl.

„Trapné?“ Lád'a zdvihl obočí, pak otočil hlavu směrem k mladému páru. „Že by nějaké děvče?“

Sklopil hlavu ještě víc a nohou posunul šišku.

„Tak povídej, Romeo, copak se stalo?“

„Hej, hej, říkal jsi, že se nebudeš smát!“

„Promiň, tak povídej.“

„Dneska, nebo teda v noci, nastoupila na linku nová slečna, ale fakt pěkná, černé vlasy, hluboké oči, když se na mě podívala, málem jsem se v nich utopil. Dělal o pár pozic přede mnou. Ale věnovala se své práci a ani se na mě nepodívala. Tak jsem ji začal hypnotizovat. Pořád jsem se díval a nic. Tak jsem na ni v myšlenkách volal: „*Hej, otoč se!*“ A zase nic. Pak jsem se trochu soustředil a poslal jsem jí myšlenku: *Dívko s černými vlasy, podívej se za sebe.* A ona se ohlédla.

Já jsem zčervenal a dělal, že usilovně pracuji. Pak jsem to po svačině ještě jednou zkusil a zase se na mě podívala. Já mám asi telepatické schopnosti.“

Lád'a se na Pavla nevěřičně podíval. „Telepat, jo? Spíš náhoda, ne?“

„Jasně, že telepat. Hele, ukážu ti to, pošlu jí myšlenku,“ kývnul hlavou k mladému páru, „aby mu dala pusu. Sleduj.“

Pavel zavřel oči, zvažněl a jen jemný pohyb rtů naznačoval, že něco v mysli říká. Milenecký pár seděl na pařezu kousek od nich, kluk držel dívku kolem pasu. Dívka se na hochu podívala a dala mu pusu na tvář.

„Viděl jsi to?“ zvolal radostně Pavel.

Lád'a jen mávl rukou a prohlásil: „Náhoda.“

„Včera ráno jsem měl sen a nějaká žena takhle mluvila a oni jí rozuměli. Tak sleduj ještě jednou.“ Opět zavřel oči, začal se soustředit a PRÁSK.

Dívka z ničeho nic dala chlapci takovou facku, až to polekalo i ptáky ve větvích.

Lád'a se začal smát: „To jsi chtěl?“

Pavel zůstal koukat s otevřenou pusou.

„Ty jsi jí vnutil myšlenku, ať mu dá facku?“ zeptal se se smíchem Lád'a.

„Vidíš, říkal jsem ti, že to byla náhoda nebo jen sen.“

Pavel zavřel pusu a pokýval hlavou. Otočil se a pokračoval směrem k dalšímu tajnému místu, kde rostly ty největší praváky. Lád'a pořád s úsměvem na rtech vykročil za ním.

Po chvíli se ohlédl a po tváři mu přeběhl zamyšlený výraz. Očima zalétl k mladému páru, chvíli se na nich zastavil, pak se otočil a dál pokračoval za Pavlem.

Proto neviděl, jak se chlapec nechápavě ptá dívky, proč jej udeřila, když jí vyznával lásku a dívka se slzami v očích ho prosila za prominutí, že jej špatně pochopila. Co už neprozradila, bylo, že se jí v hlavě objevila divná myšlenka, která vše překroutila.

Také neviděl, jak se na protějším svahu někdo zvedá ze země. V rukou má dalekohled a pozvolna se vydává stejným směrem. Žádný košík, žádné houby, jen tvář otočená za Lád'ou a Pavlem.

Ti si však hleděli svých košíků, které se docela rychle plnily houbami. Mírným obloukem se vraceli k silnici. Opět se ozvalo tiché prasknutí, ale takové zvláštní. Pavel se automaticky ohlédl a koutkem oka uviděl stát dva muže, kolem nichž se vznášela namodralá aura, která pomalu pohasínala. Než mu oči dostatečně zaostřily, strhly ho Lád'ovy ruce k zemi.

„Au,“ zanařikal strejda, „něco mi prasklo v kotníku, podívej se mi na něj,“ zaprosil a nenápadně sledoval oba muže.

„Kam jsi mě to přenesl, ty nemehlo? Říkal jsem do Stromovky, to je v Praze, a ty mě přeneš někam mezi stromy do lesa! To sis nenastudoval fotografii Stromovky? Byl to domácí úkol. To snad není pravda!“ rozčiloval se asi učitel na svého žáka.

„Je, hele, živí živácci,“ místo omluvy prohlásil žák a ukazoval směrem k Lád'ovi s Pavlem.

„Jo, na rozdíl od tebe jsou ještě živí, protože tebe nejspíše nechám ztratit v nicotě. Dělej, než nás uvidí, nemáme s sebou našeptávače, aby je nechal zapomenout, že nás viděli. Přenes nás zpátky do školy. To snad zvládneš.“

Učitel se chytil žáka. Opět zaznělo prasknutí a oba se stali průhlednými, až se úplně ztratili.

Pavel nic z toho neviděl, protože jej Lád'a schválně zaměstnával svým kotníkem. Když vše utichlo, pomalu se postavil a prohlásil: „Už to tolik nebolí, asi jsem jen špatně šlápnul.“ Otočil se a pokračoval cestičkou směrem k silnici.

Cestou míjeli jiná zaparkovaná auta, třeba červený Tucson 9T5 nebo ten černý Mercedes. Kluci však byli příliš zaneprázdněni, než aby si všímali, kde kdo parkuje.

Našli své auto, naložili koše, nastoupili a Pavel se rozjel domů. No, domů. Někdo řekl, že „doma není tam, kde bydlíš, ale tam, kde ti rozumějí“. Pavel bydlel u pěstounů už asi 15 let, předtím v nějakém dětském domově a ještě předtím.... To už si nepamatoval, snad byl u svých rodičů, kteří prý zemřeli asi při autonehodě. Každý říká něco jiného a Pavla už přestalo bavit ptát se pořád dokola. Byl spokojený s náhradní rodinou. Sice pořád cítil, že je jakoby navíc, ale už si zvykl. Jediný, kdo měl Pavla opravdu rád, byl jeho pes. Malý boloňský psík, který byl s Pavlem už odnepaměti.

Když dorazili domů, vyrazil jim naproti, malý chundelatý a celý bílý pejsek. Pavel jej našel opuštěného někde na ulici. Nikdo se k němu nehlásil, tak si jej nechal. Původně mu dal jméno Beruška, jenže pejsek takové jméno odmítal, nechtěl na něj reagovat. Když pak přišel na návštěvu strejda Lád'a, podíval se na psíka a bylo mu hned jasné, proč nechce poslouchat.

„Vždyť je to přece pes, a ne psí slečna, a ty mu nutíš dívčí jméno Tak se nediv, že se uráží. Vymysli mu nějaké chlapské jméno.“

„No právě, vždyť je to jenom pes, může mu to být jedno,“ odbyl jej Pavel a podíval se na pejška. Ten tiše zavrčel.

„Vidíš, není mu to jedno, dělej, vymysli mu nějaké,“ nutil Lád'a Pavla.

„Chlapské jméno? Vždyť je to jenom boloňák, a ne vlčák. Budu mu říkat Boloňák a basta.“

„Ha!“ souhlasil pejsek Boloňák a jméno bylo na světě.

Boloňák byl asi nejposlušnější pes pod sluncem. Jeho rasa je „postelový“ typ, v kohoutku 27 cm a spíše klidné povahy. Dělal přesně to, co po něm Pavel chtěl. Jako by mu rozuměl. Ani cvičit s ním moc nemusel. Vysvětlil mu, co od něj chce a Boloňák to udělal.

Každá návštěva, která přišla, byla důkladně prokontrolována – očichána – a prohlédnuta přísným pohledem malého chundelatého pejska. A běda tomu, jako například Pavlovým spolužákům, když byt' jen z legrace chtěli Pavlovi ublížit. To se z něj stal ostrý pes, ze kterého šel větší strach než z dobrmana.

Jen Láďa měl velká privilegia. Pes se s ním zdravil, jako by byli sobě rovni. Ne že by Láďa na něj štěkal, ale spíš Boloňák hned nastavil packu a důležitě poslouchal, o čem se spolu baví. Sem tam zavrčel, krátce štěkl. Jak by se připojoval do rozhovoru. Láďa byl pro něj druhým páníčkem.

Ono Láďa byl vlastně taky trochu zvláštní. Pavel mu sice říkal strejdo, ale rodina to nebyla. Pamatoval si její ještě z dětského domova, kde mu zařídil tuto pěstounskou rodinu. Od té doby přicházel pravidelně na návštěvy. Později učil Pavla životu v přírodě, což vyhovovalo pěstounskému tatínkovi, který nerad opouštěl svůj „bermudský trojúhelník“ – televize, lednice a kanape. V přírodě se spolu učili poznávat stopy zvěře, rozdělávat oheň bez kouře, vařit na ohništi jídla a také tajně klást oka na zajíce, ale to nikomu nikdy neprozradil. Několikrát se strejdy ptal, jestli znal jeho rodiče, ale Láďa vždy říkal: „Snad jo, ale nepamatuji se.“ To Pavla vytáčelo. Tak znal nebo neznal? Poslední dobou se už nevyptával, pochopil, že mu je stejně nikdo nevrátí, a tak se spokojil s tím, co měl. Náhradního tátu, náhradní mámu a dvě náhradní sestry, které si ho moc nevšímalý.

Vystudoval gymnázium a pak chtěl pokračovat na vysoké škole. Brzy však zjistil, že učení není jeho silná stránka, a tak si našel práci v nedaleké automobilce. Alespoň už nebyl po finanční stránce na nikom závislý.

Dnes měl po noční směně a ještě nespál. Houby přece nejlépe rostou zrána. Rozloučil se s Láďou a v doprovodu Boloňáka odpochoďoval do kuchyně. Položil košík na stůl a oznámil:

„Mami, nesu jídlo, můžeš s tím něco udělat? Já jsem po noční už skoro mrtvý.“

„To víš, že je dám nasušit. Běž klidně spát.“ „Jo,“ vzpomněla si maminka, „vezmeš zítra Moniku do města na nákupy?“

„Klidně, ale až se trochu prospím,“ souhlasil a už téměř se zavřenýma očima odešel do pokoje, kde v mžiku usnul.

Atentát

Sobotní město bylo rušné, lidé využívali jarní sluníčko k nákupům, někteří otužilci už vytáhli kraťasy a sluneční brýle. Monika nastavovala svou tvář sluníčku při každé příležitosti. Pavel si vzal na vodítko Boloňáka, na záda ruksak s miskou na vodu a čekal na nevlastní sestru před obchody. Monika, jako každé děvče, byla nejraději mezi regály s oblečením, kde se s radostí přehrabávala a hledala to nejhezčí. Neměla ráda, když ji Pavel popoháněl k výběru, a tak jí vyhovovalo, že zůstal přede dveřmi.

Pavel se nenudil. Pozoroval kolemjdoucí a ve své bujně fantazii zkoumal, kam asi který člověk právě jde, nebo jaké je jeho zaměstnání, co měl k obědu a tak dále. Byla to taková jeho hra.

Vůbec to nebyla nuda. Třeba tenhle mladý muž: tvář zarostlá plnovousem, ale krátce zastřiženým, vlasy krátké a upravené, dobře střižený oblek, v jedné ruce aktovka a ve druhé mobil, jako by čekal na telefonát. Jenže v tom spěchu – kdoví, jestli by někde nezakopl, kdyby ještě telefonoval. To by mohl být podnikatel, který spěchá na schůzku, musel zaparkovat své SUV někde dál, a proto jde pěšky.

A co tahle paní? Určitě má důchodový věk. Vlasy sčesané dozadu, nevýrazná halenka, přes ní vestička. Na očích brýle. Ale pohled má stále přísný. Tipoval bych učitelka.

Sem tam potkal někoho známého. Někteří se zastavili, jiní jen s kývnutím prošli kolem.

Nedaleko zapískaly brzdy. Z černého Mercedesu vystoupili dva muži. Rozhlédli se. Někoho hledali. Na dnešní počasí byli trochu moc oblečení. Dlouhý plášť, černé brýle. Pavel okamžitě začal hodnotit jejich pracovní zařazení. Jediné, co jej napadlo, bylo, že jsou to teroristi. Ale tady? V takovém zapadákově? Zatím se dívali na druhou stranu ulice. Nejspíš hledali někoho konkrétního, zrakem pozorně přejížděli ulici a pomalu se obraceli směrem k Pavlovi.

V tom uslyšel nesmlouvavý hlas: „*Skrč se a rychle za mnou!*“

Pavel se instinktivně příkrčil, a než se nadál, Boloňák jej zatáhl za vodítko. Ve spěchu málem upadl. Pavlovi blesklo hlavou, že pes asi zavěťřil kočku. Chtěl na něj zakřičet, ale koutkem oka zahlédl, že muži už svou oběť uviděli a v ruku se jim objevily zbraně. Příkrčil se ještě víc a vběhl do nejbližší dveří. Byl to jen

zásobovací průjezd mezi dvěma obchody. Pavel se chtěl zastavit a podívat se přes dveře, na koho ti dva budou střílet. Ovšem ve dveřích se najednou vylomil kus dřeva. Ozvala se rána. Něco profrčelo kolem Pavlovy hlavy. Boloňák jej táhl dál, až k zadním dveřím. Jenže ty byly zamčené. Stejně jako dveře do obchodů. Byli v pasti.

Pejsek škulbl vodítkem tak silně, že se vyvlekl z obojku. „*Zůstaň tady!*“ opět zavelel hlas.

Roztrásla se mu kolena. Ještě nikdy se nedostal do takové situace. Musel stát poblíž někoho, na koho vystřelili.

Prásk!

Kousek od dveří se odloupl kus omítky.

Prásk!

Dveře do průjezdu se zachvěly od střely. Ta proletěla a zůstala ve stěně. Padl na zem a rukama si zakryl hlavu. Jako by to proti střelám pomáhalo. Přímo nad ním se otevřely zásobovací dveře obchodu. Někdo vynášel krabice. Skrze ně Pavla neviděl, a tak plnou vahou svých 150 kil šlápl na jeho hlavu.

Pavel na chvíli ztratil vědomí.

Boloňák očichal svého pána a odběhl ke dveřím průjezdu. Ty se pomalu otvíraly. Dovnitř začalo svítit slunce. Muži museli sundat černé brýle, aby lépe viděli do neosvětleného průjezdu.

„Je tam?“ ozval se šeptem ten mladší. „Nic nevidím“ ozval se odvážnější. „Je tam tma jak v prd...“ to už nedopověděl, protože ho někdo zatáhl za ruku s pistolí, kterou měl napřaženou před sebe. Projela mu v ní ostrá bolest, jako by mu ji někdo lámal. Ochable zbraň upustil. Před tváří se objevila ruka v bílém rukávu, končící pěstí. Ta svou dráhu zakončila v obličejí muže v černém. Rána byla tak silná, že jej odhodila zpátky do ulice. Mladší muž zpanikařil, nevěděl, co se děje. Vystřílel zásobník do otevřených dveří průjezdu. Opodál zazněly sirény policejního vozu. Nejspíš někdo volal 112 a policisté pro jistotu dávali dopředu vědět, že jedou.

„Pojď, padáme,“ zahlásil a pomáhal staršímu vstát. „Dělej, dostaneme ho jindy.“ Úprkem se hnali ke svému černému Mercedesu 2B5 3564.

Toho všeho si ani nevšiml obchodník, který po šlápnutí na Pavlovu hlavu ztratil rovnováhu a ještě upadl na jeho bezvládné tělo, myslel si že někde bouchají petardy.

„Moc se omlouvám,“ koktal a snažil se vstát. „Promiňte, v té tmě jsem vás neviděl. Haló, pane, omlouvám se. Žijete?“ zatřásl s Pavlem.

Ten byl stále v bezvědomí.

„No tak, proberte se! Haló, mladý muži!“ Přiložil mu hlavu na prsa, aby zjistil, jestli mu bije srdce. Pak si vzpomněl, že ve filmu přikládají prsty na krk. Ale ať hledal, jak chtěl, známky života nezaznamenal.

„Aach,“ ozvalo se z Pavlových úst. „Co se stalo?“

„Promiňte, ležel jste tady na zemi a já na vás šlápl,“ omlouval se obchodník.

„Já tady ležel? A proč?“ nechápal. „Co jsem tu dělal a kde vlastně jsem?“ To už mu na klín vyskočil Boloňák a s radostí olizoval jeho tvář.

„Boloňáku, ty kluku, kdes byl? Já si na nic nepamatuji.“ Pohládl pejska. „A kde máš obojek?“

Boloňák seskočil na zem, zaběhl pro vodítko, které opodál stále leželo na zemi, vzal jej do tlamy a přinesl zpátky páníčkoví.

„Jé, to je roztomilý pejsek a jak je chytrý!“ chválil obchodník. „Nechcete se napít? Pojd'te, udělám vám kávu,“ zval prodavač a pospíchal zpátky do obchodu. Boloňák ihned vyrazil za ním, a tak Pavlovi nezbyvalo než jít taky. Hlava ho bolela, bylo mu špatně, snad mu trocha vody pomůže. Zavřel za sebou dveře. Na druhé straně od hlavní silnice se dveře do průjezdu otevřely a v nich se objevili policisté.

„Haló, policie, je tu někdo? Ve jménu zákona vyjděte na světlo.“ Rozsvítili baterky a prohlíželi si prázdný průjezd.

„Běž zkusit dveře, Petře.“ „Zamčené, ty taky, a ty taky. Tak po kom tu stříleli?“ divil se Petr a zastrčil služební zbraň do pouzdra.

„Počkáme na posily a výjezdovku z Ostravy,“ rozhodl kolega a postavili se před vchod do průjezdu.

Prodavač už nabíral vodu z kohoutku do skleničky. „Co mě to napadlo jít zrovna vyhodit krabice. Vždycky to dělám na konci směny. Takhle vás zřídít. Prosím vás, nežalujte mně. Já to fakt neudělal schválně. Už jsem měl kdysi škrálop, napařili by mi pár let natvrdo. Že mě neudáte?“

„Nebojte se, vždyť já ani nevím, co se stalo,“ chlácholil ho Pavel. „Myslím, že jsem doprovázel svou sestru, někde nakupuje oblečení. Nevíte, kde je nějaký obchod?“

„Stojíte v jednom z nich. Nepotřebujete nějaké nové kalhoty nebo tričko? Dám vám je gratis, jako kompenzaci nebo bolestné. Jen nikomu nic neříkejte.“

„Není třeba. Děkuji za vodu, už musím jít. Jak se dostanu do prodejní části?“

„Tady uličkou, pojd'te,“ a vykročil uličkou do prodejny.

Když vešli, vypadalo to, jako by bylo zavřeno. Všude prázdně, jen u výkladu stáli prodavači, kupující i Monika a koukali ven.

„Co se stalo?“ zajímal se prodavač.

„Střílelo se tu.“ „Stříleli tady islámští teroristé.“ „Jo, jo. Určitě je plno mrtvých.“ „Jak víte, že byli z islámu?“ „Já viděla jen dva černě oblečené chlápky, utíkat támhle k autu.“ „Dva? Nejméně tři, možná čtyři!“ „Jasně, vždyť to bylo jak na divokém západě, stříleli jeden přes druhého,“ začala se děvčata hádat. Kdyby do obchodu nevstoupili policisté, možná bychom se dověděli, že na ulici vybuchla atomová bomba.

„Prosím, odejděte opatrně z obchodu směrem, který vám ukážou kolegové,“ nařídili policisté. „Musíme to tady všechno prohledat. Je někdo vzadu? Můžeme se tam podívat?“

„Nikdo tam není, celou dobu jsem tam byl tady s pánem,“ prodavač ukázal na Pavla. „Ani jsme neviděli, co se stalo, právě nám to děvčata vyprávěla.“

„V pořádku, jen se tam pro jistotu podíváme. Můžete jít s námi?“

„Samozřejmě, pojd'te, je tu jen malý příruční sklad. Většinu zboží máme vystavenou na prodejně,“ vysvětloval prodavač a vedl policisty dozadu.

Pavel vzal sestru kolem ramen. „Jsi v pořádku?“ zeptal se jí.

„Jasně. Zrovna jsem byla u pokladny, když se ozvala ta střelba. Jak to, že jsi byl vzadu? Vůbec jsem tě neviděla projít prodejnou!“ divila se Monika.

„Tudy prosím, běžte až za červenou pásku,“ směřoval je další policista před vchodem.

Monika byla tak rozrušená, že na další nákup neměla náladu. „Pojedeme domů,“ prosila a se strachem se rozhlížela kolem.

„Ty jsi fakt nic neslyšel?“ ujistňovala se. „Tak to budu doma všechno vyprávět já, jasně?“ podívala se na Pavla a zamračila se. „Hele, co ti to roste na čele? Není to boule?“ Opatrně mu sáhla na čelo. „No jo a už to začíná chytat barvu, Cos dělal?“

„Na hlavě? To bude asi z toho, jak jsem se praštil,“ trochu zalhal Pavel. „Taky mě ukrutně bolí palice. Nechceš řídit?“

„Můžu? Fakt? Ale víš, že mám řidičák krátce.“

„Co mi zbývá,“ odušil Pavel, otevřel auto a sedl si na místo spolujezdce. Podal klíče Monice a začal vzpomínat, co to vlastně prožil.

Dva muži v černém plášti mezitím ujížděli z města ven.

„Budeme muset vyměnit auto,“ přemýšlel nahlas mladší muž, který řídil Mercedes.

„Co když si někdo zapamatoval číslo?“

„Co měl na sobě ten kluk, po kterém jsme šli?“ zeptal se spolujezdec. Bolestivě si třel ruku a ohmatával tvář.

„Myslím, že nějaké modré triko nebo něco s kratším rukávem.“

„Právě.“ Zamyslel se. „To mi nejde do hlavy, odkud se tam vzala ta ruka s bílým rukávem,“ přemýšlel starší muž.

„Knokautoval tě dobře. To nám neřekli, že je to trénovaný chlap. Musíme si dát příště pozor. A kde máš vůbec pistoli? Ty jsi ji tam nechal? Vždyť na ni budou tvé otisky!!“ zhrozil se a dodal, „musíme to skončit dnes v noci. Možná, že jsem jej dostal. Vystřílel jsem celý zásobník, tak snad něco chytil.“

„Dostaneme zapláceno za úplnou likvidaci, nejen tak trochu,“ naštvaně poznamenal starší muž. „Zavolám posily,“ rozhodl a hledal telefon.

Obléhání

„Mami, mami, tati, ségra, neuvěříte, co se mi, teda nám, stalo!“ volala už při vystupování Monika.

„Nehlásili něco v rádiu nebo televizi? Tak brzy asi ne.“

Svolala celou rodinu a začala barvitě vypravovat o přestřelce u obchodu, kde nakupovala. Přidala pár střelců, pár mrtvých, přestřelku s policisty a kdoví co ještě. Pavel to už nemohl poslouchat. Bolela ho hlava, jako by mu měla prasknout. Vzal si z lékárníčky Paralen a odešel do svého pokoje. Lehl si na postel a velmi si přál, aby tady byl strejda Láďa. Chtěl s někým rozumným probrat dnešní událost. Kdo jej varoval před střelbou? Proč Boloňák utíkal a vtáhl ho do toho průjezdu, kde byl relativně v bezpečí? Tedy až na to, že ten obchodník dostal nápad jít vyhodit krabice. A co to černé auto? Vypadalo stejně jako to, co jelo za nimi, když jeli na houby.

Lehl si na postel. Boloňák toho hned využil, vyskočil na postel a začal mu olizovat čelo, jako by mu je chtěl vyléčit. Vzpomínal, jak ti muži v černém vytáhli zbraně. V myšlenkách mu vyvstal obraz, ve kterém viděl, že se při tom dívají na něj. Proč? To je blbost. Zavrhl hned u zrodu takovou myšlenku. Bolest se mírnila a neustálé lízání Boloňáka jej ukolébalo ke spánku.

Probudil jej šepot. „Fakt stříleli po něm? Ale proč. Vždyť musí vědět, že jej nedokážou zabít. Jedině, že se spletli,“ přemítal Láďa.

„Říkám, toho prvního jsem odrovnal ve dveřích. A druhý do průjezdu vypálil celý zásobník,“ odpovídal druhý hlas. „Nevím, co chtěli, ale šli po Pavlovi. A bez varování.“

„Jak jsi poznal, že po něm půjdou?“

„Nepoznal. Když vystoupili z auta, bouchl mi do nosu pach střelného prachu, tak jsem ho chtěl pro jistotu uklidit do bezpečí. Až začali střílet, pochopil jsem, po kom jdou.“

„Ale proč najatí vrazi?“ dál nevěřičně přemítal Láďa.

„Sakra nevím, ale podívej, jednu jsem taky schytl, ještě mám jizvu na noze.“ Druhý hlas zněl hodně našťavaně. „Ticho, už se probírá.“

V místnosti už bylo šero, Pavel si proto rozsvítil noční lampičku, aby viděl, s kým strejda mluví.

„Láďo, s kým mluvíš?“ ptal se překvapeně Pavel, když zdvihl hlavu a v místnosti nikdo jiný nebyl.

„S nikým, jen si tak přemýšlím,” odpověděl Láďa a pokračoval, „jsi nějaký zmlácený, co se stalo?”

„Ani nemluv,“ mávl rukou Pavel. „Ležel jsem na zemi a stokilový chlap na mě šlápl.”

„Vidím, že máš čelo krásně barevné. Už se ti to ztrácí. A proč jsi na té zemi vůbec ležel?” optal se zvědavě Láďa.

„To ta moje fantazie,” vzdychl a začal vypravovat. „Viděl jsem zastavit auto a z něj vylezli dva chlapi v černém. Pomyslel jsem si, že jsou to teroristi a zdrhl do průjezdu. Tam jsem zbaběle lehl na zem a takhle to dopadlo. Kdybych na té ulici zůstal, byl bych v pohodě. Fakt jsem někdy našťvaný na tu moji fantazii, jak všechno zveličuje a příkrášluje. Představ si, že v jedné chvíli jsem si myslel, že se dívají na mě. Chápeš? Montér na lince a je tak důležitý, že po něm jde mafie. Já se z toho zblázním. Nevíš, nehlásili něco v rádiu nebo v televizi?”

„Ne, ne, nic jsem neslyšel,” zamyslel se Láďa, “teda kromě masakru, o kterém vykládá Monika. Víc si nepamatuješ?”

„Vůbec nic, jen s.... “ chtěl říct strach ze střelby, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. I když strejdovi důvěřoval, přece jen se styděl. “Strejdo, v jedné chvíli to fakt vypadalo, že někdo střelil do vrat.”

„Kam utíkali ostatní, když se začalo střílet? Třeba jestli tam za tebou někdo další nevlzl?”

„Asi pryč ulicí, nebo se schovávali do obchodů.“

Pavel se zamyslel a pokračoval. „Proč jsem vlastně utekl do průjezdu,” zakroutil hlavou, „když jsem stál před obchodem?”

Boloňák nastražil uši, krátce štěkl, jako by říkal *ticho*, Láďa by chtěl něco říct, ale okamžitě ztichl. Oba soustředěně poslouchali.

Pavel se také zarazil. Měl už tak z té dnešní příhody pocuchané nervy a ještě tohle. “Co je, co se děje?”

“Zhasni!” zazněl něčí hlas. Láďa bleskově vstal a zhasl světlo. Pak přešel k oknu a podíval se do ulice, která byla pod oknem. Uviděl, jak opodál zastavilo tmavé auto a zhaslo světla.

„Jsou to oni?” zeptal se Láďa.

„Kdo?” ptal se Pavel a hrnul se k oknu.

„Je to stejný pach, jak předtím,” odpověděl hlas a Pavlovi došlo, že má asi halucinace.

„Já slyším nějaký hlas strejdo, asi jsem se zbláznil,“ nařikal Pavel nešťastně. „To ta rána na hlavě. Je to normální?” A schoval hlavu do dlaní.

„Klid, klid, ještě není úplná tma. Nezaútočí za světla, už jednou se napálili. Nebudou nic podceňovat,“ chlácholil Pavla Lád'a.

„Takže už mi věříš?“ optal se hlas. „Pavle, schováním hlavy do písku nebo do dlaní problém nevyřešíš, musíš se mu postavit.“

„Cože, jaký problém?“ teď už se strachem pokládal Pavel otázku. „Kdo to mluví? Já už ničemu nerozumím.“

Chvilí bylo v místnosti ticho, hodiny pomalu odtikávaly čas, jen z vedlejšího pokoje byla slyšet televize. O patro výš nejspíš nevlastní maminka luxovala.

Po chvíli Lád'a přerušil ticho: „Asi ti to budeme muset všechno vysvětlit.“

„Já to chápu.“ Mávl rukou Pavel, „to ta rána na hlavě. Mám otřes mozku a vidiny.“ Pak si uvědomil, co vlastně slyšel. „Jak 'budeme'? Jsi tu sám, nebo ne?“

„Nejsem sám,“ odpověděl Lád'a, „jsme tu dva. Celou dobu jsme tu s tebou dva. Od té doby, co jsi sem přešel, jsme s tebou dva. Mé jméno je Zladan, strážce a našeptávač. A tvůj věrný přítel, strážce a naslouchač Zůman, kterému jsi dal jméno Boloňák.“

Pes, který stál vedle Pavla, se najednou začal zvětšovat a stavět na zadní. Protáhl se do výšky v urostlého muže a obrátil se na svého pána.

„Dovol, abych se ti ukázal takovým, jakým jsem se narodil, jako člověk. My naslouchači se umíme změnit do podoby domácího zvířete, abychom mohli lépe naslouchat. Naslouchat lidem na tomto světě,“ a svou řeč zakončil dvornou úklonou.

Pavel zůstal s otevřenou pusou. Nechápal, co se děje. Před chvílí slyšel hlasy a nevěděl, kdo to mluví. Pak se z jeho psa stane člověk. Nevěděl, co má dělat, tak zíral na strážce Zůmana. Byl to urostlý chlapík, asi pětatřicet nebo čtyřicet let. Bílé oblečení mu ladilo k černým očím. Světlé delší vlasy mu splývaly na ramena, které jasně ukazovaly, proč je jejich majitel strážce. Svaly se mu rýsovaly i pod volnou košilí, kterou měl na sobě.

„Když jsi měl asi 5 let,“ ujal se slova Zladan, „poručil nám tvůj otec, generální velitel naší armády a velitel naší speciální jednotky, abychom tě přenesli do tohoto světa a chránili tě. Neřekl nám před kým, ani jak dlouho. Přisahali jsme tě chránit do konce života. Přerušili jsme spojení s naším světem, aby nás nikdo nemohl vystopovat. Ale asi nás přeče jen někdo našel.“

„Vy jste znali mého otce?“

„Ano, znali, ale nevíme, jestli ještě žije nebo zemřel,“ odpověděl Zladan

„Ty jsi znal mého otce, Láďo?“ zeptal se našťvaně Pavel. „Ptal jsem se tě snad stokrát a ty jsi mi o něm nic neřekl. Víš, jaké to je, vyrůstat bez rodičů?“ začal zvyšovat hlas. „Co to tady na mě hraje za habaďůru? Dal jsi mi čichnout k nějaké droze, když jsem spal, nebo co?“ skoro už křičel Pavel. „Z jakého jiného světa? Co jste za strážci? Dejte mi už dneska pokoj. Ve městě mi někdo rozšlápne hlavu, mám halucinace a vidím, jak se mi pes mění na člověka a ty mi ještě začneš vykládat takové nesmysly!“

Znovu schoval hlavu do dlaní jako by chtěl začít plakat, pak si to ale rozmyslel. Zvedl hlavu a zeptal se: „Co jste vůbec zač?“

„Dobrá, dokud nevylezou ti chlapi z auta, máme čas. Můžeme ti vyprávět o našem světě,“ souhlasil Zladan a pokračoval popisováním života v jiné dimenzi.

„Všichni jsme se narodili na světě, který je velmi podobný tomu tady. Jmenuje se Aphasi. Ovzduší a příroda je tam nádherná. Nejsou tam kouřící továrny ani výfukové plyny. Lidem, kteří v obou světech vypadají stejně, se lépe dýchá. Sluníčko krásně svítí a v ovzduší je dostatek vlhkosti, aby mohla příroda růst. Není tam tolik nemocí a lidé umírají ve vysokém stáří. I politická situace je podobná. Vládne kníže nebo panovník, který má své vojsko, kterému velí nejvyšší generál, nejbližší rádce panovníka.

Svět Aphasi je natolik podobný, že ovlivňuje dění na této planetě. Nejen pasivně, ale hlavně aktivně. Každý občan Aphasi má nějakou zvláštní vlastnost, která se projeví pouze v kontaktu s touto Zemí. Takových vlastností je mnoho. Může být například přenašeč - takový člověk dokáže přenést své spoluobyvatele ze světa Aphasi na planetu Zemi. Nebo nasloucháč, který slyší myšlenky jiných lidí. Nejčastější vlastností je Našeptávač. Tito lidé dokáží našeptat druhým jakoukoliv myšlenku. To je důvod, proč je tento svět tak podobný světu Aphasi.

Našeptávači často dostávají příkaz našeptat politikům myšlenku rozpoutat válku, nebo našeptají vrahům, aby někoho zabili. Protože každý, kdo v tomto světě zemře násilnou smrtí, pokračuje v životě ve světě Aphasi, kde si v klidu žije svůj život až do jeho přirozené smrti. Takový člověk ztratí všechny city, emoce. Zapomene, koho znal, s kým žil, co s kým prožil, jen studijní paměť mu zůstane. Všechno, co se naučil, co vynalezl nebo zkonstruoval, mu je zachováno. Takoví lidé jsou pro svět Aphasi velkým přínosem. Proto jsou tyto světy tak podobné. Jsou až příliš propojené, aby se mohly lišit.“

Pavel poslouchal se zatajeným dechem. Nikdy ho nenapadlo, že je z jiného vesmíru, dimenze nebo kde ten jeho rodný svět je. Dělal mu starost jen jeho velká fantazie. Ve snech se mu objevovali neznámí lidé v neznámé krásné zemi.

Nebyla to však fantazie, ale vzpomínky na dětství, které tam prožil. Vzpomněl si i na příhodu ze včerejšího dne s polibkem a fackou. Proto přerušil Láďu a zeptal se:

„Včera, v tom lese, řekl jsem tomu děvčeti, aby ho políbila, nebo to byla náhoda?“

„Řekl, a já musel tvou druhou myšlenku přerušit, abys nás všechny svým novým uměním neprozradil,“ přiznal se Láďa a dodal, „jsi dobrý našeptávač. Já jsem se musel učit několik let, abych toto umění zvládnul a ty ses ho naučil sám.“

„Nemohl bych našeptat těm lidem venku, aby odjeli?“ zeptal se Pavel.

„Já už to zkoušel, ale myšlenka se ke mně vrátila. Jsou něčím nebo někým chráněni,“ odpověděl Láďa zklamaně.

„Čekají posily,“ poznamenal Zůman.

„Jak vám mám vlastně říkat? Strážce Zůman a strážce Zladan?“

„Mně se Boloňák líbí a stejně se brzy zase přeměním na psa,“ prohlásil Zůman.

„Zladan nebo Láďa, vždyť je to podobné, i na oslovení strejda jsem si zvykl, v tom problém nevidím,“ zachmuřil se Láďa. „Problém sedí venku v autě a možná jich bude víc. Musíme se rozhodnout, co uděláme.“

„A co moje nevlastní rodina?“ zhrzil se Pavel, „ty taky zabijí?“

Na chvíli zavládlo ticho.

„Mám nápad, pojd'te blíž ke mně,“ zašeptal Láďa, pustil rádio, přidal na hlasitosti a šeptem rozdával úkoly.

Muži v černém Audi, které vyměnili za Mercedes, nervózně pokukovali po hodinkách. Starší muž si mnul nos a sledoval mobil, kterým před chvílí volal svým přátelům. Měli by tu být každou chvíli. Zavolal ty nejostřejší chlapy, kteří se neštíteli žádné špatnosti. Žena, která je na tuhle práci objednala, vypadala dost tvrdě. Vyznala se ve zbraních, měla přesné informace, ale očekávala splnění úkolu do puntíku přesně tak, jak poručila. V minulosti měli spolu pár kšeftíků a vždy dobře zaplatila. Tenhle byl dost tvrdý: likvidace mladíka. Podmínky: střílná zbraň a na veřejnosti. Dost neobvyklé, ale za ty prachy. Snad bude stačit poprava před rodinou. Jen aby jim zase nezdrhl. Tajemná žena je informovala, že se klukovi nic nestalo. Takže celý zásobník byl vystřílený dneska v průjezdu do prázdna. Jak je mohl překvapit? Několik let v armádě u zvláštních jednotek a takhle se nechat nachytat. No, podcenili jsme ho, pomyslel si starší muž a poznamenal: „Hele, na přízemí se rozsvítilo okno.“ V něm se

objevil Pavel s taškou přes rameno. Vyhoupl se na parapet a čekal. Rozhlížel se po ulici, jako by kontroloval, jestli někdo nejde.

„Hele, on chce zase zdrhnout. Co budeme dělat? Budeme ho muset chytnout, jinak se někam schová a nenajdeme ho!“ začal zmatkovat mladší muž.

„Počkej,“ uklidňoval ho starší, „zatím o nás neví.“

Pavel seskočil na ulici, na chvíli zůstal přikrčený při zemi, a když se nikde nic nepohnulo, postavil se a vykročil směrem k černému autu.

„Nehýbej se, ať nás neprozradíš. Je to super, jde nám přímo do náruče. Až přijde blíž, chytne ho a pak před rodinou odděláme,“ vydával rozkazy starší muž.

Pavel opatrně krácel ulicí. Pár kroků před černým autem se zastavil. Chvíli váhal a pak se otočil, jako by chtěl přejít na druhou stranu ulice. Muži okamžitě vystoupili z auta a chtěli se rozběhnout za Pavlem. V době, kdy sledovali, jak se k nim blíží, si nevšimli, co se děje za autem. No, Boloňák by asi stejně přehlédli nebo na něho nebrali zřetel, ale Láďa, to bylo něco jiného. Každopádně dobře mířená rána zezadu jim moc času na rozmyšlenou nedala. Oba muži se sesunuli na zem a zůstali bezvládně ležet.

Náhle Boloňák padl na zem, okamžitě se překulil a rukou ukázal na tmavé místo v ulici. Z paže mu vystřelil slabý paprsek.

„Rychle, padáme odsud,“ zavelel. Zmenšil se na malého pejska, začuchal a vyběhl do tmavé ulice.

I Láďa se nervózně ohlédl a pustil se do klusu. V běhu postrčil Pavla, aby se k nim přidal. Utíkali ulicí směrem k městu. Za posledním domem v ulici Boloňák zabočil na polní cestu směrem k lesu. Láďa sprintoval a stále postrkoval Pavla před sebou. Ten ale nebyl trénovaný a za chvíli nemohl popadnout dech. Pálilo jej na prsou, avšak poslušně pospíchal za pejskem. V hlavě mu letěly myšlenky. Proč tak utíkají, když ti dva chlapi leželi na zemi? Možná Boloňák zaslechl auto, které přivázelo posily. Proč se jim nepostavili?

Pavel se cítil bezpečně v doprovodu svých dvou přátel a postavil by se celému světu. Proto nechápal, že utíkají po vítězné bitvě. A co jeho rodina? Když se ti dva proberou, budou jej hledat doma, co když jim ublíží? To ho znepokojilo tak, že se zastavil a chtěl se okamžitě svých přátel zeptat. Vyšla z něj však jen touha po kyslíku. Rozkašlal se a musel se vydýchat.

„Cítil jsi to?“ zeptal se Boloňák.

„Cítil, někdo nás zkoušel *komandovat*.“ Lád'a se pozorně rozhlížel a přitom podpíral zadýchaného Pavla. „Pojď, musíme pryč, co nejdál. Tohle je moc nebezpečné. Jdeme, utíkáme dál do lesa.“

Pavlovi se sice trochu zklidnil dech a chtěl se zeptat na svou nevlastní rodinu a jejich bezpečí, ale cítil, že to není vhodná doba. Nechápal, čeho se bojí, jaké komandování, co to bylo. Nechápal, ale utíkal, co mu síly stačily. Běželi ještě pár kilometrů. Občas se zastavili, vydýchali, chvíli šli mlčky pěšky a pak zase klus.

Konečně došli k městu. Už bylo dobře přes půlnoc. Město zelo prázdnotou. Našli tmavou uličku a vstoupili do průchodu mezi domy. Lád'a ještě pro jistotu zkontroloval tmavou ulici a pak se otočil: „Takže nás našli, Pavle.“

„Mně to je jedno. Už jsem na konci sil. Nechte mě tady. Ničemu nerozumím. Vy utečte, ale já už nikam nejdu.“

„Pavle, poslouchej,“ Lád'a se sklonil ke klečícímu Pavlovi, který stále nemohl popadnout dech. „My jsme přísahali, že tě ochráníme, zůstaneme s tebou, ať se ti to líbí nebo ne.“

„Tak proč pořád utíkáme?“

„Někdo tě chce dostat zpátky do Aphasí, tam odkud pocházíš a tam kam patříš.“

„Tam kde je můj otec?“

„Ano, ale je to pro tebe nebezpečné,“ přidal se Boloňák: „Tady nemůžeš zemřít, poranění se ti léčí mnohem rychleji. Ale jakmile se dostaneš domů je z tebe smrtelný člověk. To, že tě otec poslal sem, určitě mělo své důvody. My je zatím neznáme. Jsme vojáci a posloucháme rozkazy. Tvůj otec nám důvěroval víc než ostatním. Stejně jako jsme my důvěřovali v každé akci jemu. Proto si myslíme, že ti tam hrozí nebezpečí. Už to, že se tě někdo snaží zabít tady, svědčí, že je o tebe zájem doma, chtějí tě přinutit vrátit se. Tam u toho auta jsme cítili sílu, která nás měla ovládat. Říkáme tomu *komandovat*. Všichni strážci a vojáci se učí tento způsob boje. Vždy se objeví někdo, kdo emigruje do tohoto světa, aby se vyhnul trestu, nebo se chce schovat před dlužníky. A tohle je jediný způsob, jak člověka z Aphasí dostat zpět.“

„Učíme se také před takovým útokem bránit,“ přidal se Lád'a a pokračoval, „jenže za těch 15 let jsme vyšli ze cviku. Proto jsme volili útek. Jestli ten, kdo nás zkoušel *komandovat*, povolá strážce nebo vojsko, jsme ztraceni.“

„Možná bychom mohli utéct do jiné země, nejlépe na Slovensko,“ přemýšlel Boloňák. „Tam nebude naše řeč tak nápadná.“

„Souhlasím. Co ty?“ zeptal se Lád'a Pavla. Ten jen smutně pokýval hlavou.

Lovec zběhů

Chaser stála v šeru mezi domy, měla na sobě tmavou mikinu a černé rifle. Dlouhé černé vlasy přehodila přes obličej. Bylo to přirozené maskování. Nestála příliš blízko, aby ji ten malý čmuchar ucítil. Sledovala, jak se mladý kluk vyklonil z okna. Rozhlédl se a zamířil k autu, kde seděli ti dva břídilové, které najala. Koutkem oka zahlédla pohyb za domem. Jasně, ten čokl jde z druhé strany, ale někdo jde za ním. Aha, tak to není jen obyčejný strejda. Jsou to jeho strážci. Teď si byla naprosto jista. Už ho má.

Trvalo jí dost dlouho, než našla nějakou zmínku o adoptivním klukovi, kterému bylo tak 5 let, bez rodičů, bez příbuzných a bez historie. Prostě je dobrá. Na tuhle práci určitě byli najati i jiní pronásledovatelé, ale ona ho našla. Není pochyb. Když se ztratil v tom průchodu, jasně viděla, jak jej ten pes táhne. Když ji pak břídilové řekli, že jeden z nich dostal pěsti od někoho v bílém oblečení, dávalo jí to smysl. Nasloucháči se přece mění i s oblečením. Bílý pes, bílé hadry.

Ze psa se stal chlap a schovával se za autem stejně jako ten jeho povedený strejda na druhé straně kufru. Kluk se přiblížil k autu, ale najednou si to rozmyslel a odbočil. Dveře na obou stranách se otevřely a břídilové vylezli ven. Pak se po ráně od těch dvou strážců sesunuli na zem.

Chaser zaktivizovala všechnu svou sílu, zaměřila svou mysl na Pavla Nováka, natáhla ruku a pomyslně vystřelila komandovací pouto. Jenže v tu chvíli se mezi ně postavil ten nasloucháč. Příkaz se odrazil a rozprskl. Okamžitě se všichni tři dali na útěk.

„Sakra, sakra!“ zaklela Chaser. Tak blízko cíle. „Však já si vás najdu, mně neutečete, drobečkové.“

Už to bylo pár měsíců, kdy ji oslovil nějaký muž, který byl určitě spolupracovník někoho z vlády. Dal jí tučnou zálohu a požádal o nalezení a transportování mladého muže. Moc o něm nevěděl, ale Chaser už našla daleko víc schované emigranty.

Znovu soustředila mysl a vyslala signál pro transport. Za chvíli se slabě zablesklo a vedle ní se objevil mladík.

„Přenašeč vlády České republiky. Přejete si?“ představil se a mírně se uklonil.

„Ano, přeneste mě do hlavního města, hotel ÚTLUM.“

„Prosím, pevně se mne chytěte,“ a nabídl své rámě.

Ve vestibulu se procházela spousta lidí. Nebyl to nejlepší, ale přece jen kvalitní hotel. Chaser přešla k recepci. „Mohu zanechat vzkaz pro pana Kinga?“

„Ano jistě,“ usmál se recepční.

„Řekněte mu, že Chaser jej čeká ve svém apartmá.“

Vzala si klíče, které jí recepční položil na stůl a odešla do svého pokoje ve druhém patře.

Osprchovala a převlékla se do pohodlnějšího úboru. Sedla si ke kosmetickému stolku a chtěla se trochu nalíčit. V tomto světě sice líčení obyvatelé, a hlavně lékaři odsuzovali jako škodlivou věc, jenže Chaser trávila tolik času ve světě lidí, že jí připadalo zcela normální mít upravenou a nalíčenou tvář. Na dveře někdo zaklepal. *Tak brzy?* pomyslela si, *myslela jsem si, že přijde až večer.* Za dveřmi však stál jen nějaký sluha, nejspíš živáček.

„Pan King se omlouvá, ale nemůže přijít. Mohu mu něco vzkázat?“

„Jistě. Řekněte mu, že jsem našla, co jsem hledala, ale nemohu se k tomu dostat, protože je to dobře zabezpečené.“

Sluha kývnul hlavou a odešel. Živáčci jsou obyvatelé světa Aphasi, kteří zemřeli ve světě lidí nepřírozenou smrtí. Po ní se objevili zde. Jsou bez citu a části paměti, ale jako sluhové nebo pracovníci jsou vynikající. Na nic se neptají, nevyžadují plat, jen pravidelnou stravu, kterou jim připravují jejich kolegové v hostincích, kde mají i své ubytování. Na první pohled jsou k nerozeznání od ostatních obyvatel, ale jejich apatické, netečné chování je prozrazuje. Přesto jsou velice spolehliví a pracují na důležitých místech. Nejvíce ceněni jsou vědci, kteří dál pokračují na svých výzkumech a projektech. Proto je v Aphasi čistější prostředí a lékařství je na vyšší úrovni.

Chaser opět usedla ke kosmetickému stolku a pokračovala s líčením. Byla unavená, několik dní nespala. Chtěla mít jistotu, že ten její objekt je ten pravý, a tak se nechala najmout jako uklízečka do automobilky. Takhle nepozorovaně Pavla Nováka sledovala. Jenže na obličejí a celkové kondici se to podepsalo. Přestala s líčením, vzala vatu a všechno setřela. Pak odešla do ložnice a usnula dřív, než dopadla do lůžka.

Probudilo ji klepání. Za oknem byla tma. To musela spát alespoň dvanáct hodin. Za dveřmi stál tajuplný pán menší postavy, kulatý obličej s vysokým čelem. Byl to ten muž, který si ji najal.

„Dobrý večer, byl jsem informován, že mě očekáváte, slečno,“ pozdravil a vešel do otevřeného apartmánu.

„Posad'te se, pane Kingu, musíme si trochu promluvit.“ Chaser ukázala na sedačku a sama se uvelebila v křesle. Dobře si uvědomovala, že jestli chce zvýšit odměnu, musí jednat velmi diplomaticky. „Máte chuť na kávu?“

„Ne, děkuji, nejsem zastáncem tohoto nápoje. Přejděme k věci. Našla jste ten objekt?“

„Ano i ne...“ vložila chvíli ticha, aby dodala svému proslovu na důležitosti. „Našla jsem mladého muže, který se objevil ve světě lidí před patnácti lety. Ale nebyl sám. Přišli s ním i dva strážci. Jeden je nasloucháč, a ten druhý nejspíš našeptávač.“

King pokýval hlavou: „Možná je s nimi ještě někdo další, nějaký přenašeč. Každopádně o přenesení takové skupinky není v našich záznamech zmínka. A kde jsou teď?“

„Bohužel jsem je trochu ztratila z dohledu. Ale nebojte se, já je zase najdu, jsem v tom dobrá, proto jste si mě najal.“

„Tak co ode mě potřebujete? Odměna je dána za nalezení a exportování objektu do Státní věznice v hlavním městě. Nebo se necítíte na dva staré strážce?“

„Nejsem strážce ani voják, potřebovala bych s sebou vzít dva své přátele.“

„Tak si je vezměte, k tomu mě nepotřebujete.“

„Bohužel odpočívají ve státní věznici,“ Chaser mávla rukou, „jen za malé delikty,“

„Jakpak se jmenují?“

„Runki Sunka a Kir Kanja.“

„Runki Sunka? Ten, co přepadl převozní vůz? To nepůjde. Je odsouzený na pěkně dlouho.“

„Vy chcete balíček, já k tomu potřebuji své přátele.“ S ledovým klidem odpověděla Chaser a významně si prohlédla Kinga.

„A jak to mám, prosím vás, udělat?“

„Určitě máte své kontakty, nebo je má ten, který vás poslal.“

„Mě nikdo neposlal,“ divil se King, ale nedokázal skrýt nejistotu v hlase. „To je má soukromá aktivita.“

„Samozřejmě,“ ujistila ho klidně Chaser. „Vaše soukromá věc. Ale to nic nemění na mých požadavcích.“

„Nechcete raději vyzbrojenou jednotku? Tu bych sehnal dříve.“

„Ó, děkuji, že jste mi připomněl. Potřebuji je zítra. To víte, aby nevychladla stopa,“ usmála se Chaser a vstala. Tím dala najevo, že se nemíní více o této záležitosti bavit.

„Nevím, nevím, jestli to do zítra dokážu.“

„Já vám plně důvěřuji, pane Kingu, a děkuji za návštěvu,“ zdvořile se uklonila a udělala krůček směrem ke dveřím.

Zmatený King až nyní pochopil, že už nic nevyjedná. Postavil se, poděkoval za pohostění a odešel.

Chaser za Kingem zavřela dveře a chvíli poslouchala. Za dveřmi King někomu něco říkal. Bude se muset mít na pozoru. Nejspíše ji budou sledovat. No, dnes jí to nevadilo. Byl večer, tak co s načatou nocí, ta je ještě mladá a Chaser taky. Takže se půjde bavit. Trochu se dala do pořádku. Vzala si své nejlepší šaty. Ne to černé tričko a rifle, ve kterých chodila poslední týden. Pěknou bílou halenku, fialovou sukni těsně nad kolena, střevíčky na podpatku, vše tak, aby zapadla do davu a zároveň byla hezká. Vždyť ještě nebyla tak stará, 32 let není ani na svět Aphasi vysoké číslo. Jeho obyvatelé chodí do důchodu až v 85 letech, a to jsou ještě šviháci. Za to může ta čistota ovzduší. Někteří živáčci navrhovali spalovací motory a kouřící továrny, ale vláda tento výzkum zakázala a soustředila se na čisté, jak říkají lidé ekologické způsoby dopravy a energie. A tak tady jezdí hlavně auta na vodík, teplo se mění v tepelných čerpadlech a elektřina se získává ze solárních panelů. Příroda je krásná, stromy kvetou několikrát ročně a také tak dávají své ovoce. Ovšem obyvatelé tu jsou skoro stejní jako lidé, taky se chtějí jen bavit.

Chaser byla jednou z nich, proto se není co divit, když vyrazila z hotelu přímo na nejrušnější třídu hlavního města, kde život začínal teprve po setmění. Obchody se tu střídaly s restauracemi a hostinci. Několikrát se nenápadně ohlédla, aby zjistila, kdo jí dostal za úkol sledovat. Nejspíš to byl muž asi 50 let, sportovní postavy s knírkem pod nosem, bleděmodrou košilí upnutou až pod krk. Nebo žena v nejlepších letech s příšernou kabelkou, která jí vůbec neladila k černé halence a modré sukni. Jak si někdo dokáže vzít takovou kombinaci? V této části hlavního města to ale nebylo žádné „faux pas“. Tady si chodil každý, jak sám chtěl.

Postupně navštívila několik restaurací, dala si něco malého k jídlu a trochu vody, žádný alkohol. Musela být neustále ve střehu. Sice dokud jediná znala místo úkrytu hledaného objektu, byla v bezpečí, ale jakmile se to King dozví, určitě ji „odměna“ nemine. To, že má Pavel Novák dva strážce, svědčí, že

někomu hodně záleželo na utajení a bezpečnosti objektu. Komu mohl vadit malý pětiletý kluk? Proč ho tehdy tak bezpečně ukryli a teprve po patnácti letech začali hledat? A kdo jej vůbec hledá? To, že ji sledují už tady, znamená, že se King bojí, aby nezjistila, kdo je zadavatelem úkolu. Musí to být někdo mocný a vlivný. Vždyť ani nesmlouval. Dostat někoho z vězení může jen soudce, vlivný lobbista nebo člen vlády. No uvidíme, řekla si Chaser a vstoupila do další restaurace. Byla to nějaká country hospůdka. Hudba byla svižná a tančilo se spíše společně. Zapojila se a nálada se jí o sto procent zvedla. Po půlnoci to zabalila a vrátila se zpátky na hotel do postele. I když spala celý den, stejně byla unavená.

Něco ji vzbudilo. Byla tma. Měla pocit, že nespí ani hodinu. Její šestý smysl ji varoval, že něco není v pořádku. Dýchala pořád stejně, ale už byla vzhůru. Poslouchala, jestli se v okolí něco nehýbe. Nic tomu nenasvědčovalo, a tak opatrně otevřela oči. Naproti ní stálo křeslo, bylo otočeno zády k posteli a na něm se něco lesklo. Co to je? Zaostřila oči ve tmě a mírně se nadzdvihla. Teprve pak to rozpoznala. V křesle někdo seděl, byl příliš velký, a tak mu vršek hlavy vyčuhoval.

„Piky, piky za sebe, Chaser,“ ozval se mužský hlas z křesla. „Musíš být pořádně utahaná, když si všimneš až skoro po hodině, že jsem tady. Kde je tvá známá ostrážitost? To tě tak zmohl tvůj poslední úkol?“

„Tak to jsi mě dostal, Kiri, takhle brzy jsem tě nečekala,“ viditelně si oddychla Chaser a pokračovala, „Runkiho už taky pustili?“

„Nevím, byl na jiném bloku. Už se těším na akci. Bude to náročné? Trochu jsem zlenivěl.“

„Asi bude, začíná se to zamotávat, ale to vysvětlím, až přijde Runki. Ted' mě nech spát. V restauraci mají otevřeno, dej si něco na mně.“

Kiri se zvedl z křesla. Chaser udivilo, jako pokaždé když jej viděla, jak se mohl takový veliký chlap pohybovat abnormálně tiše. Udělal pár dlouhých kroků, zavřel za sebou dveře a ona mohla znovu usnout. Takhle rychle někoho dostat z vězení, zamyslela se, to musí být někdo hodně vysoko a má o Pavla Nováka enormní zájem. Trápila ji myšlenka, co se stane s ní, až ho přivede. Dají jí odměnu nebo se nadobro ztratí? Až přijde Runki, musí se poradit co dál. Tohle začíná smrdět.

Ráno ji probudilo svítání. Vypadalo to na krásný nový den. Tady. Ji ale čekala cesta do země lidí a kdoví jaké počasí bude tam; nejspíše nějaká nízká inverze. Oblékla se a šla se podívat do restaurace, jestli nepřišel Runki.

Restaurace byla prázdná, jen vzadu seděli dva muži, jeden velký holohlavý, to byl Kiri, a muž středního věku, volná košile a úsměv na tváři, to byl Runki.

„Ahoj kluci, čekáte dlouho?“ pozdravila je a přisedla ke stolu.

„Od půl čtvrté,“ odsekl Kiri a obrátil se na Runkina. „Věříš, že jsem skoro hodinu čekal, než se probere? Chápeš? Chvilí tu nejsem a celý můj výcvik šel do kytek.“

„Asi byla hodně unavená, včera protancovala celý večer v country klubu,“ usmál se Runki na Chaser. Ta zůstala s otevřenou pusou v němém úžasu.

„Jak to víš? Ty jsi byl na svobodě už večer?“ zeptala se s údivem v hlase.

„Ne, ne,“ zasmál se. „Jen jsem zaslechl takovou divnou ženskou, jak se baví s kníratým chlapem.“

„Jo, ti mě včera sledovali. Knírač a Babizna.“ Chaser se rozhlížela po prázdné restauraci, ve které jen číšníci připravovali snídaní pro hosty hotelu. „Nevíš, co jsou zač?“

„Nevím, ale asi tě dobře znají, protože ti říkali „perzekuční“ ženská“. Byli tady před chvílí a měli snídaní. Najednou se zvedli a odešli, aniž dojedli. Soudím, že jim dal někdo echo. Takže jestli je chceš po ránu pozdravit nebo naštvat, můžeš jim zamávat.“ Runki se otočil k nejbližší bezpečnostní kameře, nahodil úsměv „a lá“ celá huba, zdvihl ruku a zamával. Ostatní jeho pohyb zopakovali. Chaser ještě přihodila vzdušný polibek Knírači. Rozhlédla se, aby zjistila, kde všude jsou rozmístěny kamery. Nejspíš to před ní udělal Runki, protože seděla tak, že se pouze jediná kamera dívala jejich směrem a k té byla otočena zády. V klidu se mohla pustit do vyprávění a vysvětlování jaký dostala úkol, co zatím zjistila, z čeho má obavy a proč je vůbec stáhla z vězení. Oba přátelé mlčky poslouchali, kývali hlavou, že rozumí, sem tam někdo zvedl obočí a Chaser pochopila, že tuto věc musí rozvést a lépe vysvětlit.

Spolupracovali spolu už pěknou řádku let. Vlastně je Chaser znala od malička. Kiri ji snad už v kolébce učil poslouchat celým tělem. Nebyl naslouchač a ani Chaser tuto vlastnost neměla. Ale Runki stejně jako Kiri byli členy speciální vojenské jednotky. Byli vybráni pro své speciální vlastnosti, které armádním výcvikem ještě zdokonalili. Jenže před mnoha lety tuhle jednotku rozpustili. Měli za sebou mnoho úspěšných akcí, ale pak se to najednou pokazilo. Dostali nového velitele, kterému nedokázali věřit a šli z průseru do průseru. Až byli propuštěni do předčasného důchodu. A co dělat, když byli plní energie a síly na rozdávání? Chaser měla vynikající analytické myšlení, logické uvažování a taky dobré orientační vlastnosti ve světě lidí. Odkud tento dar dostala, to nikdo

netušil. Kiri a Runki se domluvili a vyslali Chaser na úřad zaregistrovat se jako *pronásledovač zběhlých osob ve světě lidí*. Když dostala patřičné povolení, vzali první kšeft. Byla to brnkačka, najít a přivést nevěrnou ženu, která opustila svého bohatého partnera, dvouleté dítě, a vzala všechny úspory. Utekla s nějakým přenašečem. Ten byl natolik hloupý, že tento přenos sice nezaznamenal do oficiálních záznamů, ale při přenášení nahlásil na dispečinku své jméno. Na to samozřejmě přišla Chaser. A tak oba milenci byli záhy zpátky. I s tučnou odměnou, kterou zhrzený manžel vypsál na jejich hlavu. Pak se zakázky hrnuly dál. Při poslední akci byli podvedeni a zadavatel jim nechtěl vyplatit odměnu. Tak to zkusili trochu drsněji. Jenže jej podcenili. Nevěděli, že má dobré známé v bezpečnostních složkách a oba přátelé byli posláni do státní věznice. Chaser z téhle šlamastyky unikla jen s důtkou. Ale už měla v hlavě plán na odplatu.

Když skončila vysvětlováním současné situace, Runki, který toho moc nenamluvil, ale byl více akční, prohlásil: „Všechno postupně. Takže co nejdřív? Jdeme pro balíček?“

„Já bych se nasnídal,“ řekl Kiri, který do té doby mlčel. I Chaser při slově snídaně pocítila touhu po jídle.

„Ok, nasnídáme se, půjdu si zabalit, vy nakoupíte potřebné věci a sejdem se v hale hotelu u recepce a ty nás, Kiri, přeneš. Neztratil jsi tuhle schopnost, doufám?“ pohlédla na něj s povytaženým obočím. Trochu mu chtěla vrátit tu jeho poznámku, kterou prohodil včera v noci. Jenže si naběhla.

„Nejsem Šípková Růženka, která zapomene používat šestý smysl za pár měsíců!“

„Co, kdo? Jaká Šípková Růženka?“ ptal se na oko zmateně Runki.

„To neřeš,“ mávla rukou Chaser a vstala od stolu. Kiri mrknul na Runkiho a oba se začali spiklenecky usmívat. „Bléé,“ zatvářila se přihloupale a odešla k výdeji jídel.

Po snídani šel každý po své práci, kterou měli rozdělenou dle svých schopností. Po dvou hodinách se sešli v odbavovací hale. U recepce se nacházelo místo, kde bylo možné provést přenesení do světa lidí. V minulosti se obyvatelé přenášeli odkudkoli, ale pak, jak šel vývoj dopředu, se vládám nelíbil nekontrolovatelný přesun obyvatel. Začali jej proto hlídat a určovat místa, odkud byl přenos možný. V tomto hotelu byla jedna menší místnost, do které vedly dveře se zámekem na dálkové ovládní. Každý přenašeč musel zadat svůj kód a uvést totožnost přenášené osoby. Dveře snímala kamera s rozpoznáním tváře. Prostě bezpečnost na vysoké úrovni. Přesto se mnoho

hledaných osob dokázalo přenést ‚mimo zápis‘. Vzhledem k pokrytí celé země rušivým signálem to bylo dost náročné.

Pro přenesení musel přenašeč znát místo určení. Znat neznamená vědět adresu, ale představit si obraz místa ve své mysli. V poslední době měli k dispozici databázi fotografií nejméně frekventovanějších míst světa lidí. Chaser barvitě popsala místo, kde naposledy viděla Pavla. Kiri se zamyslel a zeptal se na pár detailů. Pak pokýval hlavou, otočil se k mikrofonu, naťukal kód na klávesnici a představil své spolucestující. Dveře se otevřely. Když vstoupili dovnitř, Chaser, aby ztížila svým pronásledovatelům jejich vlastní přenášení, prohodila ke Kirimu: „Nezapomeň, přímo Václavské náměstí, ne jak posledně nějakou boční uličku.“ Ten se jen ušklíbl, a zavřel oči. Ostatní se k němu přitiskli, pevně se chytili jeho mohutných paží a za chvíli byla místnost prázdná.

Útěk

Jaromír Nohavica v jedné své písni zpívá, „Z Těšína vyjíždí vlaky co čtvrt hodinu...“. Ale určitě nemyslel noční hodinu. Na nádraží v Českém Těšíně bylo pusto prázdno. U nástupiště stál jen jeden vlak a k tomu zavřený.

„Schováme se do čekárny a počkáme, až vlaky budou jezdit,“ rozhodl Láďa. Noční čekárna byla liduprázdná. Pavel se schoulil na lavici u stěny a v mžiku usnul.

„Máš nějaké peníze?“ zeptal se Boloňák. Sám jako pes toho nemohl u sebe moc mít.

„Moc ne, jen pár drobných. Chtěl jsem se vrátit pro tašku, až vyřídíme ty dva,“ odpověděl Láďa. „Pavel má ruksak, snad něco vzal s sebou.“

Posadil se k Pavlovi, vzal ruksak do ruky a začal se v něm přehrabovat. Po chvíli jej odložil a povzdechl si: „Taky nic, ale mobil si nezapomněl.“

„Tak to je průšvih. Kde vezmeme peníze na jízdenky?“ ptal se ustaraně Boloňák.

„Někomu našeptám, ať nám půjčí.“

„To nemůžeš, cítili by energii a našli by nás. Nesmíme se prozradit.“

„Tak je ukradneme. To tady dělá spousta lidí.“

„Kdyby to řekl Pavel, asi bych to chápal. Ale ty? I v našem světě je takové chování trestané. Musíme najít nějaký jiný způsob jak na to. Jestli chceš, vezmu si první hlídku, pak se vystřídáme.“

Láďa souhlasil, natáhl si nohy, opřel hlavu o stěnu, která byla za židlí, a zavřel oči. Než usnul, přemýšlel, kam vlastně pojedou. Slovensko je krásné, ale kde se schovat? V lesích nebo v džungli velkoměsta? A na jak dlouho? Jak vlastně poznají, že se mohou vrátit? Kdy skončí tenhle úkol a kdo je ten, který chce dostat Pavla do světa Aphasi? Mnoho otázek a žádná odpověď. Po chvíli usnul.

Boloňák naopak bděl. Lehl si ke dveřím, aby cítil, kdo chodí chodbou. To že byl zase pes, mu vyhovovalo. Byl nenápadný. Snad proto naslouchači měli takovou vlastnost, že se dokázali měnit na domácí mazlíčky. Kdo z lidí si kdy uvědomil, že milá přítulná kočička je poslouchá a analyzuje, zda našeptávač dokázal dobře našeptat myšlenku do hlavy objektu?

Přemýšlel, jak to bylo fajn, když Pavlův otec velel jejich skupině. Uměl se vždy dobře a včas rozhodnout. Vlastně je nikdy neučili se rozhodovat, ale

poslouchat. A teď to bylo na něm. Láďa byl spíše silový typ, přemýšlel přímočaře a akčně. Tak to zbylo na něm. Jenže 15 let života v psí podobě. No asi jsme v koncích. Snad Pavel něco vymyslí. K ránu se začali do čekárny trousit lidé. Musel opustit své místo u dveří, a tak packou poklepal Láďu po noze. Až se probral a kývl, že rozumí, schoukl se a usnul.

Probudil ho až Pavlův hlas: „Hele tamhle jde kolega z práce, zkusím si od něj vypůjčit.“

„Nechod' moc daleko, ať tě mám na očích,“ řekl Láďa a vstal zároveň s Pavlem. Nechal jej vyjít z čekárny a pak se postavil ke dveřím. Sledoval okolí, zatímco Pavel si povídal s kolegou.

„Jen řeknu strejdovi v čekárně a půjdu si koupit lístky,“ zaslechl Láďa Pavla, jak se domlouvá s kolegou. Ustoupil od dveří, aby nepřekážel.

„Půjčí mi pětikilo, ale musí to vybrat z automatu. Za chvíli nám jede osobák do Čadce, jestli chceme, můžeme jet s ním, jede do Nýdku za dědou,“ vypálil Pavel na své přátele. „Běžte už do vlaku. Já koupím lístky a přijdu za vámi.“ Boloňákovi se nelíbilo, že se mají rozdělit, a tak trochu zakňučel. „Neboj, já to zvládnu. Co by si pomyslel Honza z práce, kdyby viděl, že jdete se mnou jak s malým klukem?“ Museli uznat, že by to skutečně působilo nápadně.

„Dobrá, ale opatrně. Ze kterého nástupiště to jede?“ souhlasil Láďa.

„Vždycky z třetího,“ prohlásil sebejistě Pavel. „Vezměte mi batoh!“ křikl od dveří a odběhl za Honzou.

Láďa s Boloňákem se taky vypravili na nástupiště. Oproti nočním hodinám tu byl velký rozdíl. Všude plno lidí s košíky, nejspíš na hříby. Táhle skupinka dětí jedoucích na výlet. U další lavičky parta mládeže poslouchala hudbu přes mobil a o něčem dost nahlas diskutovala. Boloňák nestíhal třídit pachy. Pavlův pořad slabě cítil. Láďa se rozhlížel, aby uviděl, kdy přijde. Ten zatím koupil lístky a pospíchal s Honzou k vlaku. Právě přijel rychlík z Prahy do Žiliny. Vyběhl po schodech na nástupiště a uviděl Láďu, jak stojí u protějších schodů. Zamával na něj a zakřičel: „Nastupujem!“

Láďa kývnul hlavou a sklonil se k psovi, aby jej vzal do náruče. Z rychlíku se právě vyrojili cestující. Měl strach, aby na něj někdo nešlápl, pak se otočil k rychlíku a nastoupil. Jenže v té samé chvíli, kdy bral do rukou Boloňáka, Pavel nastoupil do osobního vlaku, který stál naproti. Všichni doufali, že se najdou ve vlaku.

Výpravčí zapískal a rychlík se rozjel.

Pavel se usadil se svým spolupracovníkem do osobního vlaku. Čekal, až Láďa s Boloňákem dojdou. Pohlédl z okénka, ale nástupiště zelo prázdnotou.

„Kde jsou?“ ptal se nervózně Honzy.

„Jdu je najít,“ rozhodl se. Vstal a procházel celým vlakem, ale své spolucestující nenašel. Vrátil se k Honzovi a zmateně se ptal: „Nemůžu je najít. Co mám dělat?“

„Tak jim zavolej.“

„Jasně,“ řekl a začal si prohledávat kapsy. „Nezavolám. Nechal jsem mobil v batohu a ten vzal strejda.“

„Tak jeď se mnou k dědovi. Na chvíli pobudeš a pak se vrátíš domů.“

Pavel přemýšlel. Jestli sedli do rychlíku bez jízdenky, průvodčí je na nejbližší zastávce vyhodí nebo vystoupí sami. Co budou dělat pak? Nemají peníze, takže se vrátí stopem a budou ho hledat. Měl by zůstat asi tady v Těšíně.

Jako na povel se vlak právě rozjel.

Tak jiná varianta, přemýšlel Pavel dál. Snad si zapamatovali, kam míří Honza, myslím, že jsem jim to říkal. Snad mě Boloňák vyčmucha někde tam. Asi bude nejrozumnější nechat se pozvat Honzou. V břichu měl vymeteno, od včerejška nic nejedl. Tak proč ne?

V Bystřici nad Olší přestoupili na autobus a jeli až pod vrch Čantoryje. Dál už museli pěšky. Cestou řešili pracovní problémy, nová auta, holky, prostě všechno, o čem se chlapi baví, a tak jim cesta utíkala.

„Tak jsme tady,“ zahlásil Honza, když zastavili před obyčejným zděným domem, který byl situovaný ve svahu.

Z domu se vyřítili dva pětiletí kluci. „Ahoj, strejdo, máme nové kolo, naučíš nás jezdit? Prosím, já už to skoro umím. Mamka nás tu nechala u dědy na víkend. Musela jet do Prahy. Hele, já mám modřinu, dívej.“

„To jsou dvojčata Jakub a Petr, moji synovci, ale neptej se mě, který je který, já je nerozpoznám. Ségra mi tvrdí, že je každý jiný, ale nevím v čem.“

„Já jsem Petr,“ hlásil se jeden z nich, a pokračoval, „Jakub má tady na noze jizvu, když spadl ze skály.“

„To není pravda, ty jsi mě strčil!“ rozčiloval se Jakub, „on si vymýšlí, nevěř mu strejdo!“

„Já si nevymýšlím, ty jsi hledal vchod ke spícím rytířům a nedával jsi pozor,“ bránil se Petr a výhružně se postavil před Jakuba. Ten se dvakrát nedal pobízet a chytil Petra za ruku.

„Ty jsi mě strčil!“ „Ne, ty jsi nešika a spadl jsi sám!“ Za chvíli byli v jedné hromadě a váleli se na zemi.

Honza se usmíval a vysvětloval Pavlovi: „Nebudeš tomu věřit, ale jsou po sestře. Ta se taky chtěla pořád prát. Nechte toho, kluci, no tak pust'te se,“ tahal kluky od sebe. „Ale jinak jsou to šikulové.“

„Jak je to s tím vaším kolem?“ zeptal se Pavel.

Kluci okamžitě zapomněli na boj, zbystřili pozornost a s touhou v očích pohlédli na Pavla. „Ty bys nás naučil jezdit, strejdo?“

„Jestli to budu umět,“ zamyslel se na oko vážně Pavel a pak se smíchem dodal, „jasně že jo. Kde ho máte, kluci, a kdo půjde první?“

Kluci okamžitě vystartovali do garáže pro nové kolo, pak se s Pavlovou pomocí rozhodli, kdo se bude učit jezdit jako první. Honza jim popřál mnoho úspěchu a odešel za svým dědou do domu. A potom chudák Pavel pořád jenom běhal, radil, udílel pokyny. Uklidňoval dvojčata, když se hádala, a když se blížilo poledne, oba kluci už jezdili sami. Sluníčko krásně svítilo a Pavla začínala přemáhat únava z téměř probdělé noci a rušného dne.

„Oběd!“ ozvalo se z domu.

„Budeme po obědě pokračovat, strejdo?“ zeptalo se jedno z dvojčat.

„Vždyť už umíte jezdit sami,“ bránil se Pavel.

„Já se chci naučit jezdit bez držení,“ prohlásil druhý.

„To se naučíte, až budete jezdit dobře s oběma rukama na řídítkách, kluci. Teď jdeme na oběd. A pak si potřebuji trochu odpočinout. Nějak jste mě utahali, uličníci.“

„Dobrá, půjdeš spát po obědě s námi, ale pak pokračujeme,“ rozhodli kluci, vzali Pavla každý za jednu ruku a táhli ho na oběd.

Domek nebyl ničím výjimečný. Voněl domovem a na první pohled působil útulně a teple. Bylo vidět, že vybavení je už nějaký pátek staré, a i když tu děda už pár let bydlel sám, byl čistě uklizený a uspořádaný. Pavla přivítala vůně čerstvého guláše a úsměv Honzova dědečka.

„Já jsem Síkora, děda těch hřantů,“ představil se a podal ruku Pavlovi. „Ti vám dali zabrat. Ani nevíte, jak jsem vám vděčný, že jste to učení vzal za mě. Já bych to večer asi nerozchodil.“

„Strejda jde po obědě s námi spát, dědo!“

„Další bod pro vás,“ usmál se děda Síkora na Pavla, „já mám dneska prázdniny“.

„Kdo má prázdniny?“ zeptal se Honza, který přišel z kůlny, kde štípal dřevo.

„To neřeš,“ mávl rukou děda a naléval polévku. Po výborném obědě, který proběhl podivně v klidu, kdy se ani dvojčata nehádala, vzali kluci Pavla zase za ruku a šli do pokoje.

V ložnici byla dvě lůžka, na Pavla zbyla sedačka u stěny. Jenže nastal problém. Kluci chtěli pohádku a Pavel byl po dobrém jídle tak unavený, že se mu nechtělo vyprávět. Marně se ho snažili přimět, aby jim nějakou vyprávěl. Tak zavolali dědu.

„Jakou chcete, kluci?“ zeptal se, když vstoupil do pokoje.

„O spících rytířích, dědo.“

„Už zase?“ zeptal se nevěřičně.

„My jsme včera i dneska prolezli celou skálu a žádný vchod jsme nenašli, ty jsi nám asi neřekl všechno, dědo. Zkus to ještě jednou a na nic nezapomeň,“ rozčilovali se kluci, „a pořádně!“

„Tak poslouchejte. Kdysi dávno, když ještě nejezdily auta a vlaky a lidé neměli televize a mobily, šla jedna holčička na šišky do lesa. Bydlela dole u Nydečanky v malém stavení. Šišky používali k topení v kamnech, proto měla s sebou velkou nůši. Jak tak šla a sbírala, dostala se až k místu, kterému se říká „Zokameň.“ Tam je velký kámen, tenkrát byl ale větší, než jak jej znáte vy, kluci. V tom velkém kameni uviděla zvláštní dveře. Protože byla zvědavá, zkusila je trochu pootevřít. Za nimi byla velká místnost, ve které stálo podél stěny spousta koní. Byla to stáj pro válečné koně. U každého koně spal rytíř. Holčička vstoupila dovnitř, aby se pořádně porozhlédla. „Už je čas?“ ozval se nějaký hlas. Dívka se polekaně otočila. U stěny se něco pohnulo. Ze země se zvedl velký muž. Holčička se vylekala ještě víc. Dobře věděla, že tam nemá co dělat, proto odpověděla: „Ne ještě ne.“ Muž došel až k holčičce. Změřil si ji pohledem a pak se porozhlédl po stáji. Stáj byla osvětlena jen několika loučemi, ale bylo vidět, že je dost velká. „Nechceš nám tady pouklízet?“ zeptal se muž. Holčička kývla hlavou a hned začala vidlemi odhazovat hnůj a koštětem vymetat chodbičku. Protože byla doma poslušná a pracovala ráda, nedělalo jí žádný problém pěkně stáj uklidit. Do večera byla s prací hotová, muž jí pěkně poděkoval a do nůše jí dal několik kobyliců. Když vyšla z kamenných dveří, řekla si, že to byl špatný výdělek a všechny kobylice vysypala. Pak šla domů. Doma byly všichni překvapeni, že ji vidí. Už ji oplakali. Dívka se totiž vrátila přesně za rok po svém odchodu. To, co se jí zdálo jako jeden den, byl tady v našem světě jako jeden rok. Holčička jim všechno vyprávěla, i tu nůši, ve kterých měla kobylice, jim ukázala. Ale jaké bylo překvapení, když se na dně

nůše uchytil jeden kobylinec, který byl celý ze zlata. Všichni rychle spěchali ke kameni, ale dveře ani zlato tam nenašli.

Tak to je konec vyprávění,“ skončil dědeček. Kluci ještě nespali a jeden z nich se zeptal: „Dědo, určitě to tak bylo? My jsme tam dneska byli a žádné dveře jsme nenašli.“ „Jo a včera jsi vyprávěl o kováři, který tem viděl zlaté rytíře a koval jejich koně.“

„Věřte, nevěřte, asi nemáte ten správný pohled nebo ještě není ten správný čas. A chybí vám fantazie, pořád jen čučíte do počítače a mozek vám odumírá.“

„A na co čas?“ ptali se zvědavě.

„Až bude naší republice nejhůře, přijdou nás bránit. Já tu pohádku znám, ale s Blanickými rytíři,“ ozval se Pavel a jen ztěžka potlačil zívnutí.

Děda jen pokrčil rameny, spiklenecky mrknul na Pavla a odešel. Kluci si něco mumlali, ale za chvíli už tvrdě spali. I Pavla přemohla únava a na chvíli zavřel oči. Když je otevřel, byl v místnosti sám. Vstal a šel do kuchyně. Honza právě donesl další náruč dříví.

„Asi už pojedu domů,“ prohlásil Pavel. Díky za všechno, díky že jsi mi pomohl. Až budu v práci, vrátím ti ty peníze, neboj.“

„Vím, že vrátíš, seš dobrej kluk, asi máš nějaký problém. Nechci ho z tebe páčit, když mi jej nechceš sám říct. A tak ti dám jen radu.“ Odmlčel se a s úsměvem dodal: „Pamatuj, vždycky může být hůř. Trefíš zpátky?“

„Určitě, díky za všechno a pozdravuj kluky, že se na ně někdy přijedu podívat.“ Rozloučil se a odešel z domu. Cestou si řekl, že by mohl jít nějakou zkratkou a nasbírat pár hub. Proto odbočil z cesty a s hlavou skloněnou k zemi kráčel pomalu lesem. V hlavě mu vířila spousta myšlenek. Přemýšlel, kde jsou asi chlapi, co bude dělat, až přijedou na Slovensko, a jestli se vůbec vrátí někdy domů. Když se zase rozhlédl, po nějaké cestičce nebylo ani památky.

No co, však se nějak dostane dolů a tam bude určitě cesta. V lese se stmívá trochu dřív. V dálce uviděl slabou záři. No vida, pomyslel si, nějaký barák, k němu povede cesta. Po ní se určitě dostane do vesnice a k autobusu.

Místo, které trochu zářilo, nebyl dům, ale velký kámen. Odrážel zapadající světlo. Aha, tak o tomhle kameni vyprávěl děda pohádku. Změřil si ho pohledem a trochu se usmál. Tak kde je ten vchod? Pomyslel si a zavolal po vzoru Baby Jagy z filmu Mrazík.

„Chaloupko, tak je mi vhod, ať je ke mně otočen tvůj vchod!“

Chvíli čekal, ale když se nic nedělo, mávl rukou a otočil se od skály. Použij fantazii, ale na co má myslet. Na dveře? Na vrata do stáje? Má sice fantazii, ale

co si má představit? Najednou na něj padla úzkost, z celé řady ztrát, které ho postihly. Zoufale si povzdechl. „Co já jen budu dělat?“ Nečekal stáj s rytíři, ale chtěl, aby mu někdo pomohl. Byl sám a měl trochu strach. Vydal se zpátky lesem. Po několika krocích se otočil. Něco se mu nezdálo. Měl dojem, jako by se skála nějak změnila. Vrátil se k ní a pak to skutečně uviděl. Na jednom místě byla prasklina, když ji sledoval, připadala mu jako dveře. Zatlačil do kamene a on se pohnul.

Skála se rozevřela. Nahlédl dovnitř. Na konci chodby, která vypadala jako tunel, byla nějaká místnost, ve které se svítilo. „*Žádní spící rytíři, to si jen někdo postavil barák v lese,*“ pomyslel si Pavel a vstoupil dovnitř. „*Tak ne barák, ale garáž,*“ povzdechl si, když uviděl stát několik aut podél stěny. Byly tam i zvedáky, na kterých byla vyzvednuta auta jako v servisu. Procházel kolem nich a pozorně je sledoval. Byla hodně podobná autům, která znal, ale přesto byla jiná. Jedno, které bylo na stojánce, jej zaujalo víc a přiblížil se k němu, aby ho prozkoumal detailně. Nechtěně zavadil o páčku na ovládací skříňce. Auto se zachvělo a začalo padat ze zvedáku. Pavel rychle uskočil, ale něčím dostal do obličeje, ztratil rovnováhu, nohy se mu podlomily a omdlel.

Lovci

Chaser povolila pevné sevření Kiriho ruky. Cestování s přenašečem nebylo právě její silnou stránkou. Vždy hrozilo, že se přenašeč ztratí, nebo že se ho neudrží a pak by se mohla nenávratně ztratit v nicotě. Proto se vždy držela „zuby, nehty“.

Byli přesně tam, kde potřebovala, na ulici před domem Pavla Nováka. Ulice byla prázdná, jen pár aut stálo před domy.

„Tak se podíváme, kdepak máme našeho ptáčka.“ Vytáhla z kabelky mobil, zapnula Google a za chvíli viděla, kde se právě nachází Pavlův mobil. Pyšně se podívala na své kolegy.

„Já to věděla, dneska ta mládež bez telefonu nevydrží ani minutu, i když jim jde o život.“

„O život? Vždyť on tady nemůže zemřít,“ podivil se Kiri.

„Možná o tom ještě neví,“ zamyslel se Runki, „ale to by ti strážci byli úplně blbí, kdyby s tím nepočítali.“

„No je pravda, že se vůbec nebránili. A přitom ty chlápky, co jsem najala, odpravili přímo ukázkově. Když jsem vyslala komandovací pouto, nějak se mu vyhnuli a pak začali utíkat směrem do lesa.“

„Ty jsi nešla za nimi?“ zeptal se zvědavě Kiri a pokračoval: „Co když ten mobil někam vyhodili a ty nevíš, kde je hledat?“

„I kdyby, mám své metody. Pamatuj, že jsem jej našla já, i když jej hledalo přede mnou spousta jiných lovců. Takže: z domu pokračoval do města, na nádraží, pak nastoupil do vlaku, jezdil tam a zpět, a teď je někde na hranicích Slovenska. No, přiznávám, že je to nějaké divné. Mám tady za rohem auto, zajedeme se za ním podívat. Svrčinovec je malá vesnička za hranicemi, budeme tam za chvíli.“

Chaser se otočila a šla do vedlejší uličky. Obyčejná červená Škodovka stála pořád na stejném místě. Jen prachu na ni bylo trochu více. Runki se hned tlačil na sedadlo spolujezdce, náhle ucítil poklepání na rameno. Otočil se a ve chvíli, kdy musel zvednout pohled do Kiriho tváře, pochopil, že jeho místo je pro tentokrát vzadu. Kiri byl skutečně vysoký a silný muž, a jeho dlouhé nohy by se těžko poskládaly do zadní sedačky.

Cesta jim příjemně ubíhala. Cestovat s přenašečem bylo mnohokrát rychlejší, ale takhle viděli mnohem víc. Muži do světa lidí necestovali tak často. Poslední

dobou jen ve společnosti Chaser, někoho najít, spoutat a přenést zpátky. Někdy to byla otázka jen několika hodin. Takže si cestu krásně vychutnávali. Zkoumali těžký vzduch nasycený prachem z ocelárny, bloudili pohledem po Beskydských kopcích, až dorazili k hranicím. Zastavili na bývalé celnici. Chaser vytáhla svůj chytrý telefon. „Vypadá to, že se pořád pohybuje. Je někde v lesích napravo. Dál jdeme pěšky,“ rozhodla, a aniž čekala na odpověď, vystoupila z auta. Otevřela kufr, vzala si svůj batoh, naposledy zkontrolovala, jestli má vše potřebné a začala pohledem zkoumat okolí. Kiri s povzdechem „*běda mužům, kterým žena vládne*“ vystoupil a následoval Chaser ke kufru auta. Každý měl v ruksaku sbaleno přesně to, co si domluvili předem. „Půjdeme tímhle směrem, nevím, jaké zpoždění má tohle sledovací zařízení, ale něco mi říká, že opustit Českou republiku se nechystají.“

„Ale vždyť jsme na Slovensku,“ oponoval Chaser Runki. „Nechápu, že nás ještě nekontrolovaly hraniční hlídky.“

„Tady jsou hranice už dávno zrušeny a naše hraniční hlídky to už asi taky dávno vzdaly,“ vysvětlila Chaser.

„No nevím, když jsem byl naposledy ve věznici, myslím tři dny zpátky, tak tam jeden vykládal, že ho chytili právě na hranicích, někde u Mikulova, nevím, kde to je, ale určitě říkal, že to byla hraniční hlídka od nás,“ nedal se odbýt Runki.

„Kdyby něco, tak jsme turisté, hlavně reagujte na poznávací příkazy, na to jste snad dostatečně vycvičeni, ne?“ rýpla si Chaser a vydala se pěšinkou do lesa. Cestou se zastavovala a kontrolovala podle map, kde je momentálně Pavlův telefonní přístroj, musela počítat se zpožděním a nepřesností, ale přidala trochu své fantazie, trochu své logiky, praxe a výsledek nedal na sebe dlouho čekat. V dálce viděli jít skupinku mladých mužů. Les kolem cesty byl pěkně prorostlý křovinami, takže sami nemohli být spatřeni, ale mezi větvemi bylo dobře vidět na lesní cestu, která v dáli pokračovala. Bylo to ideální místo pro přepadení. Skupinka se pomalu přibližovala lesní pěšinou. Kiri zvedl ruku, ukázal na tři místa poblíž lesní cesty a naznačil, kdo má jít na které místo. Pak kývnul na Chaser a udělal pohyb, jako by telefonoval. Otočil se ke svému úkrytu, aby zaujal vlastní pozici. Když z něj vyhlédl, už nikoho neviděl. Chvilí bylo ticho. Pak se začaly ozývat veselé hlasy a s nimi se objevili tři mladí chlapci, kteří hodnotili vtip, který právě zazněl. Pak se ozvalo vyzvánění telefonu. Nejprve se všichni tři podívali na sebe, pak do okolí. Nechápatě se rozhlíželi, až nejstarší z nich poklepal na batoh kamaráda.

„To zní odsud,“ prohlásil a spokojeně se usmál. „Vždyť sis ho tam schovával, Same.“

Sam zvedl nechápavě obočí, pak pochopil: „No jo, to je ten nový mobil, já myslel, že mi ho prodává bez simky.“

„Podívej se, kdo volá, jestli to není kradené“, ještě se dostaneme do průšvihů.

„V průšvihů už jste,“ ozvalo se z lesa. Všichni se otočili za hlasem Chaser, která vystoupila z úkrytu. „Vypínám,“ vyzvánění mobilu ustalo.

„Odkud máte ten telefon?“ kluci se vylekaně otočili, protože tuhle otázku položil Runki, který stál na opačné straně lesní cesty.

Kluk jménem Sam sáhl do batohu, vytáhl mobil, ukázal jej a se skrývaným strachem v hlase začal vysvětlovat. „Ráno na nádraží mě otravoval nějaký starý páprda, abychom mu půjčili pár korun, ale my jsme nechtěli, pak vytáhl mobil a že nám ho střelí za pět stovek, kdo by to nebral nejnovější Samsung. Vždyť stojí pár tisíc.“

„Jak vypadal ten starý páprda?“ chtěla vědět Chaser.

„No, normálně, vysoký, trochu začínající pleš hlavně uprostřed hlavy,“ podíval se na své přátelé, „úplně jako můj fotr,“ a začal se smát.

„A jak byl starý ten muž?“

„Jako tenhle pán,“ ukázal na Runkiho, „asi“.

Sam byl najednou ve vzduchu. Vůbec nechápal, jak se tam dostal „Piky, piky za sebe, ty prďolo. Tak my jsme podle tebe staří páprdové?“ zahřmělo za jeho zády. „Já tě zmaluji, že tě ani vlastní matka nepozná!“ Nohy se mu strachem rozklepaly. Neviděl, kdo jej drží, ale výška, ve které visel, byla úctyhodná.

„Ne, ne, ne, lžu,“ rozkoktal se, „chtěl peníze na vlak nebo co, pořád mlel o kamarádovi, že ho musí najít, že se mu ztratil či co. Byl moc otravný, a ten mobil má fakt velkou cenu.“

„Pusť ho, vždyť je vyplašený jak nádražní vrabec,“ mávla Chaser rukou. „Kdo byl s ním?“

„Asi byl sám, vracel se vlakem do Třince, pořád něco říkal tomu svému psovi.“ ozval se třetí mladík. „Mluvil s ním, jako by mu ten pes rozuměl. Jak by neměl všech pět pohromadě. Byl fakt divnej.“

„Jo, jo a ještě se ptal lidí, jak se dostane do Bystřice.“

„Kam?“ zahřměl Kiri.

„Bystřice, to je kousek před Třincem, museli jste jet vlakem kolem.“

„Takový dvacetiletý mladík s nimi nebyl?“

„Ne,“ odpověděli svorně všichni tři.

„Tak padejte dál,“ rezignovaně poslala kluky pryč.

„A ten telefon?“

„Ten si nechej.“

„Zapomeňte, že jste nás potkali a na co jsme se ptali,“ začal Runkin našeptávat myšlenku mladým chlapcům. Ti se otočili původním směrem, chvíli byli zamyšlení, ale po chvíli se začali smát stejnému vtipu jako před chvílí.

„Někdy bych si přál, aby mi taky někdo našeptal, abych zapomněl těch patnáct uplynulých let. Nebo aspoň ty poslední roky v armádě,“ začal nostalgicky vzpomínat Kiri.

„Jen se nerozbreč. Takový velký chlap a taková měkota!“ zvolal vesele Runki.

„Jaká měkota? Vždyť se málem počůral strachy, jak jsem ho bafnul za límec.“

„Chlapi, nechte toho, přemýšlejme, kde je hledat,“ začala hodnotit Chaser informace. „Zdá se, že se rozdělili a náš objekt se jim ztratil. Proč se rozdělili? Kde se jim ztratil? A kde je právě teď?“

„Nejspíš se rozdělili někde v lese. Půjdeme do té Bystřice, třeba je cestou potkáme,“ zavelela.

Lovci se zvedli a pěšky se vydali přes hranici směrem k Bystřici. Cestou nikdo nepromluvil, jednak aby šetřili síly, a jednak aby první slyšeli někoho přicházet. V této oblasti Beskyd je velká hustota osídlení. Domky jsou na každé louce, vesnice jsou rozlehlé a dům od domu je často oddělen hektarovým polem. Pokud chtěli jít nenápadně, museli kličkovat, a proto jim cesta trvala déle než obvykle.

První úkol byl dostat se přes hranice. I když oba světy byly téměř totožné a hranice států skoro přesně kopírovaly oba světy, ve světě Aphasí se stále hlídaly a hraniční hlídky hlídaly i tady. Tak úplně to nevzdaly, jak si myslela Chaser. Auta kontrolovat nemohly, ale zelenou čáru měly stále pod drobnohledem. Způsob byl velmi jednoduchý: v každé hlídce bylo několik našeptávačů, kteří procházejícím turistům šeptali jednoduché pokyny, jako *'podívej se dozadu'*, *'zkontroluj si botu'*, *'poškrábej se na noze'* a tak podobně. Protože tyhle našeptané pokyny neplatily na obyvatele světa Aphasí, bylo jasné, že je to nějaký utečenec nebo špión. Aphasiané tyhle pokyny neslyšeli, cítili jen tlak v hlavě. Ovšem ve speciálních jednotkách se učili rozpoznávat v tomto tlaku smysl, a tak dokázali reagovat správně.

Lovci pomalu kličkovali mezi obydlími a snažili se skrývat v lesích. Pravděpodobně i ti, které hledali, jednali stejně. I když Chaser často pobývala ve světě lidí a nějaké zvyklosti již přejala, vyznat se v těchto končinách

neuměla. Není se co divit, že si nevšimli, kdy přišli k hraničním kamenům. Ještě než překročili hranice, ucítli v hlavě myšlenkový útok. Kiri nebo Runki byli cvičeni na přijmutí myšlenky našeptávače, ovšem v této chvíli útok nečekali a nezareagovali správně. Když přišla druhá myšlenka, okamžitě ji splnili, ale pro hraniční hlídku už byli podezřelí. Chaser o takové obraně jen slyšela, a první co provedla, bylo rozhlédnout se, odkud ten útok přichází a zaujmout obrannou pozici.

Z křoví vystoupili muži v maskáčích. Byli rozmístěni podobně jako před chvílí lovci, jen se ukázali zároveň. V rukou měli nějaké zbraně a na očích brýle, které v sobě měly zařízení, které působilo jako ochrana před myšlenkovým útokem.

„Prajem vám dobrý deň, môžeme vidieť vaše občianske preukazy, pasy alebo povolenie na prekročenie hranice?“

„Od kdy potřebuji jako občan EU povolení k překročení hranice?“ divila se a okamžitě začala hrát obyčejnou turistku. Znovu pocítila cizí myšlenku v hlavě, ale neuměla ji správně rozpoznat a přizpůsobit se.

„Nehrajte si s námi,“ ozval se další hraničář plynulou češtinou, „máte povolení k překročení hranice? Ukažte nám ho nebo vás budeme muset komandovat a odeslat zpět do Aphasí.“

„Samozřejmě, že máme, jsme lovci uprchlíků a máme přístup do všech okolních států kolem Česka,“ ozvala se úředním tónem a z kapsy batohu vytáhla průkaz a několik papírů s razítky. Stejný průkaz vytáhli i Kiri s Runkinem a podali je hraničáři. Ten v nich důležitě listoval, pak sundal brýle a něco kontroloval v mysli. Nejspíš se spojil s nějakým svým nadřízeným nebo v databázi kontroloval platnost dokladů. Pak si opět brýle nasadil, nahodil umělý úsměv, podal doklady Chaser a zdvořile se zeptal: „Můžeme Vám pomoci?“

„Ano. Neviděli jste muže střední postavy, věk kolem čtyřicítky a cestuje s malým bílým pejskem nebo s mužem?“

„Nasloucháčem? Nevím. Chlapi,“ otočil se na kolegy hraničáře, „nepamätáte sa na niekoho takého?“ Chlapi chvíli mlčeli, pak kývali hlavou na znamení, že ne.

„Takže asi ne. Už dlouho jsme nikoho z našeho světa neviděli. Hranice se překračuje autem, tam hlídat moc nejde. A většina cestovatelů nebo uprchlíků to ví. Bylo nám ctí, přejeme úspěšný lov. Majte sa dobre.“

Hraničáři se rozloučili a začali se opět schovávat do křoví. V tom se jeden otočil. „No, nevím, jestli vám to pomůže, ráno tudy šel chlap s bílým bišonkem, ale byl to živý živáček, osobně jsem ho kontroloval. I když, jak tak teď přemýšlím, byl trochu odolnější než běžný turista. Reagoval trochu později. Já jsem služebně nejmladší, tak kluci říkali, že ještě našeptávám blbě.“

„No to je fakt, ale já ho zkoušel taky a reagoval adekvátně.“

Runki náhle ožil. „Asi jako my?“

„No vlastně jo, vy jste reagovali trochu později, ale u něj to byla ještě rychlejší odezva.“

„A ten pes?“ ptal se dál.

„Toho asi nikdo nekontroloval, ale určitě nás cítil rychleji a mohl mu dát vědět.“

„Díky!“ Runki poděkoval a pootočil se na Chaser. Ta kývla hlavou. Pochopila, že takhle by reagoval jen vycvičený voják. A toto podezření měla od chvíle, kdy zlikvidovali ty dva najaté vrahy. Položila důležitou otázku:

„Kdy to přesně bylo a kterým směrem šli?“

„Do Česka a bolo to tak ráno po siedmej, práve sme nastúpili na hliadku,“ odpověděl nejspíš velitel a ukázal směrem k česko-polské hranici, která kousek za Hrčavou začíná, „asi týmto smerom, videl som ako tamto odbočili vpravo na úzky chodník.“

„Dá se tam dojít do obce Bystřice?“

„Dá, cez Piesok, Hrádek, Nýdek, je to d'aleko, ale dá sa.“

Chaser pokývala hlavou, otočila se na své kolegy a ve tváři měla otázku *'ještě něco chcete vědět?'* Když oba mlčeli, poděkovala hraničářům a vydali se směrem, kterým ukázal velitel.

Když se ztratili z doslechu, Chaser vítězoslavně prohlásila: „Já to věděla, že jsou to profici. Doufám, že už mi věříte.“

„Tak to vysvětluje hodně věcí,“ nahlas přemýšlel Runki, „jak před tebou zdrhli, proč ti King okamžitě schválil naše propuštění, musel o nich vědět víc, než prozradil. Nebo ta taktika prodeje telefonu, mohli jej zahodit, rozbít, ale oni je dali čundrákům, abys viděla, že se pohybuje a je stále aktivní. A teď, vědí, že je budeme sledovat, objekt někde schovali, a nás lákají, abychom se ukázali a skoncovali s námi.“

Na druhou stranu si musíme krýt záda. Pokud jsme ty dva ze sledovačky setřáslí při přenášení, po setkání s hraničáři už o nás vědí, a vědí, koho sledujeme. Tak jdeme, najdeme je a trochu se popereme, profiky vyřídí jenom

profici, a to jsme my.“ Po chvíli ale dodal: „Proč se točí právě kolem té Bystřice?“ Ostatní mlčeli a dál šlapali pěšky.

Už se začalo stmívat, když Runki opět promluvil: „Možná, že se skutečně ztratil a oni chodí v kruhu a hledají.“

„Naslouchač, co já vím,“ tvrdil Kiri, „když se promění, je téměř stoprocentní zvíře. Proč ho teda nevystopuje?“

„To je právě to, co mi vrtá hlavou,“ potvrdil Runki.

„Tak se rozdělili třeba na nádraží, jeden jel tímhle autobusem a druhý nasedl na jiný,“ zauvažovala Chaser, aniž měla tušení, jak blízko je pravdě. „Utáboříme se, jsem utahaná jako malé kotě.“ Kousek od pěšiny si našli mýtinu. Vytáhli spacáky a ustlali si pod širým nebem. Rozdělili si hlídky a odpočívali.

První hlídku měl Kiri. Po dvou hodinách probudil Chaser.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se.

„U nás jo, ale kousek dál v kopci někdo táboří.“

„Jak to víš?“

„Viděl jsem odlesk ohně. Nebyl tak velký jako vesnický táborák, spíš malý jen pro večeri, pak jej uhasili. Jestli chceš, zajdu se tam podívat.“

„V klidu, jen si odpočiň, do rána asi neutečou. Ve kterém místě to asi bylo?“

„Tam mezi těmi dvěma stromy, sem tam to zkontroluj a řekni i Runkimu. Dobrou,“ popřál a zachumlal se do spacáku. V mžiku se ozvalo pravidelné pochrupování.

Ráno Runki nic zajímavého nehlásil. Ale dohodli se, že to tábořiště pro jistotu zkontrolují. Vyšli hned se svítáním bez snídaně, možná přistihnou nocležníky ještě ve spánku. Určili si azimut a šli. První krácel Kiri, tichý jako obvykle. Asi dvě stě metrů od místa domnělého tábora se zastavil.

„Mám nápad,“ prohlásil Runkin. „Chaser půjde po větru, to znamená, že místo obejdeš zleva a pak půjdeš potichu do tábora. Jestli je naslouchač dost dobrý, ucítí tě a půjde se podívat, kdo to jde. Zatím my se připlížíme a sevřeme našeptávače, nebo kdo je ten druhý, do kleští. Ty půjdeš od severu proti větru, já od východu. Teď na stanoviště a za deset minut vyjdeme. A uvidíme.“

„A co mám dělat s tím našeptávačem?“ zeptala se Chaser, „jestli je takový malý, uvidím ho, až na mne vyskočí.“

„Nevyskočí,“ pokračoval Runkin. „Jestli je profík, nebude se chtít prozradit. Je naslouchač a neumí našeptat příkaz, aby tě vyzkoušel. Bude tě jen pozorovat a vrátí se zpátky do tábora. Tam si na něj počkáme my.“

Mělo to logiku. Chaser už nic nenamítala. Koukla na hodinky a vyrazila na své stanoviště. Kiri taky kývnul a vydal se opačným směrem. Nechal Runkina na místě, ten v podstatě už na stanovišti byl. Vyšel z lesíka, kde zastavil na malé planině. Chvilí přemýšlel a pak se vydal na druhou stranu, kde byl řídký listnatý lesík s křovinovým podrostem. Přesně jak to uměl jen on, se nepozorovaně dostal na své stanoviště po větru. Les tam byl už méně hustý, a tak v dálce na kraji lesa uviděl něco bílého, jak se pohybuje sem a tam. Zkontroloval si čas a potichu vyrazil blíž. Bílý psík se zastavil a začal věřit, jenně štěkl a vyrazil na druhou stranu pryč od Kiriho. Na zemi se něco pohnulo. Zelená tráva se nadzvedla a zpod deky vykoukla hlava. Kiri se přiblížil ještě víc. Bylo mu jasné, že jsou to ti, které hledají, tedy profíci, a proto musel být opatrný. Muž se zachumlal zpátky do spacáku. „*Chyba*,“ pomyslel si a přiblížil se ještě víc, až téměř ke spacáku. Chvilí přemýšlel, jestli má vyslat komandovací pouto, nebo to má vyřešit ručně. Když jej zalehne a zpacifikuje, vyjde to nastejno. Stejně na našeptání je imunní. A proto skočil.

„Piky, piky za sebe!“ vítězoslavně zvolal a padl na Láďu celou váhou. Tělo ve spacáku se napnulo k obraně. Láďa neměl moc šancí na obranu, ale nacvičené reflexy vyvinuly sílu na osvobození ze sevření. Po malé chvilce tělo opět ochablo a ze spacáku se ozval slabý hlásek, „Kirinku, zase jsi vyrostl!“

Kiri zůstal nehybně ležet. Najednou vstal a odkutálel se od spacáku, bledý jako stěna. Runki přiběhl z druhé strany a překvapeně hleděl na Kiriho. Takhle bledého a vystrašeného jej nikdy neviděl.

„Co je, co se děje? Zpacifikuj ho!“ Spacák se odhrnul a vykoukla Láďova hlava. „Runki, ty jsi zestárnul.“

„Zladane,“ vydechli oba najednou, „Ty žiješ?!“

„Po tom Kiriho zalehnutí mi moc života nezbyvá,“ usmál se Láďa neboli Zladan. Vysoukal se ze spacáku, objal se s oběma muži jako dobrými kamarády, kteří se dlouho neviděli.

„Takže ten pes je Zůman,“ zapřemýšlel Runki, „nemám pravdu?“

„Jasně. Kde se tady berete?“

„Jdeme po vás,“ usmál se Kiri.

„V klidu, po svých bratrech nikdy nejdeme. Jednou jsme přísahali vzájemnou věrnost a ochranu a tuhle přísahu nehodláme porušit zvláště, jedná-li se o Vás dva.

V křoví zašustěly větve; to Boloňák, tedy Zůman změnil podobu a vyšel. Opět nastalo objímání a radost ze setkání starých přátel.

„Hej, co to má znamenat?“ ozvala se zlostně Chaser. „Já riskuji život, lámu si hlavu, abych je našla, vymyslím všemožné způsoby, abych je dostala do Aphasi, a vy si tu sedíte jak nejlepší přátelé!“

„Však taky jsme, pojď si sednout, zkusíme ti to vysvětlit,“ zval Runki Chaser do kruhu.

„Mě by zajímalo, proč jdete po nás?“ zajímal se Zúman.

„My jsme nevěděli, po kom jdeme,“ hájil se Runki. „Spolupracujeme s Chaser, která je perfektní v hledání uprchlíků. Ta dostala zakázku na nalezení chlapce, který byl před patnácti lety unesen. Asi jej našla. To byste spíš měli vědět vy. Prý jste nějak chytrě sejmuli její chlapy a ona si zajela pro nás. My, jen tak pro zajímavost, jsme byli ve vězení. Ale někomu tak moc jde o to dítě, dnes už možná muže, že nás do dvou hodin z té basy propustili.“

„Vy už nejste v jednotce?“ podivil se Zladan.

„V jednotce?“ mávl rukou. „Ta, co jste zahynuli, jak nám tvrdili, byla zrušena. Od té doby jde i v našem světě všechno od desítky k pěti.“

„A co náš velitel? Jak se daří jemu?“

„Ten byl po roce zbaven všech funkcí a prý se někde ztratil. Myslíme si, že jej uvěznilo nebo zabili. Celá politika se totiž změnila. Příliš se k nám vtírají poradci z dálného východu. A ohýbají zákony dle svých požadavků. Přesně jak nás velitel kdysi varoval. Tak povídej, co je ten váš chráněnc z zač? A kde ho vlastně máte?“

„Omlouvám se, je v tom malý háček, přísahali jsme chránit jej do konce života. Byl to rozkaz i osobní přání našeho velitele. Jistě chápete, že jej nevydáme. A konec konců vlastně ani nemůžeme. To je ten háček. My nevíme, kde je.“ Zladan sklonil zahanbeně hlavu. „Ztratili jsme ho po tom vašem...“ kývl hlavou směrem k Chaser, „útok. Do té doby nevěděl, že není z tohoto světa. Nechtěl přijmout svou skutečnou identitu. Pak se to nějak zamíchalo a od té doby jej pořád hledáme.“

„Zladane, dobře víš, že když je to tvůj rozkaz a přání našeho velitele, je to i náš rozkaz a naše přání chránit jej,“ ozval se Kiri.

„A co můj úkol? Jak k tomu přijdu já? Vůbec jsem vašeho velitele neznala, já s tím nechci nic mít. Slíbila jsem, že ho najdu a předám u nás. A to i udělám!“ zlostně se rozčílila Chaser. Se zlobou pohlédla na muže sedící na zemi kolem ní. V jejich očích však viděla lhostejnost a varování před jejím rozhodnutím. „No dobrá, najdu, ale nikam ho neodvezu. Stejně ten úkol něčím smrdí.“

„Dáme snídani?“ ozval se Zůman, který do té doby mlčel. „Chápejte, jako pes toho moc nesním, a když je pak ze mě člověk, žaludek je několikrát větší.“

Snídaně proběhla v přátelském rozhovoru. Všichni se rozdělili o konzervy, které měli s sebou, vzpomínali na staré společné zážitky, na své bývalé spolubojovníky. Jak jednotka oplakala Zůmana a Zladana. Jak je všechny rozpustili a jak spolupracují s Chaser.

Pak pokračovali v řešení Pavlovy ztráty. Zladan jim vyprávěl, za jakých okolností se Pavel ztratil. Chaser se tvářila vítězně, protože zase správně odhadla, jak se vše semlelo. Pak navrhla, aby šli do Pavlovy práce a za spolupracovníky, aby zjistili, který z nich jel s Pavlem toho osudného rána.

Po pár dnech konečně Honzu našli, ale byli tam kde předtím. Honza vyprávěl, jak s Pavlem navštívil svého dědu. Pak však Pavel odešel a od té doby jej neviděl. Svou historku nezměnil ani po pár záludných otázkách, které mu dala Chaser. Nakonec se dohodli, že je zavede k dědovu domu, aby odtamtud začali znovu pátrání.

Procházeli okolní lesy křížem krážem, nakoukli do každé rokle, vyptávali se kolemjdoucích, ale nikdo o něm neslyšel, ani ho neviděl.

Když byli v koncích, optal se Runki Zůmana: „Nechceš zase vklouznout do psího a zkusit, jestli nevyčenicáš jeho stopu?“

„No nevím už je to pár dní a já jsem spíše pokojový psík než stopař. Lád'o, dej mi něco od Pavla, abych zavěřil,“ poprosil a zase se zmenšil do psí velikosti. Boloňský psík pobíhal po strání, Kiri jej následoval, kamkoli šel. Zaběhl do lesa, vrátil se, běžel na druhou stranu, odbočil na pěšinu, ale pořád nic. Vydali se nejkratší cestou směrem k autobusu. Ale Boloňák nic nezavěřil. Trochu pachu zůstalo na pěšinách vedoucí kolem domu dědy, ale po chvíli vždy skončili v lese. Nakonec se vrátili s nepořízenou. Mezi tím Runki se Zladanem navštívili všechny bezpečnostní složky a prohlédli kamerové záznamy toho dne. Večer se všichni sešli nedaleko domu dědečka Honzy.

„Tak slečno,“ vyzval Zůman Chaser, „já jsem v koncích, stopa vyprchala, napadá tě nějaká další možnost, co udělat?“

„Víme, že domů se nevrátil,“ začala nahlas přemýšlet. „Kamery nezaznamenaly jeho pohyb. Ještě jednou jsem se trochu poptala po vesnici, ale nikdo jej neviděl kromě tady toho dědy. Ty jsi stopu nenašel, tak mě napadají jen dvě alternativy. Ale obě jsou katastrofální.“ Odmlčela se, všechny pohledy byly na ni upřeny. „Buď jej chytil nějaký jiný lovec, nebo se propadl do nějaké jeskyně nebo staré šachty a nemůže dál.“

„Jo, to jsou reálné alternativy,“ pokýval Runki hlavou. „Jestli tady někde uvízl, můžeme ho najít. Ale k tomu potřebujeme pročesat každý metr v lesích a na to je nás potřeba více.“

„Nás je docela hodně.“

Křoví zašumělo a začali z něj vystupovat muži ve vojenských uniformách. Opodál se ozýval praskot přenašečů a vojáků přibývalo. Vedle velitele stál Knírač, ten, který Chaser sledoval.

„Pan King vám vzkazuje, že děkuje a že už vaši pomoc nepotřebuje. Jen tu fotografii, co máte, slečno, v batůžku, bychom potřebovali.“

„Jak nepotřebuje? Už ho našel někdo jiný? A co odměna?“

„Jaká odměna? Našla jste ho? Jak vidím, nenašla a odměna přece byla za nalezení a přivedení zpátky do Aphasi. Buďte ráda, že se můžete vrátit svobodná, ne jak tihle dva,“ ukázal na Zladana a Zůmana. Vy jste zatčení.“ K oběma mužům přistoupili vojáci s pouty. Zladan natáhl ruce před sebe přichystané tak, aby šly náramky jednodušeji zapnout. Než to voják stihl provést, chytil jej kolem krku a použil jako štít. Právě včas, aby komandovací pouto, který bylo na něj vysláno zasáhlo jeho a ne Zladana. Vojáci nebyli tak dobří a při posílání příkazu museli ukázat rukou a nasměrovat příkaz. Na Zladana ukázalo více rukou. Neměl šanci se vyhnout, a ani štít už nemohl použít. Voják se bezvládně sesypal. Ozvala se detonace. Runki měl u sebe granát. Ten v nastalém zmatku odjistil a hodil před sebe. Detonační vlna je odhodila. Vojáků však bylo tolik, že nestačili utéct. Ti, co se právě přenesli a přenašeči jim zastoupili cestu. Nasadili pouta, zavázali oči, aby nemohli vyslat jakýkoliv příkaz a postavili do řady.

Zladan ležel bezvládně na zemi svázaný několika komandovacími pouty. Vedle stál Runki, Chaser a dál ležel Kiri svázaný provazy s pouty na rukou i nohou. A ještě na něm klečeli dva vojáci, kteří měli co dělat, aby ho udrželi na zemi.

Když se Knírač otřepal a lékaři mu ošetřili všechny rány od střepin granátu, postavil se před ně.

„Tak pánové a dámo, chtěl jsem to vyřešit civilizovaně, ale vy ne. Vy se budete bránit. Tak si to užijte,“ a postupně na každého vyslal komandovací příkaz.

„Hej, a kde je ten poslední?“ vojáci se začali nechápavě rozhlížet kolem sebe. Všude byly vidět jen uniformy. „Ten naslouchač, co se mění na psa. Najděte ho, bando líná!“ řval vzteky. Vojáci běhali kolem, pár se jich proměnilo na ptáky a začali lítat po okolí, ale po Boloňském psíkovi jako by se slehla zem.

„Ať tady někdo zůstane a pročeše okolí. Ten pes má přece krátké nohy, nemůže být daleko. Ať ho vaši našeptávači hledají,“ vydal příkaz veliteli jednotky. „Tyhle,“ ukázal na čtyři bezvládná těla, „přeneste do věznice v hlavním městě.“ Otočil se, přistoupil k nejbližšímu přenašeči, pošeptal mu místo a zmizel.

Blaničtí rytíři

Pavel se začal probírat. Ležel pod spadlým autem, ze kterého vytékal olej přímo na jeho hlavu. Ruce měl zaklíněné a nemohl se ani otřít. Bolelo ho celé tělo. Vůbec nic si nepamatoval. Snažil se zakřičet, ale olej mu začal téct i do úst. Prskal a kašlal, aby se ho zbavil, ale olej tekł do úst stále víc. V očích měl hrůzu a v srdci strach z udušení. Snažil se otočit hlavu na stranu. Měl ji však zaklíněnou stejně jako celé tělo. Za chvíli uslyšel něčí kroky. Chtěl zakřičet, ale s plnou pusou oleje to vůbec nešlo. Vyšlo jen další kašláni. To stačilo, aby kroky zrychlily a změnily směr. Po chvíli se nad Pavlem zjevila tvář staršího muže.

„Pro pána, jak ses sem dostal?“ zhrozil se a nějakým hadrem začal otírat Pavlovi tvář. „Jsi celý? Nemáš něco zlomené? Cos vyváděl, že jsi to auto na sebe shodil?“ Rád by odpověděl, ale ústa měl stále plné oleje a na otázky stejně neznal odpověď.

„Vydrž, zkusím nazvednout to auto. Neboj, bude to za chvíli. Já jsem Jurda, jsem automechanik.“

Chvíle se protáhla na hodinu a půl. Záchrana nebyla vůbec jednoduchá. Jurda mu nejprve položil na tvář plech, aby olej stékal mimo ústa. Zbytky polkl nebo vykuckal, byl schopný zase dýchat a dokonce i částečně odpovídat. Částečně proto, že měl bolavou čelist, přes tvář měl krvavý šrám a bolest mu nedovolovala pořádně artikulovat. Takže se omezil jen na „hm“. Pak záchránce začal pohybovat zdvihacím zařízením. Na chvíli se nadzvedlo, ale pak se zase zaseklo. Pak vyběhl někam ven, po chvíli se vrátil a za ním vběhli i další muži v nějakých uniformách. Přinesli tyče, hevery, kladky. Zkoušeli různé varianty, ale auto se nechtělo pohnout. Nebo se naopak začalo kymáčet a hrozilo, že znovu spadne na Pavla. Nakonec přijel velký vysokozdvižný vozík, opatrně strčil ližiny pod auto, nadzvedl ho, ale jen tolik, aby muži vytáhli zaklíněného Pavla ven. Pak se k němu vrhl lékař a začal ho podrobně prohlížet. Až na ránu ve tváři a rozbitou čelist byl celkem, nepočítáme-li podlitiny, v pořádku.

„Tak co s tebou, chlapče, jak ses sem dostal?“

„Šel jsem tunelem,“ vzpomněl si na vstup do skály.

„Jo, jo, umírající často vidí světlo na konci tunelu. Takže jsi umřel.“

„Škoro, to auto mě těšně minulo,“ odpovídal šišlavě. Měl na mysli auto, které na něj spadlo.

„Aha, tak to tě neminulo, když si tady. Ty jsi živáček, tak to ses ztratil, zápis se koná vedle v budově. Pojď, zavedu tě tam. Mrzí mě, že jsem to auto dostatečně nezajistil a spadlo na tebe. Ale neměl ses tu flákat. Cos dělal v předchozím životě?“

„Auta.“

„Auta? Ty jsi spravoval auta?“

„Ne, dělal. Vyjáběl auta.“ Vyšli na ulici a viděli frontu smutných a vážných lidí všech generací před protější budovou.

„Za chvíli otevřou, ale nebudeme čekat, znám pár lidí zajdu tam s tebou.“

Pavlovi se pomalu vracela paměť. Tunel, ano vstoupil do tunelu, skálou. To měla být ta skála, kde spali Blaničtí rytíři s koňmi. Že by ta pověst byla pravda? Co má znamenat ta fronta lidí? Neříkal Láďa něco o mrtvých, kteří pokračují v životě v jejich světě?

„Kde to jsem?“

„No, umřel jsi, a protože to nebylo přirozenou smrtí, ale předčasně, jsi u nás v Aphasi.“

„Hm,“ odpověděl a sklopil hlavu. V očích se mu zaleskly slzy štěstí a nechtěl, aby je někdo viděl. Byl Doma a možná najde své rodiče. Ale chtěli ho zabít, takže to nikdo nesmí zatím vědět. Dveře se otevřely a fronta se posunula, dovnitř začali vcházet živáčci, které popoháněli vojáci. Došli ke dveřím, které hlídal další voják. Jurda se k němu naklonil, něco mu pošeptal, voják kývnul hlavou a otevřel dveře. Vstoupili dovnitř. V hale stály stoly, fronta se rozdělila a před každým stolem čekalo pár lidí.

„Jdeme támhle k paní Ganě, té jsem včera opravil výfuk.“ Postavili se do řady, ale paní Gana na ně kývla rukou.

„Pane Jurdo, copak? Umřel jste a jdete se přihlásit?“ zavtipkovala.

„To se nehodí předbíhat,“ omlouval se Jurda, ale přitom už netrpělivě čekal, až si jich paní Gana všimne.

„Pojďte, tihle si určitě stěžovat nebudou. Dobře víte, že nemají emoce.“ Počkala, až se oba postaví před stůl a pak pokračovala: „Copak potřebujete? Chcete vyměnit tadyhle živáčka?“

„Ne, ne“, usmál se „právě naopak. Právě se tu objevil, ale ti naši vojáci asi zaspali a on se dostal do mé garáže. Představte si, zrovna povolil zdvihák a auto spadlo přímo na něj. Ještě chvilku a mohl být podruhé mrtvý. Tak jsem si říkal, když už se tam tak vecpal, že je to znamení, aby pracoval u mě. Co říkáte, dalo by se to nějak zařídit?“

„Pro vás vždycky, pane Jurdo, ten výfuk dělal takový kravál a vy jste to měl raz dva. Podíváme se na to spolu.“ Podívala se na Pavla. „Jak se jmenuješ?“

„Pavel Štary,“ zašišlal.

„Kde jste pracoval?“

„Vyjáběl jsem auta.“ Paní Gana se přísně podívala na Pavla, nebyla zvyklá na zdravotní potíže živáčků. Většinou i přes zranění utrpené při své smrti vypadali zcela zdravě.

Jurda si toho všiml a přispěchal s vysvětlením: „Říkám, spadlo na něj auto a zmáčklo mu obličej.“

„Jasně, tak dál. Bydliště?“

„Praha?“ zaváhal, nevěděl, co říct. Jak to tady chodí? Zjišťují ve světě lidí totožnost živáčků? Zkoumají pravdivost nahlášených údajů?

„No to je jedno, stejně to nikoho nezajímá,“ a něco doplnila do formuláře.

„Myslím, že když jsme ho vytahovali, chvíli ztratil paměť.“

„Hlavně, že si vzpomene, jak opravit auta, že, pane Jurdo. Ať je k užitku.“ Dopsala ještě nějaké další iniciály, které si už sama domyslela. A nechala dotazník Pavlovi podepsat. Ruka ho stále bolela, neměl sílu pořádně zmáčknout propisku, takže jeho nečitelný podpis byl skutečně nečitelný.

„Tak a je váš, pane Jurdo. Naučte ho všechno, co umíte,“ zahrozila mu s úsměvem a mrknutím oka. Když mě zase bude zlobit to mé autíčko, tak to mám u vás schované.“

„Samozřejmě, kdykoli, pro vás vždycky, paní Gano.“ Pak se otočil na Pavla a vesele zvolal: „Tak pojď, takový mladý a už je starý.“ Pavel se už chtěl rozesmát Jurdově vtipu, ale včas se zarazil, nemá přece emoce. Stačilo, že se smála paní Gana. Vyšli z budovy. Teprve nyní Pavel uviděl obrovský oprýskaný nápis na bývalé stáji Blanických rytířů 'Rytířská maštal pánů z Čantorů'. U vrat byla menší cedulka 'oprava veteránů i nových mazlíčků'.

Když za sebou zavřeli dveře, ukázal Jurda na další boční. „Můžeš si odpočinout, v poledne si dáme něco k snědku.“

Pavel nesouhlasně zakroutil hlavou. Když jej prohlížel doktor, dal mu nějaké tablety, aby si vyčistil žaludek od oleje. Ještě teď se mu zdvihal. Nabídku odpočinku ale neodmítl. Otevřel dveře do malé, skromně zařízené místnosti. V rohu se krčila postel a vedle skříň. Vonělo to tady po seně. Spalo se mu výborně.

V poledne jej probudil Jurda. Asi věděl, jak na tom Pavel bude a připravil kaši. Pavla totiž bolelo úplně všechno. Pusou nemohl ani pohnout a ústa otevřel

sotva na lžičku. Vzpomínal, jak se v předchozím světě rychle uzdravoval. Tady to spíše šlo k horšímu. Jurda se jen usmíval a pořád opakoval: „Ono to přestane bolet a na tu jizvu si zvykneš.“ Když dojedli, prohlásil: „Nejlepší rehabilitace je práce. Pomůžeš mi s úklidem toho spadlého auta.“ Měl pravdu, při práci zapomněl na bolest a ztuhlé svalstvo krásně rozhýbal. Jen pusa pořád bolela, takže zůstal u svého „Hm“. Když opravoval zpětné zrcátko, nevěřil svým očím. Ze zrcátka na něho koukala neznámá opuchlá tvář s čerstvou jizvou přes celý obličej. „No“, zhodnotil to, „ještě budu kulhat a bude ze mě Hrabě de Peyrac. Na druhou stranu, aspoň mě nikdo nepozná.“ Práce v autodílně byla s Jurdou zábavná. Opravovali staré veterány, které si ze světa lidí vůbec nepamatoval. Ke každému dílu nebo autu měl Jurda nějaký příběh. Bylo vidět, že si už dlouho s nikým nepovídal. A tak pořád mluvil. Pro Pavla to bylo příjemné povídání. Po několika týdnech už jej pusa nebolela a jizva byla jen lesklá čára. Přesto stále odpovídal jen „Hm“, nebo „Hm?“ Jurda byl výborný pozorovatel a stačilo, aby Pavel zdvihl obočí, že tomu nevěří nebo nerozumí a Jurda hned vysvětloval, předkládal důkazy atd. Než si Pavel uvědomil, znal podrobně celou historii světa Aphasi. Někdy se stalo, že přijel zákazník s novým autem k opravě. To pak Jurda hodnotil dnešní dobu a politický systém. Při některých výročí se pořádně rozhlédl, než dopověděl větu.

Asi po dvou měsících se v jejich dílně objevil muž středního věku v krásném celkem novém autě. Jurda se uctivě uklonil a jako vždy se optal, co trápí jeho miláčka.

„Jakého miláčka?“ začal se rozčilovat. „Víte, kdo já jsem? Jsem vládní vyslanec a právě jsem dostal velký úkol,“ pokračoval s pýchou v hlase, „našeptat podnikateli, aby rozprodal firmu nebo ji přímo zlikvidoval. Potřebujeme v Brně chaos, abychom lépe živé živáčky ovládali. Ale to ty a ten tvůj živáček nechápete.“ Pavel se podivil, proč mu říká živáček, jak to mohl poznat. Odpověděl mu sám vládní vyslanec.

„Co na mně tak civíš? Si aspoň vyper ty hadry.“ Podíval se na své oblečení. Pořád měl na sobě tričko a rifle, které si tenkrát narychlo oblékl. „Až se vrátím, ať to auto šlape jak hodinky,“ dokončil svůj projev, povýšeně se otočil a odešel. Jakmile za ním bouchly vchodové dveře, Jurda poznamenal: „Namyšlený spratek.“ A to mu zůstalo. Pan Spratek nejspíš nesnášel auta, protože to jeho bylo hodně zanedbané. Museli se velmi snažit, aby jej jakž takž dali dohromady.

Pavel neměl pana Spratka rád. Pyšné a arogantní lidi nesnášel už od malička, ale tohle byl extrém. Když nad tím tak přemýšlel, říkal si, že by bylo fajn to

jeho dílo překazit. Přitom si vzpomněl na tunel, kterým sem přišel. Už si nepamatoval, kudy to bylo, a tak kdykoli měl čas, chodil po dílně a hledal východ. Žádný tu však nebyl. Žádná stěna neměla prasklinu ve tvaru dveří, nikde nebyla vysunuta cihla, za kterou bys zatáhl a otevřela se tajná chodba. Po týdnu hledání toho nechal. A právě ten den znovu dorazil pan Spratek. Už před vraty začal troubit. Ani ho nenapadlo vystoupit z auta a jít se s Jurdou domluvit. Pavel, když slyšel troubení, vykoukl před vrata. Ihned poznal auto i gestikulujícího Spratka, aby si s otevřením pospíšil. Otevřel tedy dokořán a auto, které mělo pomačkané přední dveře, vjelo dovnitř.

„Hej,“ křikl na Pavla, „spravte ty dveře a dejte si záležet, ať to není poznat!“ Pavel kývnul hlavou a chtěl jít po své práci. „Zavolej mi tvého mistra!“ Opět kývl hlavou a změnil směr do zadní části Stáje, kde zrovna pracoval Jurda. Ten vše slyšel a už se blížil. Spratek na něj hned spustil: „Dědku, dělej, ať ty dveře mám spravené, než se vrátím. Tenhle úkol bude totiž brnkačka. Jen přemluvím majitele železáren, ať zlikviduje ten svůj podnik. To budou mít na Slezsku radost. Už se na ten zmatek těším.“

Pavel zůstal ohromeně stát, Slezsko přece bylo jeho domovem, už chtěl něco říct, ale Jurda se před něj postavil, uctivě popřál Spratkovi štěstí a pohodlné přenesení. Počkal, až odejde a otočil se k Pavlovi.

„Taky mě to rozčiluje, takhle ničit lidem život, jako by nestačilo, že si ho ničí sami.“ Chvilí přemýšlel a pak pokračoval: „Kdybychom se přenesli do světa lidí, mohli bychom zkusit našeptávat opačný názor, třeba není tak dobrý, jak si myslí, a pohořel by. Jenže, já nejsem našeptávač ani přenašeč. Krom toho se nesmím k přenášecí kabině vůbec přiblížit.“ Vyhrnul si kalhoty a ukázal náramek. „Kdybych se přenesl, náramek udělá bum.“ Pak se otočil a odešel dozadu ke své práci. Pavel byl nešťastný, chtěl mermomocí pomoci, ale o přenášení neměl ponětí. Pak si uvědomil, že byl stejně nešťastný, když hledal únik u toho velkého kamene. Něco tenkrát řekl a skála se otevřela. Proč nezkusit něco podobného?

Po večeři, když už za Jurdou zaklaply dveře jeho pokoje, vyšel s baterkou v ruce a šel do míst, kde si matně vzpomínal, že mohl přijít. Postavil se před stěnu, ve své fantazii si představil vchod, který už viděl předtím a potichu řekl: „Co budu dělat? Chtěl bych už jít domů.“ Ozvalo se tiché zapráskání a ve stěně se ukázala malá prasklina. Zatlačil a před ním se objevil tunel, na jehož konci svítilo sluníčko. Otočil se, jestli zvuk skalních dveří nepřivolal Jurdu. Chvilí váhal, ale pak vykročil. Cesta tunelem byla krátká, vlastně trvala jen jeden krok.

Našeptávač

Pavel většinu času trávil v dílně, ale i přesto cítil, že vzduch je tady těžší a páchl smogem. Kolikátého je? Posunul se v čase o rok, tak jak v té pověsti, nebo je pro něj jiný režim? Musí do civilizace zjistit datum. Ale kudy? Minule přece koukal po houbách a ztratil se. Uslyšel nějaké vzrušené hlasy, dveře za ním se potichu zavřely a prasklina zmizela. Po lesní cestičce se blížili dva malí kluci. Už zdálky bylo jasné, že jsou dvojčata. Když přišli blíž, podezřele se dívali. Jeden si dal ruce v bok.

„Ty jsi čert, nebo spící rytíř?“

„Rytíř ne, vidíš, že má rifle, musel by mít brnění,“ hodnotil druhý.

„Takže jsi čert. Pro nás ale nejdeš, že ne? My jsme byli hodní!“ s obavou v hlase začal smlouvat odvážnější.

„Není to čert, nemá rohy, ani ocas. Je jen pořádně špinavý,“ prohlížel si ho druhý. „Proč se neumyješ?“

„Protože nevím kde,“ odpověděl Pavel a marně vzpomínal, kdy naposledy řekl tak dlouhou větu.

„Tak pojď k dědovi, ten má mýdlo.“

Vešli cestičkou do lesa, pořád se otáčeli a sledovali, jestli jde za nimi. Přitom stále probírali, jestli to není čert. Pavel se usmíval. Byli to Jakub a Petr, synovci Honzy. Moc se nezměnili. Takže s tím časem to nebude tak vážné.

Děda nově příchozího také nepoznal, ale koupelnu pro umytí nabídl. Pavel nechápal jak to, že tak málo dbal na hygienu. Myl se přece každý den po práci. Jenže dnes na koupel zapomněl, byl našťvaný na Spratka, a proto zapomněl na mytí. Když vyšel, děda byl stále v kuchyni.

„Pane Síkoro, moc vám děkuji.“

„My se známe?“ udiveně se zeptal. Musíte mi osvěžit paměť, nějak si na vás nemůžu vzpomenout.

„Byl jsem tady, před... no... kolikátého je dneska?“

„Je pátek 28. září, kluci jsou u mě na prodloužený víkend.“

Tak to sedělo téměř přesně, jen posun byl pár hodin.

„No, tak před dvěma měsíci, jsem tady byl s vaším vnukem Honzou. Učil jsem kluky jezdit na kole a...“

„Pak jste spal,“ zasmál se děda. „A kde jste přišel k té jizvě?“

Pavel mávl rukou. „To je dlouhá historie. Ukázal byste mi cestu k vlaku?“

„Takhle špinavý chcete mezi lidi? Dám vám něco po Honzovi a tohle vám vyperu.“ Odešel do pokoje a začal se přehrabovat ve skříni. „A našli vás ti lidé?“

„Jací lidé?“ nechápal.

„Asi po týdnu vás tady hledali, prý to byl váš strejda a ještě další lidi. Honza říkal, že jste se ztratil. Po kopcích se říkalo, že jste mrtvý a hledala vás i spousta vojáků.“

Pavel překvapeně stál, oči měl vykulené a nevěděl, co na to říct.

„Tady vám půjčím čisté hadry, zkuste, jestli vám padnou.“ Děda vyšel z pokoje a nesl hromadu oblečení. Pak uviděl Pavla.

„Aha, koukám, že jste šel na dlouhý výlet a zapomněl se o tom doma zmínit.“

„Já jsem to neplánoval.“

„Neplánoval, ale chyběl jste spoustě lidí. A neměl jste psa?“

Pavel se oblékal a při tom souhlasně kývnul.

„Takový malý, bílý, ne? Od té doby tady jeden takový pobíhá. Občas mu dám pár zbytků od oběda, je už skoro kost a kůže.“

„A kde bych ho mohl najít, pane Síkoro?“

„Těžko říct, les je velký a možná už bude zdivočelý. Až budete mít cestu kolem, dám vám ty vyprané hadry.“

„Děkuji vám, ani nevíte, jak moc mi pomáháte,“ rozloučil se Pavel a vyšel na příjezdovou cestu. Otočil se k lesu a zavolal: „BOLOŇÁKU!!“ Kromě vyplašených ptáků, kteří polekaně vzlétli, se nikdo neozval. Zkusil to ještě několikrát, ale Boloňák se neobjevil.

Měl před sebou úkol. Vše nasvědčovalo tomu, že může změnit záměr pana Spratka a jeho nadřízených. Jen kdyby věděl, kde ho hledat.

Našeptávač měl jít změnit názor ředitele železáren. Ty byly v Třinci a zaměstnávaly celý region. Kdyby padly, byly by bez práce tisíce lidí. Ale jak tomu zabránit? Než se to všechno semlelo, podařilo se mu našeptat nějaký pokyn, *podívej se tam, zamávej, dej pusu*. Ale našeptat řediteli, aby neprodával továrnu? To bude zajímavé. Takže potřebuje se dostat do města. Bez peněz. Nevěděl ani, kde se takoví ředitelé scházejí.

Každý úkol se musí řešit postupně, první věc je dostat se do civilizace. Ale kudy? Minule šel cestou dolů z kopce a zabloudil. Co takhle jít na opačnou stranu? A tak vyrazil cestou, kterou mu ukázal pan Síkora. Šel do mírného kopečka, po chvíli začal klesat a matně si vzpomínal, že tudy už šel s Honzou.

Pan Síkora vyhlédl z okna a přesvědčil se, že Pavel odešel. Vzal do ruky telefon a vytočil deset čísel. Po chvíli začal mluvit: „Tak už vím, koho hledali.“

To jsem ještě nezjistil, ale mám dojem, že prošel bránou... ne, zatím jsem se neptal, ale vnuci jej u ní našli, byl špinavý a celý od oleje ... no právě, možná tam pracuje, nechal si u mě věci, nejspíš se pro ně vrátí. Pak dám vědět... určitě dám pozor, jsem už tady hodně dlouho.“ Pak zavěsil. Zkontroloval příjezdovou cestu, odložil telefon, vyšel na verandu, sedl si na své oblíbené křeslo a zavřel oči.

Stromy začaly řídnout, mezi nimi už bylo vidět několik stavení. Za zatáčkou stálo auto. V zelené přírodě jeho žlutá barva zářila a byla vidět z dálky. Pavlovi to připadalo zcela normální. Sám několikrát parkoval autem na lesní cestě, když šel na hříby. V hlavě se mu ozvala nějaká myšlenka, nikdy nic takového necítil, ale neuměl rozpoznat, jaká to je. Pak se ozvalo: „Zavaž si tkaničku.“ Pavel automaticky pohlédl na své nohy. Obě tenisky měl pevně zavázané. Sehnul se a zkusil je dotáhnout. Držely pevně. Zakroutil hlavou, postavil se a šel dál.

Z auta vystoupil mladý muž asi kolem třicítiky. „Kaj idzieš“? ozval se slezským nářečím. Pavel rozuměl tomuhle dialektu, v jeho vesnici se takhle mluvilo taky, proto věděl, že se ptá, kam jde. „Do Třynca,“ odpověděl bez zaváhání, že do Třince. „É, tak to nic,“ mávl rukou a vlezl zpátky do auta. Pavel zklamaně odešel. Myslel, že mu mladý muž nabídne svezení. Podíval se na cestu a pokračoval dál. Prošel kolem domu s živým plotem. Když plot skončil, ozval se hlas znovu.

„Tak to bylo jen o fous, ještě že jsi nezapomněl tu hatlamaninu.“ Pavel se otočil po hlase. Nikoho neviděl.

„Tady jsem, tady, dole.“

„Boloňáku!“ vykřikl Pavel, když uviděl na zemi sedět malého psa. „Ty jsi mě našel!“ vzal ho do náruče a chtěl se s ním pomazlit. Pak si ale uvědomil, že je to změněný strážce a začal se omlouvat. „Promiň, já zapomněl, že...“ postavil Boloňáka na zem. „Prý si mě tady hledal.“

„Počkej tady na chvíli.“ Boloňák odpelášil za stodolu, která stála vedle domu. Za chvíličku od stodoly krácel vysoký muž v bílém tričku a kalhotách stejné barvy. Byl to naslouchač Zůman alias Boloňák.

„Kam máš namířeno, příteli?“ zeptal se s úsměvem Pavla. Byl rád, že ho zase vidí, dva měsíce bloudil po kopcích a hledal jej. Teď jej najednou našel.

„Nebudeš mi věřit, co všechno jsem zažil. Budu ti to vyprávět ale někdy později. Potřebuji, abys mě naučil našeptávat. Vážně, přijel tady nějaký chlap a má za úkol našeptat majiteli železáren, aby je prodal firmě, která je rozprodá a

zruší. Víš, co to znamená? Kolik lidí přijde o práci? Z čeho budou žít? Musíme ho nějak zastavit.

„Počkej, počkej, tomu vůbec nerozumím, jaký našeptávač?“

„To neřeš, to ti vysvětlím později. Naučíš mě našeptávat? Ale rychle, nevím, kdy a kde se to bude odehrávat.“

„Uklidni se, jsi celý rozčilený, já jsem naslouchač, umím slyšet myšlenky lidí, ne je našeptávat, to uměl Láďa. Já jen vím, že k tomu potřebuješ soustředění, a to vyžaduje klid a pevné nervy. V první řadě mi řekni, kde ses o tom dozvěděl a co všechno o té akci víš.“

Pavel se zatvářil kysele, ale začal alespoň ve zkratce vyprávět, co se odehrálo od doby, kdy se rozdělili. Když zmínil tunel, kterým prošel do světa Aphasi, Zůman se zatvářil nechápavě, ale pak pokýval hlavou. Nevěřicně kroutil hlavou, když vyprávěl o úrazu, usmíval se, když slyšel o frontě živáčků, a tvářil se chápavě, když Pavel vyprávěl o hodinách samomluvy opraváře Jurdy. Velkou část příběhu zabralo líčení pyšného a drzého našeptávače, kterému dali jméno Spratek a který byl důvodem, proč nyní Pavel zmatkoval a prosil o pomoc s našeptáváním. Když skončil, zůstal Zůman chvíli zticha, aby si vše srovnal ve své hlavě.

„O tom tunelu jsem nikdy neslyšel, ale jako malý kluk jsem v pohádkách slyšel o živých lidech, kteří občas do našeho světa zabloudili. Asi to nebyla jen pohádka. S tou jizvou si měl celkem štěstí, že zrovna byl nástupní den a na náměstí byl zmatek, takže ti uvěřili, že jsi jako živáček zabloudil. No a s tím Spratkem tě chápu a zkusím ti pomoci. Nedávno jsem jen tak cvičně naslouchal nějakého chlápka a ten přemýšlel o valné hromadě, která se koná v Trisii. Možná se jedná o to tvé místo. Autobus jede za chvíli, tak se dáme do kusu, ať ho chytíme.“

Seběhli dolů z kopce a skutečně zrovna dojížděl i autobus. Nastoupili a Zůman zaplatil. Pavla napadla otázka, kde schovává peníze, když je právě pes. Ale raději se neptal, držoval by jejich akci. Zůman mu potichu předával pár teoretických pokynů, které pochytil od našeptávačů. V první řadě si srovnat myšlenku v hlavě. Musí být prostá, jako by objekt napadla úplně náhodou. Jestli je správně položena, zjišťují naslouchači, kteří předávají informace našeptávači. Proto určitě i Spratek nebude sám, bude s ním naslouchač a nejspíš i přenašeč. Objekt, než přijme našeptanou myšlenku, probírá si ji v hlavě, pokládá si otázky a na ně musí našeptávač odpovídat další myšlenkou. Prostě ho přesvědčit, že je to to nejlepší, co může udělat.

Spratek musí být dobrý našeptávač, když jej poslali na manažera. Ti se často rozhodují dlouho nebo naopak impulzivně na základě jediného impulsu, který druzí neznají nebo jej nechápou. Pak musí našeptávač zkoušet co nejvíc myšlenek a naslouchač má víc práce zkoumat každý záchvěv mysli.

Pro našeptání myšlenky musí být našeptávač plně koncentrován, někteří si dokonce pomáhají rukou a míří na objekt, nezřídka se totiž stane, že příslušná myšlenka skončí na vedle stojícím člověku a pak dochází ke zmatkům a někdy i k negativním následkům. Lidé na vedoucích pozicích si zakládají na tom, že je to jejich myšlenka, kterou prosazují a jsou už jen z principu proti myšlence druhého.

Autobus zastavil před kulturním domem. Oba vystoupili a vešli do předsálí. Pavel si všiml šipky „pro veřejnost“ a vyšli po schodech na balkón. Ten už byl z části obsazen novináři, kteří sledovali úvodní vystoupení a zdravice hostů. Pavel se omluvným úsměvem zeptal mladé novinářky, který manažer je majitelem železáren. Odpověď byla jednoduchá: ten, co sedí hned vedle řečnického pultu. Oba pohlédli na podium. Vedle pultu seděl asi padesátiletý muž střední postavy, měl na očích brýle a četl si, nejspíš ve vlastním projevu. Pavel se na něj podíval a přemýšlel, jestli už není pozdě, jestli už Spratek provedl svou práci. Aniž vyslovil svou obavu, Zůman mu na ni šeptem odpověděl.

„Asi jsme přišli pozdě, dokonce už to má zapsané i ve svém proslovu.“

„Pokusím se to změnit,“ zašeptal Pavel a prodíral se na okraj balkónu. Otočil se a hlavou kývnul na Zůmana, aby ho následoval. Ten si povzdechl a šel. Nevěřil, že nezkušený Pavel bude umět poslat svou myšlenku a ještě přesvědčit ředitele, aby změnil své rozhodnutí.

Zůstali stát u zábradlí a začali se soustředit. Pavlovi bylo trapné pomáhat si rukou, věřil, že se mu to podaří jako kdysi s tím polibkem. Zformuloval myšlenku, která ho trápila, do otázky: „Když prodám železářny, kam půjdou všichni ti lidé, kteří tu pracují?“ a pomyslně ji poslal k řediteli. Zůman překvapením zůstal stát s otevřenou pusou. Poznal, že ředitel nad touto otázkou přemýšlí. Náhle se v hlavě ředitele objevila jiná cizí myšlenka. „Lidi, když nebudou leniví, si práci najdou.“

„Spratek je tady a snaží se tvou myšlenku negovat,“ pošeptal Pavlovi. Ten se začal rozhlížet kolem sebe. Náhodou na něj narazil. Seděl vpředu a soustředil se pohledem na ředitele. Vedle něj seděl muž, který se díval stejným směrem.

„Co mu říká?“

„Teď, že jsou lidé jen lenivá cháska, která chce plat zadarmo.“

Znovu se soustředil a poslal myšlenku: „Možná někteří takoví jsou, ale jiní pracují s chutí a touhou uživit své děti nebo nemocné rodiče.“

Na to odpověděl Spratek jinou myšlenkou, Zůman ji ihned pošeptal Pavlovi, ten poslal jinou. Ale za chvíli se mu nedostávalo argumentů. Nebyl náležitě připraven, cítil, že Spratek má stále více návrhů.

V tom se zespondu ozval výkřik: „Támhle je, nahoře.“

Všichni se instinktivně podívali nahoru. Ochránka důležitých hostů vběhla do sálu a kryli se zbraní v ruce své chleboďárce. Pavel pohlédl dolů, aby viděl, kdo to vykřikl. Byl to další muž, který seděl se Spratkem a ukazoval přímo na něj. Spratek také vzhlédl a jejich oči se na chvíli setkaly. Věděl, že jej poznal. Rychle uhnul od zábradlí. Na balkóně byl zmatek. Novináři koukali jeden na druhého a hledali, o koho se jedná. Ti, kteří stáli nejbližší Pavla a viděli, že jeho směrem muž ukázal, začali zvedat ruce s fotoaparátem. Zůman se změnil na Boloňáka, křikl na Pavla, ať utíká ven a začal divoce štěkat a pobíhat po balkóně. V nastalém zmatku se Pavlovi podařilo vyběhnout a po schodišti utíkal dolů k hlavním dveřím. Ze dveří hlavního sálu také spěchalo hodně lidí. Proto si nevšiml, že z nich právě vybíhal Spratek se svým doprovodem. Proklouzl ven a utíkal za roh, aby se schoval. Po chvíli se z budovy s velkým štěkotem vyřítíl Boloňák. Zavětril a utíkal na opačnou stranu než Pavel.

Po chvíli vykroukl ze své skrýše, aby se podíval, co se před kulturním domem děje. Viděl, jak policie kontroluje každého, kdo chce vejít do budovy a o kousek vedle stáli Spratek a jeho tým, kteří divoce gestikulovali a o něčem se radili.

„Tak co, spokojen?“ ozvalo se za jeho zády.

„Není s čím,“ odpověděl Zůmanovi, který stál za ním.

„Jak to? Policie prohledá celou budovu a valná hromada se posouvá o dva měsíce.“

„Opravdu? To budu mít čas se naučit pořádně našeptávat,“ zaradoval se, ale hned zvažněl. „On mě poznal.“

„Musím hned zpátky, abych si vytvořil alibi.“

„Ty ses přece nepřenesl, o tunelu nemá určitě ani potuchy. Takže ti nic nedokáže. Jen s tím učením budeš mít problém. Jakákoliv vlastnost se nedá naučit v Aphasi. I k přenašečství potřebuješ tento svět. U nás to prostě nefunguje.“

„A kde je Lád'a?“ vzpomněl si na strejdu. „On mě to naučí.“

„Pojedeme zpátky a cestou ti povyprávím, co se odehrálo tady.“ Rozhlédli se, jestli je někdo nesleduje a klidně kráčeli na nejbližší zastávku.

Cestou se dohodli, že Boloňák, kterého by mohli v Aphasí poznat, zůstane v lesích poblíž domu pana Síkory. Bude sledovat dění v železárnách a za dva měsíce se sejdou. Pavel zkusí zjistit, kam odvedli celou skupinu a hlavně strejdu Láďu. Možná zjistí, kdo si přál jeho nalezení.

Když dojeli autobusem na zastávku v Nýdku, nešli obvyklou cestou, aby nenarazili na hlídku ve žlutém autě. Šli lesními pěšinami až k domu pana Síkory.

Před domem jezdila dvojčata na kole a samozřejmě se hádala, protože měla jen jedno. Pan Síkora seděl na verandě a podřimoval. Zvedl hlavu a zamával na Pavla. „Koukám, že jsi ho našel,“ ukázal směrem k Boloňákovi. „Ten musel vrtět ocasem, když tě uviděl, co?“

„Sám mě našel, ale musím ho tady zase nechat, nemůže jít se mnou. Tam kde bydlím, mají jiného a mohli by se servat. Mohl bych ho u Vás nechat?“

„Jo, dědo, necháme si ho tady,“ prosili kluci, kteří zaslechli jejich rozhovor.

„Vy se budete o něj starat?“ zeptal se Pavel.

„Určitě! Já mu budu nosit kostičky od oběda!“ „Já mu dám salám ze svačinky!“ předháněli se v argumentech.

„Dobrá,“ souhlasil děda, „ale pod jednou podmínkou, kterou vám řeknu až za chvíli.“ Usmál se a odešel do chalupy, odkud přinesl vyprané oblečení.

Pak se rozloučili, Pavel se převlékl a odešel pěšinou směrem k čarovné skále, kde se ukrýval tunel spojující lidský svět se světem Aphasí.

Kluci, Boloňák i děda se dívali, jak odchází.

„Tak kluci, teď mu vymyslíte jméno a ne ledajaké. Musí s ním souhlasit i náš čtyřnohý kamarád.“

„On se už nějak jmenuje, tak proč vymýšlet druhé?“

„A jak se teda jmenuje, ty chytrolíne?“ „No to nevím, ale ten strejda mu určitě nějaké dal.“

„A slyšel jsi jej?“ zeptal se zvědavě děda.

„Tak to bude Haf.“ „To ne,“ oponovalo druhé dvojče, „je to Ťapka.“

Boloňák si dal packu na oči a zakňučel.

„Ťapka? Prosím tě, vždyť je to trhač.“ „Jasně je to Trhač, že Trhači? Zůman souhlasně štěkl a ušklíbl se na dědu.“

Kluci s radostí začali pokřikovat a házet klacíky svému novému kamarádovi. Ten skákal a radoval se s nimi. Věděl, že Pavel žije a mají spolu plán.

Spratek

Pavel bez problémů přešel tunelem. V dílně byla tma, ale škvírou pod vjezdovými vraty bylo vidět, že svítá. To není špatné, pomyslel si, můžu v noci chodit za Boloňákem, anebo někam jinam a tady to nebude nikdo vědět. Vklouzl do své světnice a okamžitě usnul. Zdálo se mu, že byl znovu doma. Lád'a seděl na druhé straně stolu a hráli šachy, sestry běhaly kolem a jako vždy se hádaly, která má hezčí šaty. Byl to krátký, ale krásný sen.

Myslel si, že spí jen chvíličku, když s ním někdo začal třást. Byl to Jurda. V dále slyšel křik, byl hodně rozespalý a vylekaný, nevěděl, co má dělat. Ale křičící muž mu dal jasně najevo, že má přijít k němu. Když vstoupil do dílny, stálo tam několik mužů, uprostřed pan Spratek a řval na celé kolo.

„No to je dost, že ses konečně uráčil vstát. Není se co divit, že tě nešlo probudit. Milostpán probendil celou noc. Jak ses dostal tak rychle zpátky? Neboj se, já jsem tě dobře viděl. Tu tvou jizvu nebylo možné přehlédnout.“

„No tak, jen se přiznej, kde jsi byl včera?!“ zařval a chytil Pavla pod krkem. „No tak, přiznej se.“

Pavel nechápal, co se děje, možná tunel změnil čas a byl celý den pryč? Byl stále ještě rozespalý a nějak mu nechtělo naskočit myšlení. Tak stál a tupě zíral na Spratka.

„Nekoukej na mě jak živáček, já vím, že jsi to byl ty, kdo našeptával řediteli, aby firmu neprodal.“

„Pane Sparek, chtěl bych znovu podotknout,“ ozval se muž ve vojenské uniformě, „že tento dům je hlídán kvůli -,“ kývnul hlavou směrem k Jurdovi, „a nikdo z něj po vašem odchodu nevyšel.“

„Kdoví, jak ti vaši chlapi hlídali!“

„No dovolte?“ ozval se další muž. „Vždyť je to i na videu!“

„Tak se přenesl odsud, copak je to problém?“

„Myslím, že ano. Tato garáž je chráněna proti přenašení a chráněnc -“ voják ukázal na Jurdu, „má na noze výbušná pouta.“

Jurda pozdvihnul nohavici, aby ukázal obojek.

„Tak se přenesl sám, je to přenašeč.“

„Před chvílí jste říkal, že našeptával něco někomu. Oba víme, že nemůže mít dvě zvláštní vlastnosti. Kromě toho jsem byl osobně u toho, když jsme z něj sundávali to spadlé auto. Je to obyčejný živáček, který při nástupním dni

zabloudil do téhle garáže a nechal na sebe spadnout auto. Ale jestli na tom trváte, nechám hlídat i vnitřek dílny.“

„Nejenom hlídat, ale i odposlouchávat. A všechno budete natáčet, abych si to osobně mohl poslechnout. Je to jasné?“ Přenesl svou zlost na vojáky, otočil se na Pavla, který se od začátku ani nepohnul, pohrozil mu rukou a odešel.

Po chvíli se vrátil, obrátil se na Jurdu a zeptal se poněkud klidněji: „Dali jste dohromady to moje auto?“

„Promiňte,“ omlouval se Jurda. „Moc jsme toho za včerejší den nestihli. Mysleli jsme, že přijedete až za pár dní.“

„To já taky, ale tenhle šmejd mi všechno překazil.“ Ještě jednou zahrozil Pavlovi, nasedl do auta a odjížděl vraty, které mu uctivě všichni otvírali.

Pavel stále stál na stejném místě. Přemýšlel, jak je to s tím časem. Nějak mu to nesešlo. Když odcházel, byla tma, když se vrátil, svítalo, ale ve světě lidí bylo poledne a vracel se k večeru. Přesto se to stalo včera.

Z rozjímání ho probral Jurdův hlas. „Teda to jsem ještě nezažil. Všiml sis, jak tomu chlapovi říkali? Sparek! Skoro jako by slyšeli naši přezdívku Spratek, ha ha,“ zasmál se a pak rozdál úkoly pro dnešní práci.

O chvíli později se v dílně objevil mladý voják, zamračeně se rozhlédl, změřil si důležitým pohledem oba opraváře a prohlásil: „Ode dneška vás budeme hlídat.“

„Jako byste mě nehlídali už dvacet let,“ zamračil se Jurda.

„To já nevím, tak dlouho ještě v armádě nejsem, ale pan Sparek byl dost vytočený. To by mě zajímalo, co jsi mu provedl,“ kývnul na Pavla, ale ten jen pokrčil rameny.

„No právě, to nevíme ani my. Tak pracujte, hoši, já se tady porozhlédnu a jako přenašeč si vyzkouším, jestli se dá odsud někam přenést.“ Vykročil hlouběji do dílny a něco si brumlal pod nosem.

„Klidně se přenes třeba 'Na Bory',“ odfrknul Jurda polohlasem, „To kdysi byla vojenská věznice. Je tam ještě?“

„Nevím, já jsem nikdy moc necestoval.“

„Teda ty ses rozmluvil. Já vím, že pořád mluvím a nedám ti šanci odpovědět, ale tohle byla asi nejdelší věta, kterou jsi zatím řekl. Pak ztišil hlas do šepotu: „Ta jizva se ti trochu ztrácí.“ Pak vzal prst špinavý od oleje a přešel mu s ním po tváři.

Pavel nevěděl, jestli si dělá legraci nebo to myslí vážně, koukl do zpětného zrcátka nejbližšího vozu a v málo osvětleném prostoru autoopravny zahlédl

čmouhu přes tvář v místě jizvy. Musí to zkontrolovat večer, než půjde spát. Začal čistit karoserii, aby ji připravil k novému nástřiku a při tom přemýšlel, jak z téhle šlamastyky ven. Jestli jej budou hlídat, už nebude moci jít za Boloňákem.

Náhle si uvědomil, že zapomněl na prvotní cíl - najít svého otce nebo alespoň se o něm dozvědět něco víc. Dva měsíce tady trčel a ani se nepodíval ven. Proč? Jak to, že zapomněl na takovou věc? Je fakt, že vyprávění Jurdy jej úplně pohltilo. Vždyť za ty dva měsíce znal historii Aphasí, jako by ji studoval ve škole. Všechny ty důležité chvíle jako válka mezi Vokietiji a Pány z Čantory, kteří po dlouhá staletí vládli Silezii, potom Československu. Až po sesazení posledního panovníka před několika desítkami let a nastolení demokratické vlády, která, jak vidno, poslední dobou skomírala a vlády se ujímali lobbisté a všelijaké frakce. Mezi nimi pak vznikaly konflikty, které nezářka končily zmizením některého politika.

Vždy když o takové věci Jurda vyprávěl, ztišil hlas, a nezářka si při tom upravoval výbušný obojek na noze. Pavel se chtěl mnohokrát zeptat, proč jej dostal, co provedl. Jurda byl ovšem neúnavný vypravěč, ale také skvělý pozorovatel. Kdykoli viděl, že Pavla něco zaujalo, vyprávěl více podrobností. O sobě však nikdy nemluvil. Už při malém náznaku přešel na jiné téma.

Teď však, i když voják byl vzadu v dílně, mlčel. Jeho tvář, jindy ozdobená úsměvem, byla vážná. Pavel jej často přistihl, jak se na něho ustaraně dívá, pak uhne pohledem a dál se věnuje své práci.

Po dvou hodinách se otevřely dveře dílny a dovnitř vstoupil další voják, s přísným pohledem. Zavřel dveře, rozhlédl se, našel svého kolegu a kývnul na něj. Ten přispěchal, něco si tichým hlasem řekli a odešel ven.

„Takže, uděláme nějaké změny,“ zavelel, aniž se pohnul od dveří. „Já vás nehodlám honit po celé dílně. Od teď budete pracovat spolu nebo blízko sebe tady v přední části, kde je nejvíce světla. Jestli vám chybí stroje, tak si je sem přestěhujte.“

„To nemyslíš vážně, svobodníku,“ bránil se Jurda. „Tady v té dílně odjakživa velím já. Ty nás máš hlídat a ne říkat, jak a kde máme pracovat.“

„Jste vězni a nemáte žádná privilegia, ty jste už dávno ztratili. Udělejte, jak jsem řekl, nebo Vám zruším všechny výhody, které máte.“

„To bych se na to podíval,“ zlostně prohlásil Jurda a na tváři měl přísný výraz, ze kterého šel strach. Pavel jej takového nikdy neviděl. Sám měl z jeho pohledu husí kůže, a kdyby mu Jurda řekl, skoč, tak bez přemýšlení skočí. Voják se však nedal. Sám se narovnal a vytáhl svou zbraň, kterou namířil na Jurdu.

„Tak bude to?“ zařval, aby přidal důraz. „Okamžitě začněte stěhovat dílnu tak, jak jsem řekl.“

Jurda si založil ruce a klidným, avšak pevným hlasem, kterým dával jasně najevo, že neustoupí, prohlásil: „Buď mě zabij, nebo zavolej svého nadřízeného. Nebudu poslouchat nějakého primitiva, který ještě nebyl v boji.“

Na tváři vojáka naskočila žilka, jak se jej Jurdova slova dotkla. Chvíli nehnutě stál, pak mu zbraň poklesla. Druhou ruku přiložil k uchu a do rukávu ohlásil:

„Mám tady vzpouru, potřebuji posily.“

Pak se otočil k Jurdovi „Máš, co jsi chtěl, teď přiběhnou kluci z pohotovostního a dají vám nakládačku.“

Po chvíli se skutečně otevřely dveře, ale vstoupil jen jeden voják, ten, který vysvětloval Spratkovi, že dílna je přísně hlídána.

„Pane poručíku, vězni se vzbouřili a odmítají plnit rozkazy,“ prohlásil svobodník v pozoru.

„Dejte si pohov, svobodníku!“ Pak se otočil k Jurdovi. „V čem je problém?“

„Tenhle mazánek chce, abychom přestěhovali dílnu a dělali na autech, které máme vepředu.“ Chvíli se odmlčel a pak již mírnějším hlasem pokračoval. „Nikdy jsem nebyl vězněm, mám jen omezený pohyb. To, že mě hlídáte, je protiprávní, ale mně to nevadí. Vadí mi, když mi někdo začne kecat do mé práce.“

„Dobrá, svobodníku, hlídejte je tak, jak vaši kolegové, stejně sem zítra namontujeme kamerový systém. A propos, na zítřek si naplánujte výlet do města. Ukažte tady živáčkovi trochu náš svět. Vždyť jste ho ještě nikdy nepustil ven. Držte si ho tu jako vězně.“ Poručík se zasmál svému vtipu, otočil se a odešel.

„No tak, slyšeli jste, běžte pracovat, bando líná!“ Zařval svobodník a porozhlédl se po nějakém místě na sezení.

Jurda mrknul na Pavla. „Tak si zítra uděláme výlet. Byl jsi vůbec někdy venku?“ zavzpomínal. Pavel jen zavrtěl hlavou. Stále měl husí kůži a po zádech mu běhal mráz. Nechápal, jak takový milý a veselý člověk dokáže být tak přísný a neoblomný. „Tobě je to stejně jedno, živáčku, vid’? Ty jsi spokojený s tím, co máš.“

Pavel sám sebe nechápal, jak dokáže hrát takové divadlo. Už je tady tak dlouho a ani neměl touhu jít ven do města. Doma chodil každou chvíli do přírody a tady je pořád zavřený a vůbec mu to nevadí. Dokonce se každé ráno těšil na Jurdu a jeho vyprávění. Proč?

Ovšem ven musí jít, aby zkusil zjistit, kde je Láďa. Ale jak? Na takovou situaci ho nikdo nepřípravil. Má se zeptat Jurdy? Co když to okamžitě prozradí, aby získal ztracenou volnost, o kterou kvůli němu přišel? Musel by prozradit tajný průchod do světa lidí. Pak ho vláda zruší a už se nikdy nesetká s Boloňákem. A jak najde způsob nepozorovaně odejít tunelem, když budou v dílně kamery? Pavel měl plnou hlavu otázek a ani si nevšiml, že svobodník opustil svou židli a přišel k němu. Zjistil to, až když promluvil.

„Tak ty jsi prý našeptával proti panu Sparkovi. To sis teda dovolil. Určitě jsi prohrál, je to nejlepší našeptávač v republice. Víš, kolik soutěží už vyhrál? Prosím tě, ten už převálcoval jiné kapacity, Thomase, Příkazu, i Navráticha a to jsou pane borci. To ti kdo nakukal, že jsi lepší?“ Chvilí byl zticha, čekal, že Pavel něco odpoví, bude se bránit nebo vymlouvat, ale Pavel se rezignovaně sklonil ke kapotě motoru a smirkovým papírem pokračoval v čištění kapoty od rzi.

„Typický živáček, a já si myslel, že jsi tajný agent nebo kolaborant. Nevím, jak na tebe Sparek přišel.“ Mávl rukou a odešel zpět ke své židli. Uvelebil se a čekal, až mu skončí strážní služba. Po dvou hodinách se vystřídal s dalším vojákem, ale ostatní strážní už nic neřešili, jen dávali pozor, jestli se Pavel někam nevzdálí nebo nepřenese.

Den se pomalu chýlil ke konci, Pavel byl ospalý jako kotě. Umyl si čmouhu na tváři a pozoroval jizvu. Skutečně se trochu zmenšila. Byl přece ve světě lidí a tam se uzdravoval rychleji. Bude si muset na to dát větší pozor.

Než usnul, slyšel, jak se mění vojáci na stráží u jeho dveří. Ještě, že nejsou v pokoji s ním.

Ráno jej probudilo slunce, které prosvítávalo přes okénko ve stěně. Nikdy si nevšiml, že tudy svítí. Asi někdo venku odklidil bedny. Padla na něj tíseň, jediný výlet zpátky do světa lidí a kolik způsobil problémů. Proč se to stalo zrovna jemu? Nemohl zůstat ve své adoptivní rodině? Žil si klidným životem, co na tom, že neměl své rodiče, stejně už dlouho hledal nějakou dívku, se kterou by prožil zbytek života. Měl svého Boloňáka, strejdu Láďu, ti při něm vždycky stáli. Kdepak jsou dnes? Boloňák je u pana Síkory a dvojčata ho tahají za ocas. Usmál se takové představě. To by si určitě nenechal líbit, ale spíš by měl strach z prozrazení, nebo že by musel zase žít v lesích. A co Láďa, kde vůbec mají v tomto světě věznicí? Mají nebo máme?

„Vstávat, budíček!“ probral Pavla hlas za dveřmi. „Nástup na procházku!“

Podle hlasu poznal protivného svobodníka. „Zase on,“ povzdechl si a začal se oblékat. Oblečení měl od oleje, to má jít takhle špinavý?

Někdo zaklepal na dveře pokojíku. Pak se dveře otevřely, vstoupila mladá dívka. S lhostejným pohledem položila na stůl hromadu šatů, otočila se a zase odešla. Ve dveřích se objevila hlava svobodníka.

„Hej, živáčku, nepřebírej se v tom, ber první, na co sáhneš a oblíkej se,“ zasmál se vlastnímu vtipu a zmizel.

Pavel mu v mysli poděkoval. Je přece živáček, kterému je jedno, co má na sobě. Plní jenom své povinnosti. Vzal první věc z hromádky. Pěkná košile, pod ní byly čisté volné kalhoty, vše v modrém odstínu. Uvědomil si, že i ta dívka měla na sobě modré oblečení. Asi je to živáčkovské ošacení.

V dílně stálo několik mužů, pár jich mělo modré oblečení a drželi žebříky nebo náradí. Ostatní stáli ve skupince s vojáky a na něčem se domlouvali. Opodál stál Jurda a v klidu pozoroval okolní dění. Pak se otočil k Pavlovi.

„No sláva, už si tady,“ přejel pohledem jeho šaty. „Celkem ti to sekne,“ usmál se a mrknul na Pavla. Pak se otočil k diskutující skupince. „My jsme hotovi. Máme jít sami nebo nám někdo bude dělat společnost? Doufám, že budete v civilu.“

Poručík ležérně mávl rukou: „Běžte sami a vraťte se po obědě.“ Otočil se k ostatním: „Bude to stačit, ne?“ Když muži kývli souhlasně hlavou, pokynul Jurdovi, aby šli.

Vyšli před budovu na náměstí, kde už Pavel byl první den a šel k zápisu. Tenkrát měl celou hlavu bolavou, rozbitá čelist bolela, takže neměl moc zájem prohlížet si okolí. Dnes po ránu zelo prázdnotou, bylo vidět, že je vydlážděné do nějakých vzorů. Ty by byly určitě vidět z výšky. Když zdvihl hlavu, uviděl před sebou vysokou věž, která patřila paláci, ten se rozprostíral vpravo od garáží.

„To je zámek pánů z Čantorů, pamatuješ, jak jsem ti o nich vyprávěl? Když jsem byl mladší, ještě tam bydleli jejich potomci. Dnes je z toho sídlo parlamentu. I když, v poslední době se moc o politiku nestarám, tak ani nevím, jestli už není zrušený. Pojď, ukážu ti město. Sice jsem se tady nenarodil, ale dlouho jsem v něm bydlel.“

„A kde?“ zeptal se Pavel

„Tady,“ ukázal na zámek, pak ztišil hlas do šepotu. „Bacha na emoce.“ Pavel na něj pohlédl, ale Jurda už pokračoval dál ve výkladu.

„Tady je spisovna,“ ukázal na dům naproti dílny, „Tam zapisují nově příchozí živáčky, jak si snad pamatuješ. Jednou týdně se začíná na tomto náměstí zjevovat a stojí, dokud je někdo nenasměruje k zápisu. Tak se to tu děje od nepaměti. Slyšel jsem z vyprávění, že když byla u vás nějaká válka, nešlo se tady vůbec pohnout. To prý byly pro některé „zlaté časy“. To víš, jsme stejní jako vy. Někdo se chová ohleduplně, jiný je despota a otrokář.

Vlevo je knihovna, muzeum, kde je uloženo vše nejdůležitější z naší historie. Někdy si tam zajdeme. Teď se projdeme městem.“ Vykročili do nejbližší uličky, po obou stranách byly prozatím zavřené obchody. Jurda byl skvělý průvodce a nezapomněl na nejmenší zajímavý detail. O každém domě snad něco věděl. V ulicích přibývalo lidí, obchody se otevřely. Ve městě začal život.

Procházeli klikatými uličkami starého města, když tu náhle Jurda zatáhl Pavla do úzkého průchodu mezi domy. „Pospěš, utíkej rychle dál, pak odboč vpravo.“ Pavel se rozběhl, nechápal, co se děje, ale Jurdův rozkaz jaksi nešlo neposlechnout. Utíkal úzkou klikatou uličkou, proběhl kolem několika dalších uliček, které odbočovaly na levou stranu, až narazil na tu správnou odbočující vpravo. Otočil se, aby se přesvědčil, kde je Jurda, ten byl přímo za ním. „Běž ještě dál, až na konec.“ Ulička ústila na rušnou ulici. Tam zpomalili a vycházkovým tempem pokračovali. Jurda se okamžitě ujal role průvodce městem a pokračoval ve výkladu. Vůbec nebyl zadýchaný, kdežto Pavel funěl jako parní lokomotiva.

„Toto náměstí využívají studenti k demonstracím, znáš to, mladí lidé se nechají lehce přesvědčit, proto je využívají lobbisté ke svým plánům,“ podíval se na Pavla a stejným tónem pokračoval: „Chybí ti fyzicka, pojď, dáme si snídani.“ Zabočili do uličky, kde stálo pár stolků. Usadili se a hned přišel živáček a nabídl snídaňové menu.

Jurda se podíval na Pavla: „Tak spust', co jsi vlastně zač. Nevím, jak jsi to udělal, ale myslím, že Spratek měl pravdu. Ta jizva se ti přes noc skoro ztratila a sem tam si zapomeneš hlídat emoce.“

Pan Síkora

Dvojjčata byla ve svém živilu. Boloňák neboli Trhač si celý den s nimi hrál. Běhal, aportoal nebo se s nimi tahal o klacik. Prostě zábava pro děti. Děda Síkora jen tak podřimoval na svém obvyklém místě a sem tam se podíval, jak si děti hrají.

V zápalu hry děti odběhly do lesa, kam jinam než k velkému kameni. Pořád jim nedávala spát pohádka o spících rytířích, a tak hodně času trávili hledáním kamenných dveří ve skále. Naléhali na Trhače, aby vyčuchal dveře. Boloňák jim dobře rozuměl, věděl, že někde tudy odešel i Pavel, ale jak čuchal a hledal, žádnou stopu po dveřích nenašel.

Když se stmívalo, utíkali zpátky k domu. Děda měl připravenou večeři a Boloňák ucítil i jiný pach, dámský. Maminka dvojjčat přijela pro kluky, ráno si je odveze. Ted' seděla v kuchyni a zašívala dědovi kalhoty.

„Mami, mami, máme pejska!“

„Trhačí pojď se přivítat s naší maminkou!“

„Mámí, přivezla jsi nám něco?“

„Že může Trhač jet s námi domů?“

Kluci objímali maminku a jeden přes druhého dávali otázky. Maminka se jen usmívala a radovala se ze setkání.

„Kluci, kluci, nechte mě vydechnout, vždyť mě tím objímáním udusíte. Hele, co jsem vám přivezla,“ vymanila se z objetí, sáhla do kabelky a vytáhla knížku.

„Co je to, nové pohádky?“

„Jsou to Staré pověsti české od Aloise Jiráska.“

„Co jsou to pověsti?“

„No něco jako pohádky, ale takové, které se prý skutečně staly. Je tam dokonce příběh o těch vašich spících rytířích.“

„Budeš nám o nich číst?“

„Budu, ale až večer před spaním,“ smála se maminka a pak se podívala na Boloňáka.

„Toho pejska si ale nemůžete vzít domů. Víte, že tatínek je na zvířata alergický, že mu pak vyskočí na těle vyrážka. U dědy mu bude dobře a vy jste stejně tady více než doma.“

„Tak pošleme tátu na služební cestu a Trhač bude s námi.“

„Ne, ne, už jsem rozhodla. Pejsek zůstane u dědy. Ráno jedeme domů a příští víkend zase přijedeme. Odkud ho vlastně máte? Našli jste ho?“

„Dostali od strejdy a mohli jsme mu dát i jméno. Je to Trhač, vid' Trhači?“ Boloňák dvakrát štěkl na souhlas. Byl rád, že zůstane u dědy. Kdyby byl někde ve městě, Pavel by jej nenašel.

Po večeri se kluci umyli a šli spát do pokoje. Boloňák samozřejmě s nimi. Maminka vytáhla knížku a začala číst.

„Blaničtí rytíři. Poslyšte poslední starou pověst a její proroctví, jež pověděl slepý mládenec králi Karlovi žehnané paměti.

Hle, Blaník, hora v hávu tmavého lesa, jenž splývá jí od temene po všech bocích. Vážně, až zachmuřeně shlíží na krajinu od světa odlehlou, na její chlumy a pláně málo úrodné. Široko daleko je patrnó jeho témě a v okolí často k němu pátravě vzhlížejí. Věští chmurami zahalené zlé povětrí, promodrává-li se jasně, slibuje jistý a tvrdý čas.

Na temeni Blaníka zříš ve stínu buků, jedlí a smrků pradávne kamenné hradby, většinou sesuté. Mechem a křovím zarůstají; po dřevěném hradě, jehož chránily, není dnes ani památky.

Ale pod hradbami, v hoře samé dřímají ozbrojení rytíři, „svatováclavské vojsko“, dřímají a čekají, až nastane den, kdy bude potřeba jejich pomoci, až budou do boje povoláni.

Pod skalnatým vrcholem Blaníku, ve východním svahu je skála v podobě lomeného oblouku. Tam je vchod do hory, tam také prýští pramen. Z něho napájejí blaničtí rytíři své koně, když za čas jednou za svitu měsíce vyjedou z hory na palouk mezi lesy pod horou. Za takové noci zaléhá do okolí temné dunění, ztlumený rachot bubnů i polnic hlas. K ránu zase rázem vše utichne, rytíři, koňstvo, vše zanikne ve skalní bráně a zmizí v tajemném lůně hory. Jen

na palouce zůstává památka po nočním jíздеckém reji: přečetné stopy koňských kopyt.

Než do skalních sklepení, kde dřímá svatováclavské vojsko, vkročil již také ne jeden člověk. Tak jednou dívka jakási žala pod Blaníkem trávu. Pojednou stanul před ní rytíř a vybědl ji, aby s ním šla poklidit v hoře. Dívka se nebála a šla. Brána do hory byla otevřena. Uzřela klenuté skalní síně, mohutné sloupy a na nich rozvěšenou zbraň. Hluboké ticho jako v kostele bylo po všech prostorách v tajemném žlutavém přísvitě. U stěn u žlabů stáli řadou osedlaní koně, za kamennými stoly v síni seděli rytíři, tváří na stůl sklonění. Spali, a koně stáli nehnutě; hlavou nepohodili, kopytem po půdě nehrábli ani ohonem nešvihli.

Dívka vešla, rozhlížela se, ale nikdo se ani nepohnul. I začala zametat. Práce jí kvapem ubývalo a za chvíli všecko poklidila. Ani teď ji nikdo nezastavil, nikdo na ni nepromluvil, nikdo se nezbudil.

Jak přišla, tak vyšla, a když se dostala domů, ptali se jí, kde tak dlouho byla. Divila se a pověděla, že přichází jako jindy tou chvílí. Užasla, když jí řekli, že touže chvílí naposled před rokem z trávy přišla, že byla celý rok pryč. I pověděla, kde se octla, a tu všichni srozuměli, proč jí rok uplynul chvilkou. Třetího dne však byla dívka nebožkou.

Tak jako ji, pozval si neznámý rytíř také kováře z Louňovic do hory, aby mu okoval koně. Kovář šel, a když dokoval, dali mu do pytle smetí, kteréž ze zlosti před horou vysypal. Doma se pak dověděl, že ho již oplakávali, poněvadž zmizel beze stopy a celý rok nebylo po něm ani potuchy.

I pověděl, co se s ním dělo, a když pak pytel protřásl, vypadly z pytle tři dukáty. Teď teprv viděl, že chybil. Ihned běžel zpátky ku blanické bráně, kde smetí vysypal. Ale nadarmo. Nebylo tam smetí ani dukátů.

Tak také vypravují o pastýři, který hledal zbloudilou ovci a sám zbloudil do Blaníka, tak o mládenci, který si rovněž tak dlouho, rok, jako ten pastýř v hoře pobyl, aniž o tom měl zdání.

Ale tomu již dávno Blaník uzamčen, vážně, až zachmuřeně shlíží na osamělou, od světla odlehlou krajinu, a jako by trud teskné dумы na něm a všude kol spočíval. Svatováclavské vojsko spí. Ještě není čas, aby vstalo. To bude ve chvíli největšího nebezpečství, až se na naši vlast sesype tolik nepřátel, že by celé království roznesli na kopytech svých koní.

Tenkráté budou vidína znamení: uschnou vrcholy stromů v blanickém lese, na temeni hory se zazelená starý uschlý dub a pramen u skály se tak rozvodní, že se bystřící dolů povalí. Tu pak se strhne veliká, krvavá bitva v krajině mezi Blaníkem a Načeradcem. Rybník Pustý, u něhož se starý uschlý strom před bitvou zazelená, naplní se potoky prolité krve. I bude pláč a veliké zkormoucení pro ten zoufalý boj, ale Čechové se proti silnějšímu nepříteli hrdinsky brániti budou. V rozhodnou chvíli se Blaník otevře, rytíři v plné zbroji vyhrnou se z hory a svatý Václav, jedá na bílém koni, je povede na pomoc Čechům.

Nepřítel, náhlým strachem obklíčen a jako zmámen, bude ku Praze prchat a tam pak bude hrozný ten boj dobojován. A bude tak zuřivý, že krev proudem poteče od Strahova až po kamenný Karlův most. Tu svatý Václav na bílém koni s korouhví v ruce Čechy povede a cizozemce a všechny nepřátele

českého království ze země vyžene. A sv. Prokop, opat sázavský s berlou, bude mu pomáhati.

Pak nastane svatý pokoj a země česká si odpočine. Mnoho Čechů sic za těch bojů zahyne, ale ti, kteří zůstanou, budou mužové celí. Poznajíce chyby svých předků i své, budou pevně státí a nepřítel jimi o zem neudeří.

„Václav Blanický, kde je mu konec,“ povzdechl si děda, který nepozorován vešel do pokoje.

„To je skoro stejné, jako ta tvá pohádka, dědo, jen se odehrála někde jinde. Ale některým slovům jsem vůbec nerozuměl.“

„Já taky ne. Co je to vidína, mamí?“

„Zítřka vám to přečtu ještě jednou a vysvětlím vám ta stará česká slova, která tam jsou, ale teď už spát. Dobrou noc,“ zhasla a odešla s dědou z pokoje.

Ráno po snídani šli cestou k autobusu. Děda i Boloňák je šli odprovodit. Na stejném místě u krajnice stálo žluté auto. Kluci šli každý z jedné strany maminky a drželi se jí za ruce. Najednou se oba zastavili a začali si zavazovat tkaničky. I Boloňák ucítil tlak cizí myšlenky. Ale byl přece pes a ten nemohl být našeptáván. Koutkem oka viděl, jak děda hladí svou lysou hlavu. Jen maminka trpělivě stála a čekala na kluky, až si zavážou boty. Najednou se prudce otočila k lesu a pátravě se rozhlížela. Z auta vystoupili dva muži.

„Promiňte, to je Váš pejsek?“ zeptal se jeden z nich.

„To je náš pes,“ řekli sborově kluci a pak jeden z nich pokračoval, „dostali jsme ho včera od strejdy.“

„Jmenuje se Trhač, ale nemůže jet s námi.“ „Jo, tatínek je alergitsky a mohl by umřít.“

„Říká se alergický,“ opravila ho maminka. „Necháme ho tady u dědy, snad nebude po lesích honit zvěř.“

„No právě, toulá se tu podobný a už zakousl pár slepic, tak se ptáme. Nemá známku ani obojek.“

„Já to všechno zařídím, pánové, nemusíte mít strach. Náš Trhač je dobře vycvičený pes, že Trhači?“ dřep si děda k pejskovi a řekl: „Trhači, dej páníčkovi pac.“ Boloňák neochotně přešlápl z packy na packu a pak zdvihl pravou. Děda ji chytil a potřepal. „Vidíte, je cvičený domácí mazlíček.“ Namáhavě, jako starý člověk, se postavil a ukončil diskuzi s neznámými muži slovy: „Na shledanou pánové, jede nám autobus.“

„To byli myslivci?“ zeptala se maminka dvojčat, „že jsem je tu nikdy neviděla.“

„No něco takového, že Trhači?“

Boloňák se ohlédl na dědu a chvíli na něj hleděl, jako by se ptal „*to myslíš vážně?*“.

Za chvíli došli na zastávku, kluci se rozloučili s pejskem a dědou, zamávali a odjeli domů.

„Tak co navrhuješ, půjdeme raději lesem nebo chceš jít kolem žlutého auta?“ ptal se děda Boloňáka. Podíval se na něj a mlčel, jako by čekal na odpověď. „No tak, nehraj to na mně, znáš to tady asi lépe než já, tak mě veď.“ Boloňák se otočil a zamířil na nejbližší lesní cestičku. Cesta byla příkrá a výstup byl dost náročný. Boloňák se párkrát otočil, aby se přesvědčil, jestli mu děda stačí. Ten byl psíkovi neustále v patách. Pak už toho nechal a jen se soustředil na pachy, aby se vyhnul další hlídce. Žádnou už nepotkali, a tak se v klidu dostali domů. Děda vyšel po schodech na terasu, otevřel dveře a prošel celým domem, pak se posadil na verandu do svého křesla a jal se podřimovat. Boloňák si lehl pod židli.

Asi po půl hodině děda, aniž zvedl hlavu, zašeptal: „Už toho nech, stejně se nic nedozvíš a za tím vysokým dubem na dvou hodinách je našeptávač, připrav se, bude tě zkoušet.“

Boloňák otevřel jedno oko a zase jej zavřel. Ucítil nutkavou myšlenku, aby se začal drbat za uchem. V poslední chvíli zadržel zadní packu, která téměř instinktivně chtěla uvést myšlenku do praxe. Trvalo mu hodně času, než se naučil číst našeptávané myšlenky, a teď jej toto umění málem prozradilo. Ten našeptávač byl fakt dobrý. Když se myšlenkový útok neopakoval, zvedl hlavu a zavěťřil. Nic necítil, našeptávač byl proti větru. Jen koutkem oka zahlédl pohyb za označeným stromem.

„Půjdu vařit oběd a pak tě trochu ostrhám, vypadáš necivilizovaně.“

Boloňák zůstal na verandě sám. Teprve teď si uvědomil, že když se snažil číst dědovy myšlenky, on mu řekl, aby toho nechal a upozornil jej na útok našeptávače. To znamená, že je občanem Aphasí a je tady pěkně dlouho, když tady má vnoučata. A jsou vůbec jeho? Nemá je adoptované, jako byl Pavel? Je přítel nebo nastrčený agent? A co tu hledá nebo snad hlídá? Nebo je to zběh? Co když se mně pokusí zbavit, znám jeho tajemství. Ale on mě upozornil, on se prozradil. Nebo se mi to jen zdálo?

„Ať se ti nezavaří mozek, jako pes ho nemáš moc velký,“ zasmál se pan Síkora v kuchyni.

To už bylo moc i na Zůmana v těle psa. Vstal a přešel do kuchyně. Podíval se na dědu a štěkl psí řečí „nazdar“.

„Ne, takhle ti nerozumím, ale číst myšlenky dovedu. Jen si to pomysli a já si to přečtu. Však to znáš, si přece naslouchač.“

„*No právě proto nechápu jak to, že čteš mé myšlenky?*“ pomyslel si Boloňák.

„Každý máme nějaký dar. Já dokážu číst myšlenky obyvatel Aphasí ve světě lidí. Žiju tady už dlouho, až příliš dlouho, měl jsem tady klid. Daleko od lidí, daleko od vás, elitních oddílů.“

„*Elitních oddílů?*“

„Pravda, tebe jsem jako muže neviděl, ale tvé kolegy, kteří hledali toho kluka, si pamatuji. Myslím, že obdrželi nějaké vysoké vyznamenání.“

„*Ano, rád prvního stupně za osvobození 80 rukojmí, ale to bylo dávno. A nebylo to veřejné předávání, jak to víte, vy jste tam byl?*“

„Už si nepamatuji,“ zalhal děda „Co bylo, bylo, teď' jsi v bryndě i se svými kámoši. Pátrači ti nedají pokoj, i když přehlédli ten figl s dvojčaty. Musíš uznat, že to byl dobrý nápad, aby ti kluci změnili jméno a stali se tak tvými majiteli. Naslouchači v nich četli jak v knize. Ale dětská nevinnost, ta je přímočará. Takže to spolkli i s navijákem.“

„*A jak se bráníte vy? Přece vás museli kontrolovat už snad tisíckrát.*“

„Jasně že kontrolují, večer zase přijdou, prý manželé, chodí každou neděli na kávu. Tak si dej pozor, možná, že jen tak ze zvyku si tě kapitánka proklepne. Je naslouchač. Mně to dělají pokaždé. Už pár let. Chceš to do misky nebo do talíře?“

Boloňák byl tak zamyšlený nad tou spoustou informací, že chvíli nevěděl, na co se to děda ptá. Jasně, oběd. „*Do misky. Raději.*“

„Fajn, to nám zbude i na zítřek. Nebo chceš granule?“

Boloňák místo myšlenky zakoulel velkýma černýma očima a odešel ven si ulevit za keříček. Opět ucítil nutkavou myšlenku zaštekát si radostí, tentokrát nebyla tak silná, nebo už byl připraven, takže ji zahnal a v klidu dokončil, co potřeboval.

Po obědě, se děda uvelebil do křesla a tentokrát opravdu usnul. Stejně se nic zvláštního nestalo, jen kolem domu proběhl králík a až příliš nápadně provokoval Boloňáka. Ten se jen převrátil na záda a nechal sluneční paprsky hřát břicho. Ale ostatní smysly byly stále v pozoru, připraveny na útok našeptávače. Králík přihopkal ještě blíž, cítil, že se pokouší číst v jeho hlavě. Ve srovnání s dědou Síkorou to byl pěkný amatér. Brzy útok přestal. Pes přece nemá rozum, aby měl myšlenky.

Večer před domem zastavilo jiné žluté auto, z něj vystoupil manželský pár středního věku a další o něco mladší muž. Už od auta zdravili dědu Síkora. Boloňák jako správný pejsek štěkal na všechny strany.

„Copak to tady máte dneska za návštěvu?“ zeptala se paní Bojková „z protějšího kopce“.

„To nic, vnuci dostali pejska, ale jejich táta je alergický na zvířata, takže ho nechali u mě. Prý, aby mě hlídal,“ odpověděl zvesela děda. „Ale koukám, že vy máte hosta.“

„To je bratranec z matčině strany, už jsme se dlouho neviděli. Je vynikající šachista a já mu v nestřežené chvíli prozradil o našich nedělních partiích,“ vysvětloval pan Bojko. „Nandáte mu to, pane Síkoro? Já jsem se vsadil, že prohraje, tak ve vás vkládám své naděje, že Maruš?“

„Jo, když jsem byl mladší tak snad, ale teď mi to už tak nemyslí,“ bránil se děda, ale vše mu bylo jasné. Je to naslouchač a bude se mu cpát do hlavy, aby zjistil, jakou má strategii. Tohle už zkoušeli jiní. I paní Bojková je naslouchač a dohodnutými hesly pak radí manželovi. Ten mu pro změnu tlačí do hlavy myšlenky, jak má táhnout.

Návštěvníci přijali kávu a hovořili o sousedských vztazích. I když údajně bydleli na protějším kopci, neuměli ani trochu místní nářečí. A pokud se o něj pokoušeli, znělo to velice humorně.

„Tak co pane Síkoro, dáme si partičku?“ zeptal se nedočkavě bratranec z matčiny strany.

„Klidně, trochu uklidím stůl a donesu šachy.“ Posbíral prázdné šálky a odešel do kuchyně.

Bratranec se podíval na Boloňáka a řekl šeptem. „Tak co jsi, jeden z nás nebo jen obyčejný čokl?“

Boloňák se na něj podíval a nastražil uši. V hlavě se mu objevila myšlenka drbat se za levým uchem, zároveň ucítil, jak se mu někdo snaží číst v hlavě. Přestal na to všechno myslet a jen si představil kostičku s trochou masa, s kvalitním morkem uvnitř. Myslel na ni tak usilovně, že se bratranec nad ním smíloval a zavolal směrem do kuchyně.

„Ten pes se na mě dívá tak hladově, myslím, že má chuť na nějakou kostičku.“

„Trhači, nepochtívej, měl jsi oběd, buchtu už nedostaneš!“ zavolal děda zpátky.

Boloňák nijak nereagoval. Jen v myšlenkách pořád očuchoval kost. Za chvíli mu začaly téct sliny. Vžil se do té role tak silně, že nepostřehl, že už jej nikdo

nekontroluje, a dokonce mladší muž prohlásil: „To je pravý čokl, myslí jen na žrádlo. Ten naslouchač Zůman už bude dávno někde doma nebo na Slovensku. Dáme po něm vyhlásit mezistátní pátrání.“

„Já si to myslím taky,“ přidal se šeptem Bojko. „Celá ta jejich jednotka byli profici, měli jsme štěstí, že jsme vůbec chytili ty tři.“

„To je tak, když vláda vytrénuje vojáky a svěří je do rukou zrádce. Měli ho už dávno pověsit. Prý si volně chodí po hlavním městě a šíří své ideály,“ přidala se paní Bojková.

„Copak řešíte, strategii?“ ozvalo se ode dveří. „To budu hrát proti vám všem?“ smál se děda. „To je přesila. Aspoň ten pes snad zůstane se mnou. Trhači, pojď, vyskoč mi na klín.“ Položil krabici se šachovými figurkami na stůl, sehnul se pro pejska, položil si jej na klín a začal rovnat figurky na své straně.

Zpočátku vypadalo vše normálně, pak se v hlavě dědy Síkory objevil čtenář myšlenek. Na to děda čekal, za ty roky už věděl, jak se nenápadně bránit, a vědomě podsouval myšlenky na tah koněm, který se zdál příhodný, nebo obětování střelce. Po očku sledoval, jak se paní Bojková snaží gestikulovat tajné signály. Bratranec je nesledoval, sám velmi obratně četl v jeho hlavě, a když si už myslel, že přesně ví, co děda udělá, on na poslední chvíli změnil názor a provedl úplně jiný tah. Takže byl z toho tak zmatený, že se nedokázal soustředit a nakonec i prohrál.

Po chvíli děda obrátil řeč na mladíka s podobným psem, který prý přerušil jednání valné hromady Třineckých železáren.

„Je to hrůza, co se teď děje. Slyšel jsem, že nějaký chlap šel se psem na valnou hromadu představenstva Werku a dráždil ho, aby tam ty lidi kousal. Prý to museli až vyklidit policajti.“

„Jo, něco takového se stalo, taky jsme o tom slyšeli.“

„No a nevíte, proč to udělal?“

„Chtěl zničit práci jednoho mého kolegy,“ odpověděl bratranec, který byl ještě myšlenkami v partii šachů. „Nechtěl, aby se železářny rozprodaly.“ Vzpamatoval se, až jej pod stolem kopl pan Bojko. Pak si uvědomil, že tahle informace je tajná a nikdo o tom zatím neví, ale už bylo pozdě.

„On je chce někdo rozprodat?“ chytil se děda. „To by bylo špatné pro celý region. Tak to má mé sympatie. Chytili ho?“

„Ne,“ odpověděli po pravdě manželé Bojkovi. „Jako by se po něm slehla zem.“

„Oni ho najdou. Dneska mají policajti tolik možností, však se určitě díváte na televizi. Ale proč by prodával železárny, vždyť tam pořád válcují, železo jde na odbyt,“ zakroužil hlavou, „no nic, už jsem na to starý.“

„Ale myslí vám to pořád dobře,“ pochválil jej bratranec a naznačil, že by už raději šel. Prohrál a ještě tak blbě odpověděl na prostou otázku. Ostudy měl už dost.

Všichni vstali, rozloučili se a odjeli. Když v dálce zmizela koncová světlá žlutého auta, děda zašeptal: „Tak to bychom měli.“ Odešel někam do spíže. Když se vrátil, pokračoval: „S tou kostí to byl skvělý nápad. To vás učili na cvičišti?“ a podal Boloňákovi sice malou, ale opravdovou vepřovou kost.

„Fakt jsem na ni dostal chuť,“ pomyslel si Boloňák, „myslíte, že už dají pokoj?“

„Když odcházeli, hádali se, jestli toho neřekli příliš. Myslím, že znají tvé jméno. Zůman. Jasně, mělo mě to napadnout: hromotluk Kiri, našeptávač Zladan, klidřas Runki. Pak Matej a Nori, ti jsou už po smrti. Takže v podstatě celý váš oddíl. Všichni si mysleli, že vás rozprášili a najednou je vás tady plno.“

„Proč, hm, nás, mňam, měli rozprášit?“ ptal se s plnou pusou, měl na ni takovou chuť, že jedl celým tělem.

„No jo, typický voják, jen poslouchá rozkazy a o víc se nestará.“

„Vrr!“

„Tebe nikdy nenapadlo odkud váš velitel sebral syna, když nikdy nebyl ženatý?“

„Byl to asi jeho nevládní, teda od nějaké milenky.“

„A ta milenka se svého dítěte po pěti letech chtěla zbavit,“ poklepal si na čelo.

„Tak umřela.“

„Jo, to by šlo. Až na to, že to tak nebylo.“

„A ty víš, jak to bylo?“ přestal kousat kost a požíval se na dědu Síkoru. „Řekni mi o tom víc.“

„Chlape, to je dlouhý příběh, a navíc bych ti mohl prozradit věci, které bys raději nechtěl vědět. Nevědomost je sladká. Možná pak budeš mít výčitky svědomí, nebo se na svého velitele naštvěš a přestane být ve tvých očích dokonalý.“

„Já to risknu kvůli Pavlovi, rvalo mi srdce, když se vyptával na svou biologickou rodinu. My jsme nic nesměli říct a ani vlastně nevěděli. Velitel za námi přišel, dal nám dítě a poslal nás na zem. Věřili jsme, že je to jeho syn.“

„A přesně tak to mělo vypadat. Takový byl plán,“ pokýval děda hlavou.

„Ty jsi to všechno věděl? Kdo vlastně jsi?“

„To není důležité. Chceš teda vědět podrobnosti?“

„Ha!“

„Major Adamít, váš velitel, byl vždy loajální k naší vládě; však byl poradcem prezidenta. Ten byl zvolen v přímé volbě, ale jen málo lidí vědělo, že je to potomek našich králů, tedy dědic trůnu. Myslím, že vládl moudře. Pak se objevili lidé, kteří naslouchali tlakům z Blízkého východu. Však víš, koho myslím. Sám jsi proti nim provedl pár akcí. Jenže tato „Východní klika“, jak si říkali, získávala na vlivu. Major Adamít to věděl a chtěl ochránit prezidenta a jeho rodinu. Navrhl, že jej váš oddíl přenese na Zem a zajistí mu utajení a ochranu tady mezi lidmi. Prezident byl rovný chlap. Vždy se překázkám stavěl čelem. Jeho manželka a děti se rozhodly zůstat. Nebáli se smrti ani pronásledování ze strany Východní kliky. Věřili demokracii a lidu, doufali, že je veřejnost ochrání. Jenže tlaky se stupňovaly a veřejnost už nebyla tak jednotná jako při volbách prezidenta. Pak se objevily pomluvy, kritika i lži. Začaly se ozývat hlasy žádající rezignaci prezidenta. A na útěk už nebyl prostor. Přesto jednoho dne přišel za Adamítem prezident s prosbou o ochranu pro malého pětiletého kluka. Kdo to byl, to ti nemohu říct; jeho děti už byly téměř dospělé. Váš velitel úkol přijal a pověřil vás dva jeho splněním. Musím říct, že jste úkol splnili na jedničku takhle dlouho jej ukrývat. Zametli jste dokonale stopy a nikdo vás nemohl vypátrat - a kolik se jich o to snažilo! V našem kraji se totiž v mezichase ujala vlády Východní klika. Prezident včas rezignoval, takže ho nechali být. Žije někde v ústraní a do politiky se nevměšuje. Ani nemůže; je pod dohledem státní policie. Váš velitel se vrátil ke svému koníčku a úplně se ztratil lidem z očí. Nikde se neukazuje, do ničeho se neplete. Vaše jednotka sice ještě chvíli fungovala, ale pod jiným vedením. Při jedné akci přišli o život Matej a Nori. Pak byla jednotka oficiálně rozpuštěna. Kiri a Runki se chvíli potloukali po různých agenturách, pak někde našli Chaser a rázem se z nich stali nejlepší lovci. Chaser je opravdu dobrá, ta vás našla sama, kluci byli v té době ve vězení. Nechápu jak to, že byli tady, když měli před sebou ještě pár let basy. Co ještě nechápu, jak se ten mladý klučina tak perfektně orientuje a přechází mezi světy. Je přenašeč?“

„Pavel až do poslední chvíle nevěděl, že není pozemšťan. Až do chvíle, než Chaser poslala ostré chlapy, kteří po něm stříleli, neměl potuchy, co je zač. Tak jsme mu to vše nastínili, ale pak jsme jej ztratili. Zladan sice tvrdil, že Pavel v sobě sám našel schopnost našeptávače, ale já mu nevěřil. V tom kulturáku při

tom incidentu to potvrdil. Když jsme se potkali, pořád chtěl ať ho naučím našeptávat. Ale jak, když to sám neumím? Dal jsem mu pár všeobecných rad. A on to zvládl. Jen mu chyběla zkušenost a protivník byl velmi silný. Nechápu, kde se našeptávání naučil. My jsme mu nic neprozradili.“

„Tak to potvrzuje moji teorii, ale tu ti ještě nebudu říkat. Dohodli jste se, kdy zase přijde? A víš, jak se přenáší?“

„Nevím, co to do něj vjelo. Byl zaslepený touhou změnit názor toho ředitele nebo majitele. Zpočátku jsem myslel, že to nemá v hlavě v pořádku, nebo mu někdo našeptal nějakou hloupost. Pořád mluvil jen o tom. Pak se trochu uklidnil a nějak racionálně mi to vysvětlil. Prý se dostal někam tunelem do opravny aut, něco na něj spadlo a z toho má jizvu na tváři. Pak prý tam přijel jakýsi chlap a chválil se, že jde rozprodat železářny, a tak se rozhodl tomu zabránit. Celou dobu chtěl, abych ho naučil našeptávat. Na zpáteční cestě mi slíbil, že zase brzy přijde, ovšem neví, jak ten tunel funguje, takže neví kdy.“

„Podle mých zpráv to nebude tak brzy. Sparek ho poznal a strašně vyváděl. Takže tu autoopravnu začali hlídat i zevnitř, nejspíš tam dají instalovat odposlouchávací zařízení a pár kamer. Doufám, že ho nenapadne použít ten tunel, jinak všechno zkazí. No, je už pozdě večer, normálně už chodím spát. Asi bychom taky měli, aby to nebylo moc nápadné. Chceš se na něco zeptat?“

„Nechápu, jak to všechno víte, a když tak všechno víte, kde jsou Zladan, Kiri, Runki?“

„Ve vězení, kde jinde. Zladan je na tom moc špatně. Dostal několik komandujících příkazu najednou a podepsalo se to na jeho psychice. Pořád prý blouzní a není schopný logicky uvažovat a kloudně odpovídat. Je v nemocniční části. Ostatní jsou každou chvíli na výslechu, ale je jasné, že neví, kde se chlapec ukrývá. Možná dostanou jen krátké tresty a pak je propustí, ale s náramkem na noze.“

„Jo, a kdo jsem já, to bys mohl vědět, kdyby ses trochu zamyslel, už jsme se před spoustou let potkali. Tak dobrou noc a hlídej!“

„Haf, haf!“

Zůman ucítil, jak povoluje jemný tlak v hlavě. Teď mohl v klidu přemýšlet a zpracovat všechny informace. Jeho několikaměsíční toulání přírodou a boj o přežití byl v porovnání s dneškem jen procházka růžovým sadem. Nakonec při myšlence, co je pan Síkora zač, unaveně usnul.

Nový živáček

Pavel zůstal sedět a přemýšlel. Otázka, co je vlastně zač, jej sužovala od chvíle, kdy mu Láďa s Boloňákem prozradili jeho skutečný původ.

„Nemáme moc času, za chvíli nás najdou. Jestli chceš, abych ti pomohl, musím vědět, na čem jsem. Jsi živáček?“

„Asi ne, určitě ne, já sám nevím. Spratek má pravdu, byl jsem to já, kdo mu zkazil plány, ale kdo jsem ve skutečnosti, to sám nevím. Seběhlo se to všechno tak rychle, mám v tom zmatek.“

„Jak ses dostal z garáže do světa lidí? Ne, neříkej mi to. Vlastně mi už nic neříkej. Jestli se mi dostanou do hlavy, mohli by tu informaci najít. Potřebuješ se tam ještě někdy dostat?“

„Určitě. Ta schůze byla jen přerušena, ale nevím, kdy bude znova, a pokud tam budou vojáci, ani nevím, jak se tam dostat,“ odpověděl zamýšleně a uvědomil si, že Boloňák na něj bude čekat marně.

„Tady je ta káva, 7,30, prosím.“

„Aha, já si nevzal peněženku,“ uvědomil si Jurda. „Můžete přijít později? Za chvíli přijdou přátelé, kteří nás pozvali a ti to zaplatí.“

Živáček kývl hlavou a odešel.

„Musíme si domluvit signály. Pokud budeš v nesnázích a nebudeš vědět, jak dál a já budu na blízku, použij v nějaké větě slovo „žákal“. Když uslyšíš důrazné „nahoru“, padni na zem. Pokud uslyšíš „třináct“, utíkej pryč jak nejrychleji umíš. Deset...“

„Schovat se,“ dopověděl bez přemýšlení Pavel. Pak si uvědomil, že Jurda na něj kouká a doplnil: „Strejda Láďa mě to taky učil, když jsme si hráli v lese na partyzány.“

„Odkud to stre... pozor už jsou tady. Takže ten modrý sedan musíme dokončit ještě tento týden. Majiteli jsem to svatosvatě slíbil a já držím slovo. Na tu černou limuzínu bychom měli vzít hrubší nářadí. Je to skoro obrněné auto, takže ten pomačkaný plech budeš nahřívát déle, a ne že něco podpálíš.“ Jurda dál pokračoval ve výčtu úkolů. Z auta, které zastavilo u chodníku, vylezli dva muži a sedli si k vedlejšímu stolu. Za chvíli u nich stál obsluhující živáček. Objednali si kávu a spokojeně se uvelebili v křeslech. Jurda zatím dál plánoval práce, když pikolík přinesl mužům kávu. Jurda dopil svůj šálek a zavolal na něj: „Tihle přátelé za nás rádi zaplatí.“ Pak se k nim otočil a s úsměvem prohlásil: „Děkujeme, pánové, za laskavost.“ Nečekal na reakci, otočil se a s úsměvem odcházel.

Muži se na sebe podívali, pohledem zhodnotili situaci, kývli hlavou a muž, který objednával, se zeptal pikolíka: „Kolik?“

Pak zavolal směrem k Jurdovi. „Slušelo by se počkat, než vypijeme kávu my, ne?“

„My jsme na vás čekali dost dlouho, měli byste se zlepšit. Sledovačka je náročný obor, nechápu, jak jste mohli projít výcvikem.“

„No jo, nejsme profíci, ale ty nejlepší znáš osobně,“ přiznali s respektem v hlase.

Jurda pokýval hlavou a pokynul Pavlovi, aby si opět sedl.

„Chvilí počkáme. To náměstí, o kterém jsem ti vyprávěl, ti ukázu někdy jindy. Zkrátíme si cestu kolem chrámu. Takovou stavbu na zemi nemáte.“

„Vy tady máte kostel?“ zeptal se Pavel. „V jakého boha věříte?“

„Jak jakého? Stejného jako většina lidí u vás. Máme stejnou Bibli jako vy. Věříme ve stejného Boha Otce a jeho Syna Ježíše Krista. Jen nechápu jak to, že u vás někteří tvrdí, že to není pravda, když ve vašem světě zemřel místo nás, vzal náš hřích na sebe místo nás i vás. U nás tomu stoprocentně věříme. Proč ne vy?“

„Asi proto, že vy tady cestujete mezi světy, přicházejí k vám lidé ze země, kteří jsou po smrti. Tak se vám lehčeji věří, že život smrti nekončí.“

„Možná máš pravdu. Tady všichni věří, že je Bůh, ale poslouchají toho, kdo je proti Němu. Světloňoš má své lidi všude a zdá se, že v poslední době jej poslouchá i víc lidí v Aphasí. Slouží mu celé národy, hlavně na jihovýchodu. Ale o tom někdy jindy,“ zakončil a po očku kouknul na muže ze sledovačky, jestli příliš neposlouchají.

Ti už měli dopitou kávu a vychutnávali si klid.

„Můžeme?“ Jurda vstal a vykročil k hlavní rušné třídě. Pavel ho následoval a snažil se držet krok, aby mu nic neuteklo z výkladu, který okamžitě začal. Kráčeli opravdu rušnou ulicí. Místní obyvatelé pospíchali tam i zpět a mezi nimi se jako lodě bez posádky procházeli živáčci. Až teď si Pavel uvědomil, jak moc se jim podobá. Nejen prázdný výraz tváře, ale celé držení těla signalizovalo lhostejnost a apatii ke všemu, co se dělo kolem. Jejich oblečení bylo nevýrazné, jako by ladilo s jejich náladou. Pavel sice nebyl lhostejný, naopak jej velmi zajímalo, co Jurda vypráví, ovšem celkově byl smutně naladěný. Stále si nemohl zvyknout na samotu bez Boloňáka a strejdy Ládi. Zatočili do boční uličky a dál pokračovali klikatou cestou mezi starými, ale udržovanými domy. Vyšli na náměstí osázené vzrostlými stromy a tady to mezi vysokými buky a duby Pavel uviděl. Ještě že mu Jurda položil ruku na rameno a druhou ukázal nahoru, jinak by jeho úžas všem ukázal, že není živáček. Tak nádhernou stavbu nikdy neviděl.

Věže chámu se tyčily do veliké výšky. Na vrcholu každé věže byl kříž, tedy jestli se zrovna neztrácel v oblacích, dveře byly vyšší než třípatrový dům a na stěnách byly různé ornamenty, fresky a jiné ozdoby. Prostě nádhera. Když

koukal nahoru, málem se mu zatočila hlava. Podíval se zase dolů a na ostatní lidi, kteří stáli kolem. Jedním pohledem projel kolem dokola a zašeptal.

„Kde jsou naši přátelé ze sledovačky?“

Jurda se pozorně rozhlédl, pak popošel pár kroku dozadu a znovu se rozhlížel.

„Asi se ztratili, buď ve střehu,“ a dál se kochal velikostí katedrály.

Když se dosyta vynadával, postrčil Pavla směrem k postranní uličce, která na náměstí ústila na druhé straně.

Na začátku bylo pár obchůdků, pak jen holé obytné domy. Sem tam uličku křížovaly jiné uličky, ale nikdo jimi nechodil. Krása města zešedla. Těsnou uličkou nepronikalo slunce, takže se vše zahalilo do tmavého stínu, který ještě víc zčernal ve vchodech do domů nebo u vrat do průjezdů.

„Trochu jako u nás v noci. Pusto, prázdno,“ přerušil ticho Pavel.

„Vzal jsem to zkratkou, abych zjistil, jestli nás opustili schválně, nebo se jen zapomněli.“ Pak se zastavil a naslouchal.

Ticho přerušilo jen mňoukání kočky. Na střeše se ozval pleskot křídel ptáků, které možná někdo vyrušil. Ale jinak ticho. Hrobové ticho. Ani hluk velkoměsta, kterým před chvílí procházeli, nebyl slyšet.

Jurda vykročil. Po několika metrech se na něj shora snesla nějaká plachta. Byla to rybářská síť. Z nejbližších dveří vyběhli dva muži vyzbrojeni obušký.

„Dědku,“ křikl první muž na Jurdu. „Ty se do toho nepleť a nic se ti nestane.“ Jurda měl dost práce sám se sebou, síť se mu zamotávala kolem těla. Čím víc se snažil vysvobodit, tím víc se do ní zamotával.

Muž se prudce otočil a švihl obuškem ve výšce Pavlovy hlavy. Ten se bleskově sklonil a obušek profrčel těsně nad jeho hlavou.

Útočník dal do rány veškerou svou energii, byl přesvědčen, že Pavla překvapí, a dokonce přivřel obě oči, takže neviděl Pavlův pohyb. Když obušek nenarazil, setrvačnost vykonala své a muž ztratil rovnováhu. Pavel jej jen trochu postrčil, muž se zapotácel a vrazil hlavou do zdi. Sesypal se jako pytel brambor.

Druhý útočník na nic nečekal a rozběhl se s napřaženým obuškem. Pavel se od předchozího útoku nepohnul ani o milimetr. Stál klidně a čekal, až agresor dorazí. Ten si dodal síly výkřikem, běžel s obuškem nad hlavou, v poslední chvíli změnil držení a vedl úder, poučen kolegou, ve výšce pasu. Pavel udělal úrok levou nohou, a tělo vyklonil, aniž by pravou pohnul z místa. Hůl těsně minula břicho.

Stejně jako jeho předchůdce i on ztratil rovnováhu. Aby ji znovu nabral, přidal malý krůček. Bohužel ho nedokončil tak, jak chtěl, narazil totiž na Pavlovou pravou nohu. Zavravoral ještě víc a padl k zemi. Aby ztlumil pád, pustil obušek, ten dopadl na zem dřív než jeho majitel, odrazil se a praštil padajícího muže do tváře. Ten vykřikl vzteky. Rychle vyskočil, rozpráhl se rukou připravenou

k úderu. Jeho pravý hák ovšem stejně jako všechny ostatní pokusy prolétly v blízkosti Pavlovy tváře. Ten uhýbal vlevo, vpravo. Muž poskakoval kolem v klidu stojícího Pavla. Za chvíli se unavil.

Zastavil se, rozmáchl a vši silou vedl úder doprostřed těla. Dokonce udělal krok vpřed. Pavel se pootočil na levé noze a oběma rukama shora chytil jeho ruku a potlačil ve směru pohybu. Tím doslova mrštil útočником o stěnu. Účinek byl stejný jako v předchozím případě. Muž se sesypal na zem a po hlavě mu tekla pramínka krve.

Podíval se na Jurdu, ten se už stačil zbavit větší části sítě a koukal s otevřenou pusou.

„Trochu se motali, nebyli opilí?“ zeptal se Jurdy.

„Proč myslíš?“ ptal se nechápavě.

„No, že mě upozorňovali na všechno, co budou dělat. A pak tak nějak vždycky spadli.“

Jurda se rozesmál. „Máš dobrý výcvik.“ Odhodil síť a pokračoval: „Podíváme se, kde zůstali naši průvodci.“

Vydali se dál uličkou, pokračovali tiše, každou chvíli se Jurda zastavil a naslouchal. Další překvapení se nekonalo, a tak v klidu dorazili na opět rušnější ulici.

Když se už cítili bezpečně, Pavel se zeptal: „Proč mě chce každý zabít? Nikomu nic nedělám, jsem pořád zavřený v dílně a stejně jsem někomu na obtíž.“

„Jo, jo, šli po tobě, asi jsi hodně naštvál toho Spratka. Kdo jiný by na nás poslal takové gorily? Musíš si příště dát pozor, koho chceš naštvat.“

„Jen jestli nějaké příště bude. Vždyť nás hlídají na každém kroku. I v dílně.“

„A navíc nám tam dají kamery, mikrofony, štenice. Jen, aby sledovali každý náš krok.“ Pak se naklonil k Pavlovi a tlumeným hlasem přidal. „Ne, aby ses o něco pokoušel, dám ti vědět, až bude vzduch čistý.“

Za pár minut dorazili na Palácové náměstí. Před dílnou stála dodávka. Měla otevřené dveře a muži do ní nakládali kufry s náradím. Opodál postávali chlapi, kteří je měli sledovat. Když je uviděli, začali se zmateně rozhlížet.

Jurda na ně vesele zamával.

„Překvapení!! Vaši kamarádi zůstali vzadu. Běžte si je posbírat. Příště pošlete strážlivé mládence, ne tyhle opilce, ani se neudrží na nohách,“ smál se a praštil Pavla přátelsky do zad, právě včas, než si někdo všiml jeho pyšného výrazu.

„Jací opilci?“ zeptal se poručík.

„Ale takoví, připlétli se nám do cesty, strašně se chtěli bít, ale neudrželi se na nohou, tak tam někde v uličce leží a vyspávají kocovinu.“

„Teď v poledne?“ obrátil se na oba muže ze sledovačky, kteří se stydlivě dívali na své boty. „Jak to bylo?“

„Nó, řekli, že je posílá pan Sparek, prý se nemáme na víc ptát a jít si po svém. Pan Sparek je přeci moc důležitá osoba, ne?“

„Tak jsme šli. Opile moc nevypadali,“ doplnil druhý ze dvojice.

„Koukejte,“ otočil se poručík k Pavlovi. „Už se nemusíte bát, budete pod neustálým dozorem.“

„No právě,“ pomyslel si Pavel a smutně vešel do dílny. Na první pohled bylo jasné, kam umístili kamery. Vůbec se nesnažili je nějak skrýt, nebo to aspoň mělo tak vypadat. Zašel do své komory, otevřel skříň a začal se převlékat. Všiml si malého knoflíčku na oblečení, které měl ještě z domova. Nejspíš nějaké štěnice, která udávala polohu. Oblékl si je a vešel do dílny.

„Proč sis nenechal ty nové šaty?“ zeptal se ho Jurda, když se potkali u aut.

„Nevěděl jsem, jestli můžu.“

„Musíš, běž se převléknout.“

Pavel sklonil hlavu a rukou ukázal na nový knoflíček. Jurda okamžitě pochopil.

„Počkej ještě chvilku, než se převlečeš, pomůžeš mi, pojd’.“

Odešli spolu k jednomu ze starších aut. Bylo už jen na náhradní díly do starých veteránů, které občas ve volných chvílích opravovali.

„Posuneme ho, ať se tu dá chodit, a pozor na ostré hrany, aby ses neporezal, živáčku.“

Pavel uchopil zbytky plechu a přenášel je na určené místo, nešikovně nebo spíše šikovně si jedním plechem natrhl kalhoty zrovna v místě kde byl přišitý čip. Ten upadl na zem a Pavel jej ledabyly odkopl pod další stojící vůz.

Ve sledovací místnosti, která byla umístěna v sousední budově, se ozvala rána jako z děla. Technici, kteří měli na uších sluchátka a doladřovali celý nový systém, zezelenali a nejspíše budou mít doživotní trauma. Nikdo nečekal takovou ránu. Čip, jako ostatně všechny instalované v autoopravně, neudával polohu, ale byla to normální zvuková štěnice. Protože oba sledovaní přenášeli plechy spolu, měli tento vstup puštěný téměř na maximum.

Poručík, který vše sledoval z větší dálky, pohlédl na monitory. Pavel pokračoval v práci a vůbec spadlému čipu nevěnoval pozornost.

„A jsme bez uší, šéfe. Tohle místo je hluché. Neřekli jste nám, že budou pracovat zrovna tady.“

„To jen dneska, chtěli uklidit ten vrak,“ odpověděl poručík a pak rezignovaně pokračoval: „Stejně je to zbytečné. Jurda Adamít má z toho radost a ten druhý je dávno mrtvý živáček. Kašlete na to, je to jen pro uklidnění pana Sparka.“

„Jestli chcete, mohu tam nějakou štěnici nenápadně přenést,“ ozval se svobodník Zina. „Trochu jim u toho zvednu mandle, bude to sranda. Řekněte, kam mám nějakou štěnici umístit a já to udělám.“

„Ty jsi fakt cvok,“ zakroutil hlavou poručík. „Ty ses jako bachař už asi narodil, nemůžeš je takhle šikanovat. Pan Adamit má pořád ještě spousty známých, kteří tahají za různé nitky a můžou ti pěkně znepríjemnit život.“

„Je přece v domácím vězení, tak musí poslouchat,“ opáčil Zina.

„Právě že v domácím. Vůbec se divím, že přistoupil na tento trest. V podstatě nic neudělal.“ Na chvíli se zamyslel. „Ztratil všechno, pro co posledních dvacet let žil. Vůbec se nebránil, naopak tento trest vlastně navrhl on. Ty jsi ho neviděl, jak chodil nebo pracoval. Vypadal jako živáček, bez emocí, bez duše. Teprve když se objevil tenhle kluk, začal žít. Asi pro to, že mu zachránil jeho druhý život.“

Když Pavel s Jurdou auto postupně přenesli, šel se Pavel převléct do nového živáčkovského oblečení.

Pak se vrátil a uviděl Jurdu mluvit s nějakou ženou. Byla mu trochu povědomá. Přiblížil se k nim a pak ji poznal; byla to paní Gana z přijímací kanceláře. Usmívala se na Jurdu a trochu s ním koketovala.

„Vy jste takový šikovný. Ta moje herka nechce startovat. Zpočátku chytla tak na třetí pokus, ale teď už ani neškytne. Musel mě tu přitáhnout bratranec. Skoro přes celé město. Víte, co to bylo nechat se táhnout na laně? A to jen proto, že vám jedinému důvěřuji,“ zašvitořila a celá zářila, když s Jurdou mluvila.

„Myslela jsem, že se stěhujete, když jsem viděla tolik lidí a dodávky. Copak se tu dělo?“

„To nic, jen takové preventivní opatření, abychom s nějakým autíčkem neujeli majitelům,“ usmál se Jurda, poklepal rukou na kapotu auta a zeptal se vážným hlasem: „Tak co, starouši, co tě trápí, že nestartuješ?“ Pak změnil hlas a odpovídal: „Mám problém se startérem, asi mi zrezivěl mínus pól.“

„No vidíte a je to jasné.“ Otočil se k Ganě. „Stavte se večer, když půjdete z práce. Uvidíme, co se nám podaří.“

„Děkuji vám, pane Jurdo, vy jste moc hodný. Kdybyste něco potřeboval, na oplátku vám to zařídím.“ Koketně zamávala a odcházela houpajíc se v bokách. I Pavel musel uznat, že postavu měla pěknou. Když vyšla na ulici, zeptal se Jurdy: „Jede po vás jako pes po uzneným. Proč ji nepozvete na rande? Vsadím se, že by vás neodmítla.“

„Já vím, jenže kdo by šel s..“ a podíval se dolů, rukou povytáhl nohavici a ukázal hlídací obojek. „Mám nevyčísitelné znamení.“

„To ale není vada na kráse. S tím můžete žít.“

Dveře do garáže se rozletěly dokořán. V nich se objevila postava ve vojenském stejnokroji.

„Tak mě tady zase máte, holoto líná. Dělejte něco, nebo vás proženu jak mladé slípký.“ Svobodník Zina byl zase ve službě.

Jurda se nadechoval, aby mu odporoval, ale raději mávl rukou a kývl na Pavla, aby šel s ním. Sundali auto z dvousloupového zvedáku a vyzdvihli na něm autíčko paní Gany. Ze spodu bylo vidět spoušť, jakou tam mohla zanechat jen kuna nebo podobné zvíře, které žije v Aphasi a živí se izolací kabelů. Oběma opravářům byla závada jasná. Brzy se jim podařilo vyměnit všechny překousnuté kabely a auto opět startovalo na první dobrou.

„Hej, generále,“ zvolal Jurda na svobodníka, který seděl ve vedlejší autě a poslouchal autorádio, „skoč naproti do spisovny za majitelkou tohoto auta, že si ho může odvézt.“

„Si tam skoč sám, dědku, já hlídám mladýho,“ odbrknul voják a otočil se na Pavla. „Ty makej, ať tě zase nenapadne se přenášet a ničit práci našemu nejlepšímu našeptávači. Příští týden bude mistrovství kontinentu. U vás by se řeklo Evropy. To budou závody. Už jsi to někdy viděl?“

Pavel přešel k ovladači zvedáku, kývnul na rozloučenou Jurdovi, který se šel umýt a pak navštívit paní Ganu ve spisovně. Odstranil podložky na jedné straně auta a pak přešel na stranu, kde seděl Zina.

„Co je to našeptávač? A to mistrovství bude kde? Já se díval jen na fotbal nebo hokej,“ zeptal se jen tak mimochodem Ziny. Při tom dál upravoval zvedák a otáčel se ke svobodníkovi zády. Pavel pochopil, že své utajení neudrží dlouho, pokud na něj budou koukat kamery a bude mluvit s jinými lidmi než s Jurdou. Brzy odhalí na jeho tváři emoční výraz a bude mít po vycházkách za Boloňákem. A nikdy nezjistí, kdo byl vůbec jeho otec.

„Ty jsi fakt tupý. Ty nevíš, co je to našeptávač?“ zakroutil hlavou. „To je nejlepší vlastnost, kterou znám. Takový našeptávač zblbne vás lidi tak, že děláte věci, které byste v životě sami neudělali. A mistrovství se hraje vyřazovacím způsobem, rozhodčí vyberou u vás nějakého jedinice, našeptávači se svými naslouchači se k němu přenesou a pak spustí. Víš, podle zadání ho musí přesvědčit, já nevím, aby si svlíknul na veřejnosti kalhoty, nebo ukradl auto, nebo, no prostě to, co by ten dotyčný člověk nikdy neudělal. Naslouchači pak podávají zprávu, co se v jeho hlavě děje, jak se jeho myšlení brání našeptané myšlence. Do toho vstoupí protihráč a pomáhá se mu bránit. Je to časově omezené a vítěz je ten, koho člověk ve stanoveném čase nakonec poslechne. Buď to udělá, nebo neudělá. Pak se role obrátí a hraje se na tři vítězné. Finále je většinou na čtyři. To neznáš, že?“

„A co ten člověk?“

„Nic. Rozhodčí mu našeptají, že se nic takového nestalo a on tomu uvěří a zapomene. Je v klidu. Ty jsi někdy tam u vás něco o takovém mistrovství slyšel?“

Pavel zakroutil hlavou.

„No vidíš, všichni na to zapomněli, a to se hraje i okresní přebor. Pan Sparek je z naší země nejlepší. A na kontinentální úrovni byl loni třetí. Škoda, že tu nemáte televizi. Zkusím vám nějakou sehnat.“ Chvilí koukal jen tak do prázdna a nad něčím přemýšlel. Pak zavřel oči a zdálo se, že usnul.

Pavel se přesunul k jinému autu a začal čistit motor od oleje. V dílně bylo ticho, slyšet bylo jen tahy štětce s čisticím prostředkem. Špinavý olej stékal po motoru do plechové vaničky, za chvíli se k tichu přidalo i pravidelné „kap, kap“. Tahle pohoda však netrvala dlouho. Na krku ucítil mrazení, jako někdy máte, když se na vás někdo dívá.

„Hele, jak jste zmákli ty chlapy v uličce?!“ ozval se schválně nahlas svobodník. Pavel, přestože neslyšel jeho příchod, cítil jeho pohled a byl připraven. Ale neodpověděl hned.

„Jaké chlapy?“ zeptal se; možná mu napoví, kolik toho ví. Třeba je to ten, kdo hodil síť na Jurdu.

„Jaké? To vás chtělo zmlátit víc lidí? Našli nějaké chlapy v Úzké uličce. Kluci ze sledovačky říkali, že to byli ti, co se oháněli panem Sparkem.“

„Já nevím, potkali jsme nějaké opilé chlapy, na pana Jurdu hodili síť a mně chtěli praštit obuškem,“ začal po pravdě vyprávět Pavel. „Byli asi hodně opilí, protože se ani jednou netrefili a asi mi ani nechtěli ublížit. Vždycky před úderem řekli, jak to provedou. Já jsem jen uhýbal, tak jak mi řekli. Pak tak nějak zakopli a praštili se do stěny. Nechápu to.“

„No nevím, jestli to tak bylo, myslím, že je vyřídil Jurda a tobě dal příkaz, abys to takto prezentoval, nemám pravdu?“

Pavel jen pokrčil rameny, otočil se a dál čistil motor. V duchu si už přál, aby přišel Jurda. Ten svobodník byl nějaký divný, měl z něho strach.

Jurda zatím došel do přijímací haly. Dnes však zela prázdnotou. Žádný živáček na příjem. Rozhlédl se a pohledem hledal okénko s paní Ganou. Všechny byly zavřené se zatáhnutým závěsem. Přešel k okénku, o kterém předpokládal, že bylo její. Zaťukal a chvíli čekal. Když se nic nedělo zaťukal znovu. Závěs se odhrnul a objevila se starší paní s tvrdým výrazem. Otevřela okénko a přísným hlasem pronesla: „Je zavřeno. Přijďte zítra, až bude úřední den. Na shledanou.“ Pak zavřela okénko, aniž by počkala na odpověď přichozího.

„Moment, prosím,“ zavolal Jurda a rukou zatlačil na zavírající se okénko. „Omlouvám se, hledám paní Ganu z příjmového.“

„Nemusíte se omlouvat, klidně hledejte dál, ale ne tady.“ Tvrdě zavřela okénko a rázně zatáhla závěs.

„Tak vám pěkně děkuji,“ povzdechl si Jurda a přemýšlel, kde hledat dál. Nemusel dlouho. Na konci chodby se otevřely dveře a vyšla paní Gana. Jakmile spatřila Jurdu, zamávala a pospíšila si k němu.

„Co potřebujete? Jdete zase přihlásit nového živáčka?“

„Kdepak. Jdu vám jen oznámit, že si můžete vyzvednou své autíčko.“

„Už? Vy jste šikovný! Nedáte si čaj nebo...“ ztišila hlas do šepotu, „mám i kávu, jen pro známé.“

„No tak tu už jsem neměl, ani nepamatuji.“

„Tak pojďte ke mně do kanceláře.“ Vykročila a vedla je chodbou do prvního patra. Pak otevřela dveře kanceláře.

„Můžete na mě tady počkat? Hned se vrátím, jen si ještě něco vyřídím.“

Jurda zůstal v kanceláři. Sám míval prostornější místnost, ale stejně byla malá. Měl v ní spoustu věcí, které každou chvíli potřeboval. Nebyl příliš pořádný, aby měl čistý stůl jako paní Gana. Vždy měl věci roztríděné na hromádkách, aby se mu lépe v tom nepořádku hledalo. Jak se říká, nebyl to nepořádek, jen rozložení věcí nebylo standardní.

Chvíli seděl v klidu, ale pak začal očima bloudit místností. Na hromádce vedle počítače zahlédl papír, který ho zaujal. Nevěděl proč, ale jeho šestý smysl mu říkal 'něco je na něm divné'. Posunul si židli blíž a začal číst.

Byla to lékařská zpráva. Pacient trpěl postkomandovským syndromem. Psalo se v ní, že pacient dostal při zatčení několik, nejméně tři, komandující pouta najednou. Výsledkem byl psychický šok a trauma. Pacient nekomunikuje s okolím a pokud ano, jeho slova jsou jen kusá slova, nedávající žádný význam. Většinou opakuje: pramen, domek, zákal, deset, a další.

Tahle slova byla to, co jej zaujalo. Proletěl pohledem ještě jednou viditelnou část zprávy. Jméno v ní nenašel. Natáhl ruku a chtěl zprávu vytáhnout z hromádky, když v tom uslyšel za dveřmi klapot střevíčků. Pak se otevřely dveře a do místnosti vplula paní Gana.

Určitě byla na toaletě; voněla po orchidejích a santálovém dřevě. Vlasy byly rozpuštěné a volně splývaly na záda. Jurda si nikdy nevšiml, jaké krásné a dlouhé vlasy paní Gana má, doslova mu svou proměnou vyrazila dech.

Vyskočil ze židličky, mírně se uklonil a vysekl poklonu.

„Vypadáte nádherně.“

„Vy jste ale lichotník.“ Mávla rukou a na tváři se jí objevil ruměnc. Vzala dva šálky, nasypala kávu z neoznačeného sáčku, přešla k automatu a zalila vroucí vodou.

„Mám i cukr, jestli sladíte nezdravě.“

„Ne, děkuji, stačí, že se napiji téhle lidské neřesti.“

Paní Gana se usmála a začala probírat dnešní počasí, pak přešla na starosti v práci a na nepříliš vstřícné kolegy. Jurda se jen usmíval a kýval na znamení souhlasu. Sem tam zopakoval její názor, ale v myšlenkách byl stále u těch několika slov, které neznámý pacient opakoval.

Po chvíli už to nevydržel a změnil téma.

„Co vlastně tady děláte? Já myslel že přijímáte nové živáčky, ale dole v hale o vás nic nevěděli.“

„To byla náhoda, výpomoc, že jste mě tam potkal. Já pracuji v jiném sektoru.“

„Mohu vědět v jakém? Není to tajné?“

„Je, ale já vám napovím, vím, co máte na noze, a vůbec mi to nevadí.“

Jurda sklonil stydlivě hlavu. Bylo to poprvé, kdy se za svůj hlídací náramek styděl. Vždy to bral jako nějaké privilegium být potrestán za dobrou věc. Ale teď mu to přišlo líto.

„Mám na starosti zdravotní stránku vězeňské služby. Kdybyste onemocněl, věděla bych to a přišla vás navštívit. Pokud byste chtěl.“ Opět se začervenala.

Jurda rychle zvedl hlavu a kýval na souhlas. „Tak já zítra onemocním, ano?“

„Vy jste šibal,“ zasmála se, „s vámi je taková legrace.“

Jurda zkusil přímou cestu.

„Když jsem na vás čekal, koukal jsem i na papíry, na ten, co tady z té hromádky vylézá. Jak se mu to stalo?“

„Co myslíte?“ zeptala se a začala probírat papíry na označené hromádce.

„Tady ten,“ a ukázal na správný papír.

„Tohle? To je nějaký zběh. Chytili ho na zemi. Bránil se, tak jej spoutali komandovacím poutem, jenže se nedomluvili a dostal jich několik. Píšu tři, ale já jsem se byla na něj podívat a řeknu vám, je to beznadějný případ. Takhle psychicky zlikvidovaného Aphasiana jsem ještě neviděla. Pořád mele pár slov, na všechno odpoví stejně: „zákal“. Vůbec neví co mluví.“

„A nevíte, jak se jmenuje?“

„To ne, mám jen jeho vězeňské číslo, 3312/58. Momentálně je v léčebně Na smrčíně.“

„To je nedaleko.“

„Chcete jej navštívit?“

„Ne, proč, já nejsem doktor, ještě mě nakazí a budu pořád mluvit třeba Gano, Gano.“

„To byste mohl, mně by to nevadilo.“ Usmála se a dopila svůj šálek kávy.

„Už budu muset jít, aby ten můj živáček neměl strach,“ zavtipkoval a postavil se připravený k odchodu.

„Jo, a můžete si to své autíčko dneska po směně odvézt.“

„Vy jste šikovný, já jsem věděla, že na vás je spoleh. Za hodinku mi končí směna, budu se na vás těšit.“ Postavila se a doprovodila Jurdu ke dveřím.

Jurda vykročil na chodbu a ještě se s úsměvem otočil, kývnul na pozdrav a odcházel. V myšlenkách však neměl paní Ganu, ale neznámého muže, který opakoval heslo „zákal“. Byla to náhoda nebo svou nemoc jen hrál a teď tajně dává signál a volá o pomoc? Pokud by to bylo heslo, musel by toho muže znát. Jen pár lidí znalo tato tajná znamení. „*Nejspíš to bude jen úchylka,*“ uklidňoval se a přímou cestou pokračoval do autoopravny.

Kdo to byl a kde je teď?

„Takže znovu, jak vypadal?“

„Mladý pohledný kluk, věk asi 20 let, střední postavy, modré oči, a když se bojí, schová si hlavu do klína. Pracuje v automobilce. Já už nevím, říkám vám to pořád dokola,“ začala se rozčilovat Chaser.

Ležela připoutána na lůžko ve výslechové místnosti. Na sobě měla množství sond připojených do počítače. Hlavu jí obepínal válec, který monitoroval dění v hlavě a četl její myšlenky. Zapírat nemělo smysl, takže vyklopila vše, co věděla. Jenže toho nevěděla moc. Místo současného pobytu prostě neznala. Věděla jen, kde bydlel a že se svým strážcům ztratil někde ve vlaku.

Vyslyšeli ji snad už po sté, jen tady na tom lůžku ležela osmkrát a vždy stejné otázky a odpovědi. Protože byla na ženském oddělení, nevěděla, co se děje s ostatními. Dokázala si však představit, kolik času musí strávit s cvičenými vojáky, jakými jsou její přátelé.

„Všechno si to objednal pan King. Běžte za ním a zeptejte se ho. Dělal jsem jen práci na objednávku. Když mě pustíte, tak ho zase najdu.“

„Hledala jste ho, ale nenašla. Nechte to na lepší profesionály.“

„Takže mi už věříte? Už mi dáte pokoj? Pustíte mě domů?“

„Domů? Vždyť vy žádný domov nemáte. Nebo snad myslíte ten hotel?“

Do místnosti vstoupili dozorcí a sundali z ní čidla, pak ji i s lůžkem vytáhli z válce a odešli. Nechali ji spoutanou ležet na lůžku.

Po chvíli do místnosti vešlo víc lidí. Nemohla se otočit, stáli za její hlavou.

„Tak co s tebou, děvče?“ Byl to známý hlas, ale nemohla si vzpomenout, kde už ho slyšela. Z neustálých výslechů byla hodně vystresována, takže jí to zapínalo trochu později.

„Já jsem vám vyšel ve všem vstříc a vy se mi takhle odvděčíte. To jsem si nezasloužil. Měla jste najít toho chlapce a vy najdete dávno mrtvé lidi. Je fakt, že nám to hodně pomohlo, ale úkol jste nesplnila.“

Teď si byla jistá, že je to King, a měl pravdu. Úkol nesplnila, ale: „Kdybyste mě nechali, tak bych ho zase našla.“

„Nějakou dobu si vás tady necháme,“ ozval se jiný hlas, „abyste nám nepřekážela v pátrání. Nebojte se, dala jste nám spousty indicií, podle kterých už ho najdeme. Vy si zatím tady pobudete, nocleh, strava, všechno zdarma, tak proč toho nevyužít, že?“

„Odvést!“ zazněl povel. Objevili se dva dozorcí a začali odvázet Chaser. Když se jí konečně podařilo zvednout hlavu, v místnosti už kromě nich nikdo nebyl. Odvedli ji do její cely. Malá místnůstka 2x3 metry, s jednou postelí a WC. Co víc si přát?

Mezitím se pan King a další radili.

„Už se od nich nic víc nedozvíme. Chaser věděla nejmíc, ale kde je ten objekt, v této chvíli neví,“ hlásil vedoucí výslechové místnosti.

„Mohli by to vědět jeho strážci, ale jeden utekl a druhý je v psychiatrické léčebně. Jak to s ním vypadá?“ ptal se King.

Vězeňský lékař se zamyslel. „Prověřili jsme jej víckrát, ale vždy se stejným výsledkem. V jeho mozku nastal zkrat po několikanásobném příkazu. Už po dvou za sebou bývá mozek otupen a takovým lidem může pomoci jen pobyt na Zemi, aby se zregenerovali. U něj těch příkazů bylo víc. Na Zem jej poslat nemůžeme, hrozilo by, že uteče. Je to přece jen trénovaný voják. Myslím si, že by mu to stejně nepomohlo. Pořád mluví stejná slova, na vše odpovídá stejně. Vůbec nechápe otázky, natož aby uměl rozumně odpovědět.“

„A co ten nasloucháč?“ ptal se dál King.

„Naše oddíly pročesaly celé Slezske. Našla se spousta bílých psů, všechny jsme prověřili. Ještě včera jsem dostal zápis o nějakém novém ve vesnici, kde došlo k zatčení skupiny. Okamžitě jsem tam vyslal nejlepšího našeptávače a muže, který dokáže číst myšlenky lidí i zvířat.“

„A?“ ptal se nedočkavě King velitele pohraniční jednotky.

„Nic. Když mu vlezl do hlavy, byla tam jen velká kost. I jeho původ jsme vypátrali. Dostaly jej děti od nějakého strejdy, ale jejich otec je nějaký nemocný nebo co, a proto zůstal u dědy v té vesnici. Ti kluci tam jezdí pravidelně na víkend. Ten je pravidelně prověřován velitelem posádky. Hrají spolu šachy.“

„To může být jen krytí.“

„Ano, i to jsem prověřil. A je v pořádku.“

„Tak jsme v koncích. Má někdo nějaký nápad?“

„Co zkusit spojení na jejich velitele?“ ozval se nesměle „Knírač“ poručík Vávra, který velel přepadové jednotce, která celou skupinu zatkla a dostal pořádně vyčíněno za útěk Boloňáka.

„Kterého velitele?“

„Všichni muži v té skupině patřili do stejného oddílu. Ti dva údajně zemřeli a najednou po patnácti letech jsou tady. Tedy jeden je tady v nemocnici. Myslím si, že jejich velitel něco o tom věděl. Možná jim to přímo nařídil.“

„Pravda,“ ožil King, „na to jsme nějak zapomněli. Co navrhuje?“

„Pustíme Chaser a budeme ji sledovat. Pošleme ji do autoopravny, kde zmíněný velitel pracuje. Jsou tam nainstalované kamery a odposlechy, možná se nám něco podaří zachytit. Četl jsem hlášení, ve kterém se pan Sparek dožadoval potrestání pro živáčka, který mu v naší oblasti překazil úkol. Prý mu tam pomáhal nějaký bílý pes. Tedy pan Sparek tvrdil, že je to našeptávač, ale

naši lidé, kteří opravnu sledují, hlásí, že jde o omyl a mladík je skutečně jen živáček.“

„Možná je to jen shoda náhod, ale možná je to plán,“ přemýšlel nahlas King. „Když tam pošleme slečnu Chaser a oba je tam uvidí, možná že je pozná a dá to na sobě znát. A když ne, tak se jí znovu podíváme do hlavy, co na to její myšlenky. Souhlasíte?“

„Můžeme ji zítra propustit, připravím sledovací oddíl,“ prohlásil velitel věznice.

„Mohu u toho asistovat?“ zeptal se poručík Vávra. „Nabídnu jí za propuštění malou protislužbu – odvoz mého auta do opravy. Technici mi přes noc připraví odposlouchávací zařízení a nějakou tu kamerku. Ať máme jistotu.“

„Dobrá,“ souhlasil King. „Ještě jednou upozorňuji, že se jedná o přísně utajenou akci nejvyšší priority. Končím poradou, na shledanou, rozchod.“

Chaser se ráno probudila vyspaná do růžova. Byla ráda, že končí výslechy. Těch pár neděl, co si bude muset v base odsedět, vydrží. Nejspíš ji přeřadí do společné cely. Počeká s ženskýma, naučí se pár dalších triků. Prostě před ní byla vidina krásné „dovolené“.

Hned po snídani přišla dozorkyně a přikázala jí zabalit si všechny soukromé věci. „*Už je to tady,*“ pomyslela si Chaser a poslušně naházela všechno do prostěradla. Dozorkyně vedla Chaser chodbami vězení. Nikdy tady nebyla, okamžitě však poznala, že jdou na druhou stranu, než jsou výslechové místnosti. Když konečně zastavili, uviděla stát u stolu Knírače, tedy poručíka Vávru.

„Dobrý den,“ pravil vesele, „mám pro vás dobrou zprávu. Podařilo se mi vyjednat vám propuštění. Jsem šikulka že?“

„Vy jste mě tu dostal, nic na mě nemáte, takže vám taky nic jiného nezbylo. Tak se nechlubte a dělejte svou povinnost,“ odsekla Chaser.

„Ale no tak, nejste ráda?“

„To víte, že jo. Ráda odsud odejdu.“ Dozorkyně jí přinesla věci na převlečení. Chaser se převlíkala za paravánem a přitom poznamenala:

„Budu se moct přenést na Zem? Mám tam nějaké čisté věci v autě.“

„To zatím nebude možné, ale auto vám půjčím, teda nepůjčím, ale můžeme se dohodnout, potřebuji ho dát do servisu na Palácovém náměstí. Můžete mi ho tam odvézt. Váš hotel je přece v centru hlavního města, ne?“

Chaser chvíli přemýšlela. Možná si to chce u mě skutečně vyžehlit. Věznice je dost daleko od města na cestu pěšky a na autobus nemá peníze; ty pozemské tady neplatí. Tak co, zkusí to?

„Tak jo, souhlasím. Co mám v opravně říct? Máte už zamluvený termín?“ optala se a vyšla už v civilu zpoza zástěny.

„Jsem domluvený, že ho dneska přivezu na kontrolu. Jen řeknete, že poručík Vávra posílá auto a oni si s ním už dají rady.“

Po povinných procedurách a podepsání tisíců papírů se konečně dostala před věznicí. Tam už čekal poručík a s úsměvem jí podával klíče.

„Děkuji vám, slečno, a omlouvám se za všechny problémy. Víte, služba je služba. Jen poslouchám rozkazy.“

„No jo no,“ odfrkla, vzala klíče a nasedla do nového auta značky Betly. Pohodlí po všech stranách.

Takové auto si mohou dovolit jen ti nejlépe placení státní zaměstnanci. Jízda jí ubíhala rychle. V takovém autě i čas běží jinak. Za chvíli byla na Palácovém náměstí. Nebyla tu poprvé, takže nemusela opravnu hledat. Zastavila před vraty, vystoupila z auta a vstoupila dovnitř postranními dveřmi. Chvíli zůstala stát a čekala, až si její oči zvyknou na přítmí dílny. Pak uviděla dva opraváře. Jeden starší se k ní otočil, ale mladší se dál věnoval své práci. Podle oblečení to byl živáček, přestala si ho všimnout a obrátila se k tomu staršímu. Ten mezitím přišel blíž.

„Dobrý den, co pro vás mohu udělat slečno?“

„No, pro mě nic, já auto nemám, ale dovezla jsem jedno od poručíka Vávry. Prý je objednané na servis.“

„Ano, někdo takový mi včera volal. Otevřu vám vrata. Jestli chcete, Pavel vám s ním vjede dovnitř.“

„To není třeba,“ ozval se svobodník Zina, který měl právě službu, „rád slečně pomůžu, stejně se tu nudím.“ Usmál se na Chaser a natáhl ruku pro klíče.

„Budu ráda,“ souhlasila a podala mu klíče.

Jurda se chystal otevřít vrata, ale nějak se zasekly. Lomcoval s nimi, ale nic.

„Pavle,“ zavolal, „pojď mi pomoci.“

Mladík se narovnal a praštil se hlavou do otevřené kapoty, až to zadunělo. Zvedl špinavou ruku a začal si mnout bolavé místo na temeni hlavy. Druhou rukou si otřel pot z čela, ale zapomněl, že má na ruku rukavice, takže si zašpinil obličej olejem. A to bylo dobře. Pavel sice nikdy Chaser neviděl, ale ona jej ano. Přistoupil ke vratům a společně zabrali. Vrata se kousek posunula. Teprve teď uviděli velkou matku pod křídlem vrat, která blokovala otvírání. Jurda se vyčítavě podíval na Pavla.

„Já jsem tady včera všechno zametl,“ vylouval se.

Jurda se podíval ven na auto. V něm se nevinně usmíval svobodník Zina. Nic by nedal za to, že to byla jeho práce. Konečně otevřeli vrata a auto vjelo dovnitř.

„Chcete potvrdit nějaké převzetí?“ zeptal se Chaser.

„Nic mi neříkal a vy jej snad neukradnete, ne?“

„Samozřejmě, bude u nás jako v bavlnci.“

Rozloučila se a odešla. Nedošla však daleko. V uličce směrem k hotelu ji už očekával poručík Vávra.

„Ale to je náhoda!“ zvolal vesele. „Odvezla jste moje auto?“

Chaser si povzddechla, pochopila, že naletěla.

„Co jste si myslel, že vám auto ukradu? Já nejsem zloděj, ale lovec zběhů. Doufám, že jsem v té vaší primitivní zkoušce obstála.“ Chtěla Vávru obejít, ale ucítila pevné stisknutí na rameni.

„Můžete jít zase se mnou?“ mile poprosil poručík. Ovšem ruka, která držela její rameno ji postrčila k nejbližšímu autu.

Cesta zpátky do věznice neubíhala tak příjemně jak před chvílí. Chaser byla našťavaná a zároveň nešťastná. Konec svobody. Co zase chtějí? Udělala to, co měla: odvezla auto do opravy. Měla by snad znát ty muže uvnitř? Ale koho? Toho vojáka? Proč tam byl, koho hlídal? Nejspíš jen přebíral auto od poručíka, aby se neztratilo. Takže ten starší chlap. Vzpomínala, jestli jej někdy neviděla. Vybavila si jeho tvář, ale nic jí to neříkalo. Pak tam byl ten umouněný živáček. Proč ten by ji měl zajímat? Zase šlápli vedle. S ničím ji spojovat nemohou. Však to sami ve výslechové místnosti poznají.

Měla pravdu. Ve věznici si opět lehla na lůžko, kde ji připoutali. Dávali jí podrobné otázky ohledně opravy, všech mužů i věcí, které mohla vidět. Vše jim po pravdě odpověděla. Na otázku, jestli někoho znala, s čistým svědomím odpověděla záporně.

King, který celou dobu přihlížel a dával doplňující otázky, sledoval monitor. Žádné odchylky však přístroje nezaznamenaly. Vzhledem k tomu, že tento přístroj ještě nikdy nikdo neobelhal a ve své podstatě umí číst myšlenky, takže by zaznamenal jakoukoliv aktivitu v mozku, musel připustit, že ani tento tah nebyl správným směrem.

„Takže,“ poznamenal, „nám zbývá jediné. Poslat ji, aby nám objekt znovu našla, ale to už nebude chtít. Musíme poslat někoho jiného. Ale koho?“

„Co s ní máme dělat?“ zeptal se vedoucí výslechové místnosti.

„Nechte si ji tady ve věznici v izolaci tak čtrnáct dní a pak ji pusťte. Ale s náramkem proti přenášení, aby nám nějak nekomplikovala pátrání.“

„To bude mít po kšeftě,“ poznamenal Vávra.

King jen mávl rukou a zvedl se k odchodu.

Chaser odvedli do její cely. Všechny věci tam už měla donesené v prostěradle. Nejspíš ve stejném jaké měla ráno. V klidu si vše rozložila a postupně ukládala na policičky. Měla čas, věděla, že tady bude určitě pár týdnů. I když jí nic nedokázali, pro jistotu ji tady budou držet, aby někomu jinému nezmařila pátrání po Pavlu Novákovi. Až ji pustí, dá se do pátrání na vlastní pěst.

Kdo byli ti chlapi v autoopravně? Proč ji tam poslali? Byl to snad otec od Pavla? Proč by měl být pro někoho nebezpečný syn automechanika?

A co ten živáček? Mohl by to být Pavel? Blbost; jako občan Aphasi nemohl na Zemi umřít. Ještě jednou si v mysli vybavila obličej živáčka. Jediné, co si vybavila, byly olejové čmouhy na tváři. Pak ji napadlo: *“A co jeho hlas?”* Slyšela ho na Zemi mluvit jen vzdáleně, když jej sledovala. Možná by se měla někdy stavit a prohlédnout si ho pořádně. Ale to až někdy později, až ji přestanou sledovat. Nebo tam pošle někoho se skrytou kamerou.

Pak si vzpomněla na Kiriho a Runkina. Jak se asi mají? Ti v podstatě nevěděli nic. Pavla neviděli a ze setkání s oživlými spolubojovníky byli překvapení stejně jako všichni ostatní ve výslechové komoře. Ale co Zladan? Ten s Pavlem žil dlouhých patnáct let. Když jej viděla naposledy, nebyl zrovna fit. Spíš jestli už neumřel. Možná proto ji tak dlouho vyslyšali. Zůstala jediná, kdo Nováka zná.

Poručík Vávra si přišel pro svůj vůz. Neměl zrovna náladu. I knír jako by mu visel zklamaně dolů. Podíval se na Jurdu.

„Tak jsme našli vašeho mrtvého podřízeného.“

Jurda se otočil a pohledem hledal Pavla.

„Toho ne, ten už je mrtvý dávno. Mám na mysli jednoho z vašich lidí z jednotky.“

Jurda okamžitě pochopil. Ten, kdo opakuje to heslo, je skutečně jeden z jeho lidí. Dělal dál nechápavého.

„A koho? Vždyť všichni, co zemřeli při výkonu služby, jsou pohřbeni a chodím jim pravidelně vzdávat hold kyticí chryzantém.“

„Chytili jsme Zladana,“ řekl Vávra a podíval se zpříma do Jurdových očí. Uviděl v nich však nechápavý výraz.

„Koho? Ten je přece už asi dvacet let mrtvý. Myslím, že se to stalo při osvobozování rukojmí na letišti v Bratnavě. Ještě si pamatuji, jak jsme jeho a Zůmanovy ostatky vezli v cínové rakvi do naší vlasti. To je vyloučené. Viděl to celý oddíl i místní policejní složky. Vždyť se to vyšetřovalo snad rok.“

„No, nebylo to dvacet, ale patnáct let, a skutečně je to on. Jeho přítel Zůman je taky na živu, ale zatím nám uniká.“

„To není možné, to nebudou oni. Vždyť jsem to viděl na vlastní oči,“ nevěřícně kýval hlavou. Jestli jej chcete identifikovat, rád vám pomůžu.“

„To není třeba, už jsme jej identifikovali.“

„Opravdu? Jak se jim podařilo takhle uniknout? A proč? Co měli za lubem?“

„To zatím nevíme.“

„Ještě vám to neřekl? Učil jsem ho zapírat jen po dobu čtrnácti dní, pak je vše dovoleno vyklopit. Za tu dobu bylo vždy dost času udělat potřebné opatření proti vyzrazení.“

„Je u nás skoro tři měsíce a pořád mlčí, no, spíš neodpovídá.“

„Jestli chcete, zkusím s ním promluvit.“

„Zkusit to můžete, ale nejspíš to nebude nic platné. Při zatýkání dostal několik zásahů komandovacím poutem a psychicky se sesypal. Je v léčebně Na smřčině. V blázinci. Už jste tam někdy byl? Když vás tam zavřou, jste zavřený navždy. Takovým není pomoci.“

„To je mi líto. Sice mě našel, že neumřel, ale na druhou stranu byl to dobrý voják, možná jeden z nejlepších. Zaslouží si lepší konec. Kde jste jej našli?“

„Přípletl se do nějaké akce na Zemi. Měl hlídat nějakého chlapa a neuhlídal.“

„Dělal ochranku? Proč ne? Věděl, že ho nemůžou zabít, tak asi riskoval. Jenže narazil na vás, že?“

„No nic, pojedu, kdybyste se chtěl na něj podívat, dejte mi vědět, zařídím navštívenku.“

Nasedl do svého přepychového auta a odjel.

Jurda zůstal stát a přemýšlel. Zladan se vrátil, neuhlídal toho kluka? Kolik mu může být? Dvacet, dvacet jedna? Jsou pašáci, takhle dlouho ho drželi v tajnosti. Snad se Zůmanovi podařilo chlapce zase ukrýt. Měl by zajet do blázince. Zladan opakuje heslo a doufá, že se dovolá pomoci. Asi na tom nebude tak špatně.

Ještě když stál ve vratech, vjelo dovnitř auto pana Sparka i s majitelem za volantem. Zatroubil, jednak aby mu Jurda uhnul, a jednak aby upozornil, že přijel právě on. Zastavil a vystoupil z auta.

„Kde máte toho svého živáčka, starouši?“

Jurda se chystal vystřelit drsnou odpověď, ale pak si to rozmyslel. Kývnul rukou směrem do nitra obrovské garáže. Když se Sparek podíval, uviděl přicházet vojáka, který měl právě hlídku. Ten se postavil do pozoru a salutoval.

„Pohov,“ přikázal rozmrzele Sparek.

„Pane Sparku, mám prosbu, smím?“ zeptal se ho voják.

„Co potřebujete?“

„Můj nejmladší brácha by byl štěstím bez sebe, kdybych mu donesl podepsanou vaši fotku nebo vizitku.“

„Samozřejmě,“ začal se rozplývat Sparek, vytáhl z náprsní kapsy balíček fotografií a jednu podepsal. Pak ji podal vojákovi.

„Děkuji, děkuji vám, brácha bude mít radost. Kdy odjíždíte na mistrovství kontinentu, mistře?“

„Vlastně za chvíli.“

„A můžete před odjezdem navštívit naši monitorovací místnost?“ ozval se za jejich zády poručík Katr, velitel sledovacího oddílu, který neustále monitoroval autoopravnu.

„Samozřejmě, poručíku, proto jsem přijel.“

Odešli spolu do vedlejší budovy a vstoupili do slabě osvětlené místnosti plné monitorů.

„Musím zdůraznit, že za celou dobu sledování v rozšířeném režimu, tedy od chvíle, kdy jste přikázal zvětšit monitoring i na kamerový systém a doplnit odposlouchávací zařízení, jsme nezaznamenali žádné problémy. O nějakém přenášení nepadlo ani slovo. Taktéž počítač nevyhodnotil žádné zadané klíčové slovo, které jste sám navrhl. Prostě během těch dvou týdnů se nic nedělo.“

„Dobrá, mylím se jen málokdy a pořád mám dojem, že jsem toho živáčka viděl na Zemi, ale budiž. Jestli mohu prosit, buďte ostražití dál. Právě jim chci oznámit, že železárny jsou prodané. Uvidíme, co se stane pak.“ Na chvíli se zamyslel a pak pokračoval: „Buďte ve střehu. Něco jsem zaslechl, že bývalá jednotka pana Adamíta má nějaké problémy, tak aby nám něco nevyvedl.“

„Ano, víme, právě mu poručík Vávra sdělil zdravotní zprávu jednoho jeho podřízeného. Náš počítač jeho reakci vyhodnotil jako odpovídající.“

„Tak fajn, jdu se pochlubit. Hlídat!“ Pohrozil prstem a vyšel z budovy. Svobodník Zina vyšel za ním.

„Pane, raději půjdu s vámi, je to sebranka tihle maníci.“

„Nebojte se, mám základní akční výcvik, poradím si líp než vy. Ale když chcete, tak pojedte.“

„Provedu,“ zasalutoval a otevřel dveře do dílny, protože vrata už byla zavřená.

„Tak kde je ten živý živáček?“ zahulákal Sparek hned ve dveřích. Ať přijde za mnou. Pavel právě klepal blatník, když uslyšel Sparka křičet. Postavil se a s kladívkem v ruce se postavil před něj. Jakmile svobodník uviděl v Pavlově ruce kladívko, vytáhl zbraň, namířil na něj a křičel: „Má zbraň, má zbraň!“ Pavel se na něho nechápavě podíval. To, že má v ruce kladívko, vůbec nezpozoroval. Jurda stál vedle, v klidu vzal z jeho ruky kladívko a položil na stůl. Pavel, který byl vždy vyplašený, když na něj někdo začal křičet, si nechápavě prohlížel prázdnou ruku.

„Nechte toho, svobodníku,“ zakroutil hlavou Sparek, pak se otočil k Pavlovi, „jen vám chci oznámit, že předseda představenstva a majitel Třineckých železáren rozhodl o prodeji ve prospěch překupníků. To bude zmatek, všichni půjdu na dlažbu. A ty, chlapečku, jsi mi v tom nezabránil.“

Pavel se malém začal trást zlostí. Zalitoval, že už nemá v ruce kladivo a se sklopenou hlavou se otočil. Chtěl odejít, protože měl strach, že nevydrží být netečný jako pravý živáček.

„Myslím, že ho to nezajímá, stejně jako mě, pane Sparku. To je vaše práce. Naše je spravovat auta. Pokud chcete a máte se svým problémem, rádi vám vyhovíme. Ale tahle politika, to jde mimo nás. Pavle, běž pokračovat na ten blatník,“ ukončil Jurda svou krátkou a pevným hlasem pronesenou větu.

Sparek chvíli přemýšlel, pak mávl rukou, Otevřete mi vrata, autu nic není. Nasedl a čekal, než oba vojáci vrata otevrou.

Pavel odešel k autu a vzteky začal bušit do pomačkaného blatníku. Pak se uklidnil a začal plánovat noční útěk do Země. Snad se dá ještě něco napravit.

Už se schylovalo k večeru, když se za jeho zády objevil svobodník.

„Hej, mladej, pojď se mnou, tamhle vzadu je takový nepořádek, že by tam mohl někdo přijít k úrazu. No tak, jdeme, musíš tam uklidit.“ Pavel vstal a opět plný vzteku šel za vojákem. Došli až do míst, kde stála poslední dvojice veteránů. Na zemi ležely dva plechy z nového auta.

„Proč to tady leží? To nemůžeš uklízet lépe?“ křičel a naklonil hlavu skoro k Pavlové mu uchu. Pak ztišil hlas do úplného šepotu: „Jestli v noci otevřeš tunel, bude amen s tebou i s Boloňákem.“ Pak pokračoval ve řvaní: „Chápeš to ty nulo?! Musí tu být pořádek, všude. Dělej, a pak hajdy spát.“

Pavel na něj zíral a nevěděl, jestli se nepřeslechl. Ten chlap ví o Boloňákovi? Odkud zná jméno jeho psa, tedy Zůmana? Chtěl se dovědět ještě víc, ale svobodník už odcházel a pod nosem si stěžoval, že ti dnešní živáčkové jsou leniví a nic neumí. Pak se otočil a uviděl Pavla, jak stojí s otevřenou pusou.

„No tak dělej, ty mrtvý živáčku.“ Pak mávl rukou a šel do přední části, kde se uvelebil do své židle a jal se pozorovat Jurdu při práci.

Má pravdu, pomyslel si Pavel. Nemůžu nic dělat, pokud jsou funkční kamery a odposlouchávací zařízení. Chtělo by je na chvíli vypnout, ale jak? Vzal plechy do ruky a uvědomil si, že jsou to dva díly ze včerejší výměny. Nechápal, jak se tu dostaly, to musel ten protivný svobodník schválně odnést. Schválně, aby mě mohl varovat, uvědomil si a najednou viděl jeho chování naprosto jinak.

Zbytek dne dělal dál poctivě svou práci, ani jednou nepohlédl směrem k svobodníkovi. Stejně jej za chvíli vystřídal jiný a Jurda oznámil, že se pro dnešek končí. Zašli se najíst do malé místnosti, kde jim pravidelně nějaký živáček donášel jídlo. Při večeři byl většinou klid, ale dnes Jurda promluvil docela nečekaně.

„Přes noc asi budeme mít společnost. Myslím, že Spratek dal příkaz pro zdvojnásobení stráží. Nevím, proč by jinak přijel osobně, pořád nevěří, že jsi živáček. Docela tě lituji. Za života jsi měl smůlu, a ani teď po smrti se tě nechce pustit.“ Pavel se na něj podíval a pokýval hlavou. Bylo mu jasné, kam tím míří. Jurda asi nevěděl o varování, které už dostal.

Po večeři šli každý do své komůrky, pokojem se to ani nedalo nazvat; pár holých stěn, dřevěná podlaha, staré omítky, jen natřené nabílo. Jak ve vězení, přesto útulné. U stěny stála postel, před a pod ní byl koberec. Trochu starý. Pavel si už víckrát říkal, že ho při nejbližším úklidu vyhodí. Zatím jej pravidelně luxoval, měl strach z nějakých „breberek“, které tam můžou být schované. Ani televize mu nechyběla, většinou po práci ihned usnul. Dneska však spát nemohl. Po chodbě pořád někdo chodil a při střídání stráží dokonce nahlas mluvil. Jurda měl pravdu, začali je hlídat mnohem víc. Mají strach, aby nezničil Sparkovu práci. Jak rád by to udělal, ale nemohl odejít. Ani nevěděl jak, když hlídka byla vždycky tak blízko.

Takový režim trval celý týden, než se znovu objevil Sparek. Byl rozčilený. Právě vyjížděli s autem před opravnu, když dorazil. Prudce zastavil, třísknul dveřmi, ani se na ně nepodíval a utíkal do vedlejšího vchodu, do monitorovací místnosti. Až ven bylo slyšet, jak řval.

„Jak jste ho hlídali? Jak to, že se dostal pryč? Jste banda budižkničemu! Ukažte mi všechna videa. Neodjedu, dokud si vše osobně neprohlídnu. Co si neudělám sám, to nemám, bando líná!!!“ Ještě chvíli nadával a pak se rozhostilo ticho.

Když k večeru kontrolovali zavřené vrata, vykoukl Pavel ze zvědavosti ven. Jeho auto tam pořád stálo. Něco se asi nepovedlo, zaradoval se a šel v klidu spát.

Stalo se to, že děda Síkora jednou ráno četl noviny.

„Hele, Trhači, tak nám přece jen prodali železářny. Nebojoval proti tomu ten tvůj chránělec?“

„Jo, jo, přiběhl tehdy jako vítr a chtěl to zrušit. Asi se mu něco stalo, že se ještě nevrátil,“ pomyslel si Boloňák alias Trhač.

„Možná by to šlo změnit, třeba, aby to prodali nějakému investorovi, který ponechá v Třinci výrobu.“

„To by se Pavlovi líbilo, jenže jak to udělat? Já jsem naslouchač a vy máte schopnost naslouchat obyvatelům Aphasi.“

„Myslíš, že bych nesvedl vnutit někomu jednoduchou myšlenku?“

Boloňák se podíval svýma psíma očima na dědu Síkoru. „Jednoduchou snad, ale byznysmeni jsou vždy tvrdý oříšek. Nevím, nevím.“

„Ty mi nevěříš, jo? No to sem se dočkal. Já mu poskytnu střechu nad hlavou a on mi vůbec nedůvěřuje. Tak se vsadíme, ty chytráku.“

„Klidně, o co chceš, hař!“ pomyslel si Boloňák a výsměšně štkl.

„Takže o kostičku?“

„Jo, jasně, o dobrou vepřovou kost. Beru.“

„Dobrá, když se mi nepodaří najít nového majitele který by zachoval výrobu, koupím ti velkou vepřovou kost. Ale když se mi to podaří, tak ti taky koupím velkou vepřovou kost, ale sníš ji ve své originální lidské podobě. Platí?“

„*To nejde, nemám takový chrup, vylámal bych si všechny zuby.*“

„Tak si ji můžeš rozsekat na menší kousky. Platí?“

„*Platí!*“ a natáhl packu k plácnutí.

„Tak jdeme, za půl hodiny nám jede autobus do Třince a ten nový majitel má kancelář někde v Brně. Takže máme co dělat.“ Vzali to zkratkou přímo z kopce. Boloňák si už zvykl, že děda jen vypadá staře, ale jinak má perfektní kondičku. Sám běžel jako první, ale raději se neohlížel, věděl že je pořád za ním.

V Třinci přesedli na vlak do Brna. Je to druhé největší město v České republice. Museli se párkrát zeptat na cestu, než dojeli do Holandské ulice v Brně Štýřicích. Ve vchodu se málem srazili s arogantním, vysokým chlapem, který se ani neomluvil dědovi, že do něj strčil a dál pokračoval v cestě ke svému Audi Q7.

„*Doufám, že je to právě on. Už se mi sbíhají sliny,*“ zavtipkoval Boloňák.

„Uvidíme, kdo se bude smát naposled,“ poznamenal děda šeptem a pak se již hlasitěji zeptal recepční.

„Prosím, hledáme majitele firmy Vrána a syn.“

„Právě jste se setkali,“ odpověděla slečna a hlavou kývla směrem ke dveřím.

„Aha, no není zrovna příjemný.“

„To není,“ špitla slečna a sklonila hlavu.

„Koukám, že mě jen vytlačil ze dveří, ale vám asi ublížil víc.“

„Slečna se najednou rozplakala. Děda jí poklepal po ruce. “No tak, nic si z toho nedělejte, na každého jednou dojde. Co vám provedl?“

„Jen jsem se ho zeptala, co mám říct klientům, kteří za ním mají ve dvanáct přijít, a on na mě začal křičet, že takové věci mám vědět sama a ne se vyptávat. Pak mi řekl, že jsem nána a kráva a další věci, a pak se otočil a odešel. Přes rameno mi řekl, že bude obědvat v Pavilónu, ať si za ním dojedou. On je tak arogantní,“ a znovu začala plakat.

„Jen se vyplačte, za slzy se nemusíte stydět. Jak říkám, na každého jednou dojde. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.“ Ještě chvíli jí držel ruku a když pláč přestával, ustoupil o krok, mile se usmál a s mírnou úklonou se poroučel.

„Děkuji, dědečku,“ špitla recepční a utřela si kapesníčkem poslední slzičky.

„Tak pojď, musíme najít restauraci Pavilon,“ pronesl směrem k Boloňákovi a vyšli ven.

Restaurace Pavilon byla nóbl restaurace. V hlavním sále hrála krásná slečna na piano a číšníci se hostům klaněli. Děda Síkora nebyl náležitě oblečen do takovéto společnosti. Měl na sobě flanelovou košili, tesilové kalhoty, klobouk,

prostě vesničan ve městě. Při vchodu stál malý stoleček, u kterého stál pikolík a uváděl hosty. Když ho děda spatřil, narovnal se a v jeho držení těla byla jakási noblesa. Pikolík na první pohled uviděl muže s vysokým stupněm sebevědomí a noblesy. Šaty byly vedlejší.

„Dobrý den, máte rezervaci?“ zdvořile se zeptal.

„Bohužel ne, ale určitě pro mě nějaké místo najdete.“ Sáhł do kapsy a posunul k mladíkovi bankovku. Ten ji rázně, ale s úsměvem odstrčil.

„Ne, to nemůžu přijmout. Máme ještě volné místo u okna, jestli to nebude vadit. Pojděte za mnou, prosím.“

Děda se usmál a zašeptal: „Jako rozcvička to nebylo špatné. Už se těšíš na mletou kost?“

„Ty jsi mu našeptal, aby měl pro nás stůl?“ pomyslel si Boloňák.

„Jasně, proč si myslíš, že nevzal tu bankovku? Řek jsem mu, že je tu možná skrytá kamera. Dobrý, ne?“

„*Takový pikolík, toho bych zvládl i já levou zadní.*“ Zastavil se a demonstrativně se levou zadní poškrábal za uchem.

„Prosím, posad'te se,“ vyzval jej pikolík a zastrčil dědovi židli.

„Prosím si kávu latté a jestli máte nějaké noviny, děkuji.“

„A ty se porozhlédni, jestli tady ještě je náš drsný podnikatel.“

„*Už se stalo. Je a má v hlavě nápad na prodej nějakého domu v centru města. Přemýšlí, jak jej vnutit tomu podnikateli u protějšího stolu. To je zajímavé, normálně si sestavuje plán rozhovoru: co řekne, co mu asi on odpoví, co mu na to odpoví, když odpoví. Skvělá příprava. Budeš to mít těžké, dědo.*“

Boloňák se přesunul pod bližší stůl. „*Uslyšíš mě odsud?*“

„Klidně se přesuň ještě dál, ale nevím, jestli uslyšíš ty mě,“ zašeptal děda. Boloňák musel nastražit uši, aby něco slyšel. Ale slyšel.

Do restaurace vešel dobře oblečený muž, nejspíš další podnikatel. Pikolík jej posadil vedle stolu pana Vrány. Usadil se, porozhlédl a usmál se na Vránu. Ten ani nemrknul a dál si v hlavě připravoval rozhovor. Nový host jen pokrčil rameny a začal listovat v jídelníčku.

Ve dveřích se objevil další host, tentokrát velmi mladá dívka, oblečená do retro šatů z první republiky. Ovšem byl to ten typ ženy, která i kdyby si vzala pytel od brambor, bude jí slušet. Vypadala úchvatně. Na krku měla lišku, která byla pravá, protože Boloňák ucítil její pach.

Posadila se, objednala si ovocný čaj, vytáhla mobil a začala si prohlížet facebook.

Boloňák znovu zaměřil svou mysl na pana Vránu. V jeho hlavě už visela myšlenka zaměřená na Třinecké železářny. Váhal, zdali vůbec koupil dobře. Dá se výhodně rozprodat tak provázanou a dobře fungující firmu? Vždyť všechny

ty části byly navzájem provázané a jedna na druhé závislá. Děda Síkora mu velice chytře podsouval argumenty jeden za druhým. Vránova mysl se bránila, ale nebyl nikdo, kdo by mu jeho argumenty podpořil. Boloňák v myšlenkách opakoval vše, co se odehrávalo v mysli Vrány. Vše probíhalo v klidu. Náhle děda Síkora podsunul myšlenku *Tak to hned střel někomu, třeba tadyhle tomu chlapovi, co sedí vedle.* Boloňák čumákem nadzvedl dlouhý ubrus stolu, který visel až téměř k zemi. Děda seděl pořád stejně a vypadal, že čte noviny. Pootočil se na druhou stranu, viděl jen dva muže sedící v rohu. Stáhl se a přemístil se na druhou stranu stolu. Odtamtud uviděl Vránu i u vedlejšího stolu sedícího muže. Ten právě kývnul na číšníka.

„Prosím vás, jaké mate víno? Doneste mi nějaké bílé, výběr nechám na vás, a dvě skleničky.“ Číšník odpěchal a za chvíli se vrátil s dvěma skleničkami a lahvinkou vína.

„Můžu vás pozvat na skleničku?“ optal se Vrány. Boloňák zabrousil do mysli tohoto muže. Okamžitě ucítil přítomnost nějakého jiného naslouchače. Rozhlédl se a dívka s liškou kolem krku se dívala směrem k oběma mužům. Koutkem oka zahlédl pohyb, zdálo se mu to nebo okrasná liška skutečně na něj mrkla?

„Hej, nečmucej kolem a hlas stav mysli,“ uslyšel šepot dědy. Stáhl se pod stůl a vstoupil do mysli. Právě přemýšlel nad nabídkou k posezení u dobrého vínka, neušlo mu, jakou značku sousedovi donesl číšník. Byl to jeho oblíbený ročník. S tímhle úkolem neměl děda velkou práci. Vrána se postavil a napřáhl ruku.

„Mé jméno je Vrána mladší, ale to už asi víte, že pane?“

Muž se postavil, přijal podanou ruku a představil se: „Hampl, starší,“ dodal s úsměvem. Oba se posadili a začali společenskou konverzaci. Děda se stáhl a nechal volně plynout společenskou řeč. Boloňák ucítil v hlavě Vrány dalšího naslouchače. Znovu poodhalil ubrus a podíval se na dívku s liškou. Zdálo se, že dívka nijak nereaguje a liška vypadala jen jako módní doplněk.

„Ti dva v koutě?“ zašeptal děda.

Boloňák se přesunul. Oba muži, dříve klidní, pozorovali, co se děje u stolu pana Hampla. Jeden měl zavřené oči a něco říkal kolegovi.

„Vypadají jako našeptávač s naslouchačem,“ pomyslel si. „Určitě je tady nechali, aby ohlíželi Vránu.“

„Čekal jsem to, souboj teprve začne. Hlídej je trochu, pokud můžeš.“

„Nemůžu, jsou na druhé straně, nedokážu číst myšlenky a dívat se jiným směrem.“

Tak čti, jdeme na to.

Boloňák rychle obrátil svou pozornost do mysli Vrány. Protivník tam pořád byl.

Rozhovor se ale změnil. Hampl se optal, jestli nemá nějaké nemovitosti na prodej.

„Ano, právě čekám na kupce, prodávám čínžák v centru Brna.“

„Ne, myslím něco většího, slyšel jsem, že jste koupil nějakou továrnu u Ostravy.“

„Koupil jsem Třinecké železárny. Vy byste měl zájem o nějakou část? Chystám se ten podnik rozložit na menší celky a ty rozprodat.“

„Samozřejmě znám váš způsob obchodu. Měl bych zájem o železárny jako celek.“

V té chvíli se v mysli pana Vrány rozhořel boj myšlenek. Dva naslouchači, dva našeptávači. Jak na finále mistrovství kontinentu. Ale tady šlo o víc než jen o medaili.

Děda Síkora byl profík, jeho argumenty se jen sypaly, zatím co našeptávač, který jej měl hlídat, byl slabý odvar. Nejspíš jen řadový voják s touto schopností. Ale pak došly argumenty. A podnikatelé si plácli.

V té chvíli se ve vedlejší části zablýsklo. Samozřejmě lidé si ničeho nevšimli, ale obyvatelé Aphasi věděli, co to znamená. Dívka v retro oblečení s liškou kolem krku se otočila tím směrem, a tak se prozradila. Našeptávač si toho všimnul a poslal na ni komandovací pouto. Z jeho ruky vyšlehl stříbrný paprsek a zasáhl ozdobnou lišku. Z té se stala jiná dívka, se zrzavými vlasy. Sjela bezvládně k zemi. Našeptávač znovu vyslal příkaz. Tentokrát nadzvedl stůl a překulil se na bok, paprsek se od něj odrazil a nikomu neuškodil; to Boloňák se přeměnil na Zůmana a okamžitě vyslal stejný příkaz na naslouchače. Ten měl stále zavřené oči, a tak se sesypal pod stůl i on. Odněkud z místa, kde seděl děda Síkora, vyletěl zlatý paprsek a našeptávač následoval pod stůl svého kolegu.

Muži, kteří se přenesli, stáli zády k přestřelce. Než se aklimatizovali a stačili otočit, vyšlehl od dědy Síkory další paprsek a přenašeč stojící mezi dvěma svými kolegy se skácel k zemi. Oba muži odskočili a zalehli za stoly, takže je minul další žlutý paprsek, který vyslala dívka v retro šatech.

„Boloňáku, honem ke mně,“ zvolal Síkora a skočil za stůl, kde se skrývaly obě dívky. Zůman se potočil, vyslal ještě příkaz ve směru hlídky a skočil za stůl, kde už ostatní klečeli.

„Vezmi ji do náruče,“ přikázal děda a chytil se jednou rukou retro dívky a druhou vzal pod paži Zůmana. Z druhé strany ho chytila dívka v retro šatech. „Domů!“ zavelel Síkora. Zůman chtěl protestovat. Přece se nemůžou přenést do Aphasi. Vždyť je tam okamžitě najdou. Než dokončil myšlenku, začal se kolem nich prostor měnit na útulnou kuchyňku domku v Nýdku na pomezí polsko-

českých hranic, téměř na vrcholku hory Čantoryje. Byli přesně tam, odkud ráno odešli.

„Rychle, doneste ji sem!“ volala dívka, která je všechny přenesla. Teď utíkala chodbou směrem k obyváku.

„Rychle za mnou, za chvíli tu budou. Nesmí nás tady najít.“

V obyváku zamířila k velké skříni. Zatáhla za ozdobný úchyt a ve skříni něco zapraskalo. Otevřela dveře a za skříni se objevila místnost. Vnesl dívku dovnitř a uložil na postel. Místnost byla spoře osvětlená malými okénky ve tvaru větracích otvorů.

„Rychle vypadni, změň se a utíkej na verandu.“

Zůman byl zvyklý poslouchat rozkazy, spadl na všechny čtyři a za běhu dokončil změnu. Jako bílý psík vyběhl na verandu, kde už seděl Síkora v křesle a dělal, že spí. Boloňák na nic nečekal a ulehл na své obvyklé místo u jeho nohou. Rychle se vydýchal. Z lesa se vyřítilo terénní auto khaki barvy, plně obsazené muži v uniformách vojáků Armády České republiky. V rukou měli samopaly, namířili je na Síkora a okamžitě obklíčili celý dům.

„Ani hnout, ruce vzhůru!“ zakřičel voják s nejvyšší hodností. „Zůstaňte, kde jste!“

Děda se na něj podíval: „Tak to asi nepůjde.“

„Jak nepůjde?! Ani hnout a ruce vzhůru!“

„No právě, nesmím se pohnout a přitom chceš, abych zvedl ruce. To se budu hýbat, ne?“ usmál se děda vlastnímu vtipu.

„Tak dělej, ruce vzhůru!“ zařval vzteky voják.

Za chvíli přijelo další auto. Vystoupil pan Bojko v uniformě.

„Dobrý den, pane Síkoro, kde jste byl?“

„Nikde.“

„Byl jste spatřen v nějaké restauraci. Co mi na to povíte?“

„Od nepaměti se do restauraci chodilo bez povolení a nechápu, koho bych se měl dovolovat,“ bránil se děda Síkora. „A i kdybych tam byl, tak si tam dám i jídlo a nebudu si ho vařit teď doma. A jestli mi nedovolíte odejít do kuchyně, tak ho připálím a v neděli si ho sníte vy, až zase přijдете na partičku.“

„Tentokrát jste prohrál vy, pane Síkoro. Poznali vás, a dokonce tu prý skrýváte nějaké uprchlíky.“

„Pro pána Jána, jaké uprchlíky? Vždyť tu jsem sám jako kůl v plotě. Mám tady jen toho malého trhače. Tak se běžte podívat, když mi nevěříte.“ To se už oknem z kuchyně začal valit kouř.

„No vidíte to!“ zahulákal děda. „Maso v troubě se pálí!“ Stáhl ruce na opěradlo židle, postavil se a spěchal do kuchyně. Pan Bojko a další voják za

ním. Děda přiběhl ke sporáku, otevřel dvířka, vyvalil se dým a z dýmu vytáhl něco na pánvi, vypadalo to jako zbytky připáleného masa.

„Vidíte, co děláte? S těmi srandičkami mě dostanete do hrobu. Tak si najděte ty vaše uprchlíky. Běžte, prolezte mi barák a už se tu neukazujte,“ zuřil děda a praštil dvířky od sporáku. Naštvaně odešel zpátky na verandu.

„Máte jít všichni dovnitř a hledat ty Araby, nebo koho to mám ukrývat. A podívejte se pořádně i pod postel a do skříně, jestli je tam neschovávám, bando vypatlaná!“ zuřil děda. Potom už klidnějším hlasem dodal k Boloňakovi: „Tak vidíš, Trhači, spálil jsem kvůli nim oběd. Budeš se muset spokojit jen s holou kostí.“

Trhač štěkl na souhlas a znělo to skoro jako by řekl „jo“. Pak si lehl na své místo a pozoroval vojáky, jak vcházejí a zase vycházejí z domu a marně hledají uprchlíky.

Po chvíli vyšel pan Bojko.

„Moc se omlouvám, pane Síkoro, dostali jsme tip a zřejmě nebyl pravdivý.“ Síkora se na něj ani nepodíval a seděl dál ve svém křesle a díval se do lesa.

„Někdo před hodinou způsobil rozruch v Brněnské restauraci, a když tam přispěchala naše hlídka na pomoc, jeden z nich tvrdil, že vás tam viděl sedět. Ten voják byl kdysi z našeho oddílu. Musel to být někdo, kdo vám byl hodně podobný. Moc se omlouvám.“

„Slyšel jste, co jste právě řekl? V Brněnské restauraci a před hodinou? Jste normální? Vždyť autem bych to nestihl ani za dvě hodiny. Jak bych si asi stihl ještě navážit a připálit oběd? Vždyť vy jste tady už nejmiň hodinu. Jak bych to asi stihl?“

Zakroutil hlavou, otočil se směrem k lesu a zabručel: „Vypadněte, zmizte mi z očí a v neděli si zahrají s počítačem.“

Pan Bojko zklamaně pokýval hlavou; měl nedělní partie opravdu rád. Ovšem rozkaz je rozkaz, musel poslechnout, i když věděl, že je to blbost.

Pan Síkora dobře věděl, že pan Bojko za to nemůže. Poznal toho vojáčka hned, jak se přemístil. A musel jednat. Na druhou stranu, když tu mají raněnou agentku, potřebují klid a ne, aby jim po domě coural příslušník nepřátelské armády.

Výsledek téhle akce bylo, že Třinecké železářny koupil pan Hampl a jeho prvotní zájem bylo zachovat továrnu jako celek a proniknout na trh s ocelí. Sám už vlastnil nějaké firmy, které jako svůj vstupní materiál používaly ocel, takže mohl mít i levnější přísun materiálu.

Proto pan Sparek, nebo v podání Jurdy Adamíty pan Spratek, tolik zuřil. Samozřejmě si hned vzpomněl na Pavla, kterého podezíral z neúspěchu na

zasedání v Třinci a sám si důkladně prohlížel všechny videonahrávky z předchozích dní. Teprve až ráno skončil marné hledání.

Jurda s Pavlem se právě potkali u snídaně, když vstoupil do místnosti a posadil se za stůl. Byl utahaný po probdělé noci. Jurda mu nabídl chleba se salámem.

Sparek krajíc přijal a začal kousat. Pavel vstal a zašel pro kávu. Když ji podával Sparkovi, ten se na něj podíval a smutně řekl:

„Omlouvám se, pánové, mám těžké období. Dostávám stále těžší a těžší úkoly, a abych řekl pravdu, ani je moc dobře nechápu. Chtěl bych se zúčastnit kontinentálního mistrovství, ale nemám čas na trénink. Budete se dívat?“

„Nemáme tady televizi ani rádio, pane Sparku, jsme ve vyhnanství,“ připomněl mu Jurda.

„A co děláte po večerech?“ divil se.

„Pracujeme dlouho a pak si poklábosíme, teda mluvím jen já sám, živáček toho moc nenamluví. Ale rozumíme si.“

„Tak jo,“ pokýval hlavou, „děkuji za snídani.“ Vstal a odešel.

Modrá krev

Když vojáci odjeli, Boloňák chvíli stál a věřil, jestli neucítí nějakého naslouchače, který se motá kolem domu. V myšlenkách přemýšlel, jak se to vše seběhlo. Věděl, že děda Síkora je z Aphasi, ale netušil, že je součástí nějaké protivládní organizace. Kam se to zase dostal? Má jim důvěřovat? Asi ano, vždyť udělali přesně to, co by chtěl Pavel. Dokonce riskovali své životy. A jak je té zrzavé dívce? Musí se jít za ní podívat.

Vešel do domu, děda právě čistil troubu.

„Jak jste to udělal?“ zeptal se ho Boloňák lidským hlasem.

„Co myslíš? To spálené maso? To jsem měl předem nachystáno. Je to umělá hmota, obarvená a trochu předem připečená. No a pomalá dýmovnice udělala zbytek. Sežrali to i s navijákem.“

„Vy jste věděl, že to tak dopadne?“

„Hochu, jsem v ilegalitě už několik desítek let. Myslíš, že to byla moje první akce?“ Mávl rukou a dál čistil troubu.

Boloňák chtěl jít dál, ale děda jej zastavil. „Počkej, počkej, kamaráde. Chystej si zuby na kostičku, budeš ji jíst v mužské podobě, nezapomeň.“

Pokýval hlavou a šel dál do obyváku. Tajná komnata byla skvěle skryta, z venku nebylo vidět, kde končí garáž a začíná dům, v domě byla stěna přirozeně ukončena. Tajná místnost prostě byla tajná. Přeměnil se na člověka, aby dosáhl na tajnou páčku. Sáhl na ozdobný úchyt, ale ten se nepohnul. Že by se spletl? Sáhl na další, ale ani ten se nepohnul. Zavolal na dědu: „Pane Síkoro, asi se to zaseklo.“

„Nezaseklo,“ odpověděl z kuchyně děda. „Zamkli se zevnitř. Zaklepej.“

Boloňák otevřel skříň a zaklepal na zadní desku. Za chvíli se deska odklonila a objevila se místnost. Mladá dívka už neměla na sobě retro šaty, ale normální rifle a tričko. Na posteli ležela zrzavá dívka. Odhadoval ji na třicet, pětatřicet let, drobné postavy, ale jinak celá zelená.

„Bude v pořádku?“ zeptal se Boloňák mladé dívky.

„Určitě, jsme přece nesmrtelní. Jen to potrvá nějakou chvíli, než se tělo regeneruje.“

„Ale vypadá taková... no...“, nevěděl, jak to říct, „má takovou nezdravou barvu.“

„Ty jsi ještě neviděl nikoho po zásahu komandujícím poutem?“ podivila se.

„No viděl, sám jsem jich i pár znehybněl, ale nikdy nedostali takovou barvu.“
„Jasně, protože jste je hned přenesli domů. Tady na Zemi se náš organismus rychleji regeneruje a projevuje se to mimo jiné aspekty i tím, že tělo mění barvu. Za hodinku bude červená, pak zmodrá a až pak začne růžovět. To už taky nabude vědomí. Jinak já jsem Barneba a to je Rusten. Jak tak koukám, moc nevypadáš na malého roztomilého pejska.“

„Jmenuji se Zůman, sám nevím, kam se schová to mé tělo, když se měním. Můj přítel Pavel mi říká Boloňák a děti dědy Síkory mi říkají Trhač. Tak si vyber.“

„Ten Pavel, co je zač? Strejda říká, že je moc důležitý.“

„Pro mě je hodně důležitý. Ale pro ostatní nevím.“

„Hele, nechte toho kecání, ať má Rusten klid k léčení,“ ozval se děda z kuchyně, zatahl závěsy a rozsvítil. Závěsy byly z hrubé látky, takže zvenku nebylo nic vidět. Z kuchyně se začala linout příjemná vůně.

„Jů, stréjdo, co to vaříš za dobroty?“ zeptala se Barneba, „Nějak mi vyhládlo, to asi tím přenášením. No řekni, dědo, takového velkého chlapa. Proč ses nezmenšil, jako pes bys vážil míň,“ vyčítala Zůmanovi jeho svalnatou postavu, ale přitom se smála. Jako pes by těžko udržel Rusten. Jen ho škádlila.

„Dobře jsem ho připravila. Na tu koupi byl tak nažhavený, že jsem ho musela krotit, jinak by si rovnou sedl k Vránovi a všechno pokazil.“

„Měl jsem co dělat, byl to tvrdý oříšek, ale motivace stála za to,“ smál se děda.

„Jaká motivace? To nebyla diverzní akce? Ty jsi tenhle kšeft vzal za prachy?“

„Ne, teda jo, plnili jsme úkol, ale tentokrát v tom navíc byla sázka.“

„Aha,“ povzdechl si Zůman, „chápu, prohrál jsem. Tak kde je ta voňavá kostička?“

„Nevěřil, že zvrátím práci toho politického nohsleda Sparka.“

„No jo,“ zvažněl Zůman, „ale co když teď někdo našeptává panu Hamplovi, aby ji znovu prodal, nebo Vrána změní názor?“

„To už nepůjde,“ usmál se děda. „Oběma jsem v okamžiku, když si plácli, zapečetil mysl, takže se do ní už nikdo kromě mě nedostane.“

„Nebud' si tak jistý. Tatínek mi prozradil tvé způsoby pečetění, takže pozor!“ varovně zvedla prstík a zahrozila panu Síkorovi.

Zůman zůstal stát s otevřenou pusou. O nějakém pečetění nikdy neslyšel. Byl sice mimo patnáct let, ale že by se technika našeptávání posunula takhle daleko dopředu?

„Proč Vránu nezapečetil ten Sparek?“ zeptal se nechápavě.

„Protože to neumí a ani nemůže,“ odpověděl děda: „Ty pořád nevíš, kde jsme se setkali, že?“

Zůman nesouhlasně zkroutil hlavou.

„Tak přemýšlej, třeba ti ta kostička pomůže.“ Podal mu na talíři kuřecí kost a sám si vzal kousek pečeného kuřete, které měl předpečené od rána a k večeři ho jen dopek. Barnebě podal druhou půlku a sarkasticky poznamenal: „Kostičky odkládej Trhačovi. Třeba bude mít ještě chuť.“

„Pořád nechápu,“ poznamenal Zůman a v prstech otáčel kost, „jak se vám to podařilo, tak rychle zpachtovat, vždyť teprve ráno jste četl tu zprávu o prodeji a přitom jste do restaurace přivedli už skoro hotového kupce. To jste nemohli stihnout.“

„Ráno? Vždyť mi volal už před týdnem, ať vyberu vhodného kupce,“ prozradila Barneba.

„Tak před týdnem! To jste mi, pane Síkoro, jaksi zapomněl sdělit. To nebyla moc férová sázka. Ale budiž.“ Otevřel pusou a ukousnul si kus kostičky.

Barneba otevřela pusou v údivu. „Ty jo, ty máš skus!“

„Je dobrá, nechceš zkusit?“ podal jí zbytek kosti.

„Jen si ji vezmi,“ ozval se děda, „je z mletého kuřecího masa a chutná výborně. Koupil jsem dvě a tu jednu jsem jaksi...“

„Ty jíš, strejdo, psí žrádlo? To nemáš na normální jídlo?“

„Ale né, jen tak pěkně voněla. A co, když chutná Zůmanovi, tak proč by nechutnala mně?“

Zbytek dne proběhl v podobné veselé atmosféře. Občas se někdo šel podívat na Rusten a hlásil současnou barvu. Zůman se chvíli podívoval klidu, který Barneba vůči své kolegyni měla. Sám by asi trnul, jestli se z toho jeho přítel dostane. Ale byl ujištěn, že to není poprvé, kdy dostala dávku. Zatím se z toho vždy bez úhony dostala. Večer šli spát, Barneba raději do tajného pokojíku, kdyby náhodou měli nečekanou návštěvu.

Zůman si vlezl do svého psího pelechu a jako věrný pes Trhač spal jen na jedno oko a druhým hlídal. Před spaním přemýšlel, kde se měl s panem Síkorou potkat. Nemohl si vzpomenout, tak raději zavřel i druhé oko.

V noci jej probudil šramot. Po podlaze se míhal nějaký stín. Zbystřil pozornost a pak ji uviděl: trochu přerostlou myš. Okamžitě po ní vystartoval, hnal se jako zběsilý. Myš začala zmatkovat. Protože byla přerostlá, měla problém se vtěsnat do škvíry mezi dveřmi. Trhač neboli Zůman otevřel tlamu a cvak, ukousl ji kousek ocasu.

„Aů!“ ozvalo se z druhé strany dveří a pak jen dusot a třískání padajících věcí. Trhač začal štěkat jako smyslu zbavený. Později tvrdil, že se takhle psi smějí. Měl ohromnou radost z kousku lidského těla, které mu zůstalo v zubech. Samozřejmě tím probudil i dědu Síkora. Přišel se podívat, co se stalo. Pak jen konstatoval:

„Začíná jít do tuhého. Musíme být opatrní.“ Pak se vrátil do postele a spokojeně usnul. Do rána se už nic zvláštního nestalo.

Ráno děda Síkora zaklepal na skříň v obýváku a začal připravovat snídani. Po chvíli se otevřela skříň a z ní vylezla Rusten, kterou trochu podpírala Barneba.

„Můžeme do koupelny?“

„Jen běžte, já jsem se už myl a Trhač se jen olíže,“ zavtipkoval od plotny děda. „Pak přijďte na snídani. Dělam míchaná vajíčka s anglickou slaninou.“

Děvčata odešla a pak se ozvalo vyzvánění mobilu. Děda přijal hovor. Ale než tak udělal, vyťukal pár čísel.

„Zdravím, Václave, co bys potřeboval? Dobrý nápad. Je u mě Barneba, poradíme se o tom. Ne, nemusíš jí volat, já jí to vyřídím. ... Zavolám zpátky.“ A zavěsil.

Pak se otočil na Boloňáka. „Běž se proběhnout kolem domu, po snídani budeme mít porad.“

Boloňák bez přemýšlení vyběhl ze dveří a jal se navštěvovat keříčky v okolí domu. Přitom prozkoumával okolí, jestli je někdo nesleduje. Občas kouknul i na oblohu, dobře věděl, že někteří naslouchači se přeměňují na ptáky. Obloha však byla čistá a les tichý. Vrátil se zpátky do kuchyně.

U stolu snídala děvčata a děda chystal další porci pro Boloňáka.

„Dám ti snídani na talíř. Víím, že toho takhle sníš víc a na svou psí podobu jsi více zvyklý, ale měl by ses zase naučit kultuře stolování.“

Boloňák se přeměnil na Zůmana a posadil se za stůl.

„Prý jsi v psí podobě hlídal nějakého kluka?“ zeptala se Rusten.

„Pavla, teda my jsme mu dali jméno Pavel, ani nevím kdo to byl,“ odpověděl Zůman a zakousnul se do chleba, na který si naložil míchaná vajíčka.

„Jak dlouho?“ vyzvíдалa dál.

„Patnáct let. Byl jsem pořád s ním od jeho pěti let jako psí mazlíček. Od rána do večera. Jen v noci jsem se trochu protáhl a zacvičil.“

„No, neřekla bych, že jsi cvičil jen v noci,“ špitla Rusten a trochu se začervenala.

„Samý sádlo,“ mávl skromně rukou, ale celý se narovnal, aby vyniklo co nejvíce svalů na jeho těle.

„Hlavně, že jsi nezapomněl číst myšlenky lidí,“ poznamenal děda, „měl jsem telefon od Václava, potřebuje pomoci s nějakými chlápky. Rusten je velmi slabá, mě hlídají, takže to zbývá jen na vás dva,“ ukázal na Barnebu a Zůmana.

„Já jsem zvyklá na Rusten,“ oponovala Barneba.

„Ještě jste spolu nikdy nepracovali,“ pokračoval děda a obrátil se k Zůmanovi. „Rusten ti vysvětlí, jaké podává informace Barnebě. A co ona od ní očekává. To víš, není tak zkušená jako já, aby jí stačilo to, cos mi říkal včera. Musíš jít víc do detailů, ale to ti poradí Rusten.“

„Nevím, co to na mě hrajete, ale nikdo se mě nezeptal, jestli vůbec souhlasím, abych bojoval proti naší vládě,“ začal se rozčilovat Zůman. „To, že jsme spolu provedli tu akci s koupením železáren, bylo přání mého chráněnce Pavla. Víc už dělat nebudu, nejsem žádný terorista. Mám rád svou vlast a když můj úkol skončí, chci se vrátit do své vlasti, do svého domova a užívat si důchodu.“

„Tak tenhle sen se ti před patnácti lety zhroutil. Přesně ve chvíli, kdy jsi přijal od svého velitele úkol hlídat a ochraňovat malého chlapce. Víš, kdo to je? Nevíš. Ani my to nevíme, ale jedno je jisté: je z královského rodu, a ne nějaká vzdálená odnož. Ani tady princezna Barneba neumí otevřít průchod v hoře Čantoryji, kterou od pradávna vlastnili páni z Čantory. A to je dcera mého prvorozeného bratra, který ti kdysi dával medaili. Ano, jsme potomci prvních králů. Proto máme takové schopnosti, které ani neznáš. Nemáme jednu, ale několik takových schopností. Vláda v našem světě se odnepaměti dělila podle rodové linie, ne podle toho, kdo je lepší politik, ale podle toho, kdo co dokáže a kdo má více schopností. Ti, co vládnou v dnešní době, jsou obyčejní břídilové. Jsou to zloději a vrazi, kteří převzali moc podvodem. V našich žilách nekoluje modrá krev, ale schopnosti. Těmi nás obdařil Bůh k tomu, abychom spravedlivě a dobře vládli. Abychom se starali o náš lid a o lid v této paralelní zemi. My jsme zodpovědní za tenhle svět. Od nás bude Bůh žádat vysvětlení, proč lidé neznají Boha, proč se vraždí, proč kradou a dělají špatné věci. A co udělali tihle politici? Schválně našeptávají lidem zlé věci, aby u nás doma přibývalo živáčků, kteří budou bezmyšlenkovitě plnit jejich přání a budou jim sloužit. Proto musel ten tvůj chráněnc utéct z našeho světa. Protože je přímý potomek regulérních vládců. Nevím, čím dítě to je, ale v jeho genech je ukryta obří síla, moc a schopnosti, o kterých se nám ani nezdá.“

Takže jestli se ti podvratná činnost nelíbí, máš smůlu. Jsi nežádoucí číslo jedna, hledaný v obou světech a zemích České republiky.“ Děda Síkora ani trochu nezvýšil hlas. Mluvil klidně a plynule jako člověk, který vypráví obyčejný příběh. Ale zároveň v jeho hlase byla slyšet vážnost a důležitost, která plynula z toho, kým je.

Zůman seděl s otevřenou pusou. Pak vstal od stolu. Odsunul židli, poklekl před pana Síkora, sklonil hlavu a z jeho hrdla vyšlo jediné slovo, které vyjádřilo vše: „Omlouvám se.“

V této pozici zůstal až do chvíle, než pan Síkora na něj položil ruku a řekl: „Vstaň, odpouštím ti, vím, že jsi jednal z nevědomosti a také vím, že jsi poslušný voják ochránce. Teď, když znáš alespoň část pravdy, o to víc braň svého budoucího krále, kterým se dříve nebo později Pavel, nebo jak se jmenuje, stane. Momentálně mu pomůžeme tak, že na této zemi budeme dělat podvratnou činnost, abychom odvedli pozornost od něj a tvého velitele v Aphasi.“

„Udělám vše, jak nejlépe umím. Prosím, Rusten, nauč mě, abych tě mohl dobře zastoupit a být princezně dobrým uchem.“

„Fajn, tak to jsme si vysvětlili. Ten tvůj Pavel je hlídán a nemůže odejít tunelem. Určitě si neuvědomuje, že se může přenést, vždyť to nikdy nezkoušel a nebylo by to pro něj bezpečné. Musíme dělat vše, aby ho přestali hlídat. Půjdete za Václavem, má určitě víc nápadů na podvratnou činnost než já. Je v tom zběhlý. Jakmile bude Rusten v pořádku, přijede za vámi. Já budu očekávat Pavla, abych ho uvedl do tajů královského rodu. Pak vás povolám zpět. V poledne vyrazíte,“ rozhodl pan Síkora a pokynul Zůmanovi, aby se posadil.

Pak už nikdo nepromluvil. Všichni se chopili svého úkolu a v poledne se princezna s Boloňákem v náruči přenesla do středních Čech, kde s knížetem Václavem prováděli akce, které měnily cíle současné vlády v Aphasi.

V té době v Aphasi nevěděli, co se děje. Na vojenském štábu dostávali zprávu za zprávou o diverzní činnosti ve světě lidí. Nejčastěji se objevoval nasloucháč s podobou Boloňského psíka. Našeptávač Sparek zahanbeně sledoval jeho činnost. Už dávno zapomněl na živáčka v autoservisu, proto byl překvapen, když na zasedání vojenské rady došla žádost o zrušení zpravodajské hlídky v autoservisu, kterou právě on přikázal.

„Samozřejmě, byla to slepá stopa. Jak je vidno, muž s jizvou běhá dál po lidském světě i s tím svým psem a kazí naše plány. Zpravodajce potřebujeme

jinde, že? Odstěhujte zařízení na jiné potřebnější místo.“ Ostatní v radě souhlasili a ihned našli i jiné uplatnění. Byl vydán rozkaz a předán poručíkovi veliteli hlídky v opravně.

K opravně přijeli dodávky. Poručík Katr vešel do dílny a zavolal si svobodníka Zinu, který měl právě službu. Vše mu vysvětlil a požádal jej, aby doprovodil oba opraváře na procházce po městě, aby neviděli, kde všude měli schované záznamové zařízení.

„Není problém, veliteli, ale takhle špinavé?“

„Hej, chlapi, máme příkaz odstranit naši záznamovou techniku a opustit vás. Budete svobodný, pane Adamíte, můžete jít kam chcete a kdy chcete. Teda v mezích zákona. Ovšem teď bych vás prosil, abyste se umyli, převlékli a šli na procházku tady se svobodníkem. Rozumíte?“

„Svobodní? To jako že mi sundáte i tohle?“

„To ne, to jsme vám nedali my, to vám musí sundat ten, kdo vám to oblékl. Samozřejmě omezení, které jste měl tady vy, pane Jurdo, před příchodem pana Sparka, zůstávají beze změn. Snad jen, že už vás nebudeme sledovat ani zvenčí.“

„Paráda, takže si můžu dovést i ženskou, aniž byste mě u toho fotili?“

„Třeba dvě,“ usmál se poručík a pokynul, aby se už odešli mýt.

Jurda se podíval na hodiny a rychle utíkal do sprchy. Za pár minut přiběhl vymydlený a navoněný. Pavlovi to trvalo trochu déle. Byl rád, že všichni odejdou a bude mít prostor, aby otevřel tunel a přešel do světa lidí za svým přítelem Boloňákem. Taky uvažoval, jestli s ním bude svobodník mluvit upřímně. Ví, že není živáček, nebo to jen oněhdy hrál? Když se umyl a převlékl, s klidem rodilého živáčka přišel před vrata dílny. Vyslechl si pár výtek od Jurdy, který očividně někam spěchal.

A pak už vyrazili ven. Jurda si to namířil přímo ke kancelářím paní Gany.

„Hele, svobodníku, vy si jděte, kam chcete, já si tady odskočím na pokec. Až půjdete zpátky, tak se pro mě zastavte, nebo jestli to nestihnete, tak na vás tady před vchodem počkám.“ Nečekal na odpověď nebo schválení a už stál u dveří, otočil se kývnul na pozdrav a ztratil se ve vchodě.

„Tak kam chceš jít, živáčku?“ zeptal se svobodník Zina. Nečekal na odpověď a hned pokračoval: „Tak pojď se mnou, potřebuji si něco vyřídit.“

Pavel měl na sobě čisté vycházkové živáčkovské oblečení. Ve společnosti vojáka to vypadalo jako by měli speciální úkol. Svobodník se také tak tvářil a často se otáčel. Pavel v klidu sledoval okolí a příležitostně nahlédl do výkladní

skříně. Ne, že by jej něco zaujalo, ale ve skle viděl i za sebe. Když se ujistil, že je nikdo nesleduje, otázal se:

„Můžu se vás na něco zeptat, pane svobodníku?“ Ten kývl na souhlas a ohlédl se.

„Proč jste byl na nás tak tvrdý a přísný?“ Svobodník se zastavil, podíval se na Pavla a v očích se mu na chvíli mihl smutek. „Musel jsem.“ Pak pokračoval v chůzi.

Zabočili do uličky a zastavili u restaurace.

„Počkej mě tady, nikam nechod’“, řekl Pavlovi a vstoupil do domu naproti hospodě. Ve stejné chvíli se otevřely dveře hostince a vystoupili dva mladí lidé. Když uviděli Pavla, okamžitě zamířili k němu.

„Hej, co tady děláš, živáčku? Nemáš co na práci, že se tady zašíváš?“

„Mám tady čekat.“

„Jak čekat? Tohle je naše ulice a živáčci sem nesmí, takže běž čekat někam jinam.“

„Ale já mám čekat tady,“ s bezradnou tváří se otočil ke dveřím. „Teď tam vstoupil svobodník Zina.“

„Cože? Ty nebudeš poslouchat? Mám tě to naučit?“ Vytáhl z kapsy skládací obušek, roztáhl ho a začal jím významně klepat do ruky. Druhý mladík vytáhl ruku z kapsy a na prstech měl nasazený boxer.

„Dáme ti lekci, chcípáčku“, poznamenal kluk s boxerem.

„Pořádně ti naklepu palici, až ti zmodrá jako ty tvé hadry,“ poznamenal druhý a ohnal se obuškem „*dám ti ránu zboku do hlavy.*“

Pavel na něj nechápavě pohlédl.

„Proč mi říkáš, co uděláš?“ zeptal se během úhybného manévru.

„*Sakra uhnul, tak seshora!*“ dokončil obuškem oblouk, přehmátl a vedl silnou ránu seshora dolů. Pavel si počkal, až se obušek ocitne přímo nad ním a ukročil stranou. Zvedl ruku a následoval dráhu obušku. Pak jen plácl do ruky, která bez odporu svištěla kolem jeho hlavy. Obušek dostal větší rychlost a mladík už ránu nedokázal řídit. Obušek ho zasáhl přímo do nejcitlivějších mužských míst.

„ÁÁU!“ ozvalo se z úst útočníka, který se vzápětí skácel na zem a s bolestivou grimasou se držel v rozkroku.

„To jsi neměl dělat!“ zvolal druhý mladík, „*ta půjde přímo do brady!*“ Velkou rychlostí vystřelil ruku směrem k Pavlově bradě. Pavel, protože jej slyšel, byl již na ránu připravený a hranou ruky ji odrazil.

„*Jsi rychlý, ale já jsem rychlejší, otočím se a dám ti pravý hák,*“ prohlásil mladík, využil vychýlení ruky, přidal na rychlosti, přešlápl nohou a otočil se v pase. Ruka, která před chvílí měla zasáhnout bradu, dostala obrovskou rychlost a řítila se na Pavla. Ten si počkal, až se přiblíží, pak se uklonil a hlavou strčil do odkrytého břicha. To protivník nečekal, zapotácel se, zakopl o svého kolegu a padl na zem.

Ve dveřích se objevil svobodník a dal si výhruzně ruce v bok.

„Sakra, voják!“ Oba mladíci se namáhavě postavili a belhali se pryč.

„To teda zírám. Jsi rychlý a hbitý, takhle rychle je vyřídít,“ chválil Pavla.

„To nebyl problém, nevím, co to tu máte za zvyk předem říkat, jakou ránu budete dávat.“

„Jak říkat jakou ránu? Vůbec ti nerozumím.“

„No ten druhý kluk třeba řekl „*otočím se a dám ti pravá hák*“, tak jsem měl čas se na to připravit.“

„Nechápu, zaslechl jsem je hned jak jsem vešel do vchodu, tak jsem se vrátil a díval se, jak budeš reagovat. Žádný z nich neříkal, jak bude bojovat. To jen ty jsi něco plácal, proč ti to říkají, nebo tak něco. Ale oni byli zticha.“

„Ale říkal, vždyť jsem je slyšel. Přeci nemám halucinace.“

Svobodník se na chvíli zamyslel a díval se přitom přímo Pavlovi do očí.

Pak se otočil a otevřel dveře, ze kterých právě vyšel.

„Pojď sem,“ a ukázal Pavlovi, aby vstoupil.

Když se dveře zavřely, znovu se podíval do jeho očí. „Zkus se mi dostat do hlavy. Ne, prostě mi čti myšlenky.“

„A jak? To jsem nikdy nedělal?“ odpověděl Pavel a pohleděl svobodníkovi do očí.

„*Tak co, už mi čteš myšlenky? Řekni, na kterou barvu myslím, když mám rád červenou?*“

„Když mi řekneš, kterou barvu máš rád, tak ji lehce uhodnu.“

„*Tak mi ukaž, kde máš jizvu.*“

„To nechápu, proč tak hloupě mluvíš, mám ji pořád na obličejí a koukáš na ni. Nechápu, co tím sleduješ.“

„*Jen to, že jsem úplně zticha a ty mi přesto odpovídáš na moje otázky.*“

Pavel se zarazil. Všiml si, že svobodník má najednou jiný hlas, ale myslel si, že ho změnil schválně. Taky si povšimnul, že jeho rty se nepohybovaly, ale to si uvědomil až nyní.

„Jak to, že to dokážu? Já myslel, že jsem našeptávač.“

„Nevím, ale znám pár lidí, kteří by ti to mohli vysvětlit. Jednoho znáš i ty a až přijde ta správná doba, prozradím ti to. Teď mi slib, že dokud ti neřeknu, nebudeš otvírat průchod. Jo, a když si takhle poklepu na hlavu, zkus mi zase číst myšlenky, platí?“

„Dobře,“ nechápavě odpověděl Pavel. Zinovi to zřejmě stačilo, protože hned pokračoval: „Počkej tady na mě, musím si něco vyřídit.“ Otočil se a odklusal po schodech do vyšších pater. Pavel zůstal v chodbě sám. Měl hlavu plnou myšlenek a potřeboval si je urovnat.

Jurda v té době už dávno popíjel kávu v kanceláři u paní Gany. Ta se opět rozplývala a bylo vidět, že má velmi dobrou náladu. Vyprávěla, jak jí krásně startuje auto, pořád Jurdu chválila, že má zlaté ručičky a tak podobně. Jurda byl rád, že s ním mluví. Když vcházel do budovy, měl jen dvě přání: mluvit s Ganou a poptat se na zdraví Zladana. To první se mu splnilo. Teď přemýšlel, jak zavést řeč na Zladana. Paní Gana chrlila větu za větou. Celá zářila a Jurdovi bylo líto ji přerušit. Skákala z tématu na téma, tak jak to jen ženy umí. Pomalu se začal ztrácet a mysl mu přestala přijímat informace. Najednou zpozorněl. „Nechcete tam jet se mnou? Říkal jste, že vás ten člověk zajímá.“

„Promiňte, kam to?“ nechápavě se zeptal.

„Za tím nemocným, co jste se minule o něj zajímal. Slíbila jsem vám, že vás k němu někdy vezmu. Chci tam jet příští týden, už jsem zjistila, jak se jmenuje, bude vás to zajímat.“ Spiklenecky mrkla na Jurdu.

„Už to vím taky, prozradil mi to poručík Vávra. Je to jeden z mých bývalých mužů, Zladan. Rád bych ho navštívil.“

„Právě to vám navrhuji. Příští středu si uděláme výlet. Stavím se pro vás autem kolem desáté. Tak buďte připravený. To jsem ale husa, já pořád mluvím a ani se nezeptám, jak se máte.“

Konečně se Jurda dostal ke slovu. I jeho druhé přání se splnilo, pojedje za Zladanem. Takže se jen usmál a začal plácát zdvořilostní fráze a hlouposti.

Čas mu rychle utíkal, proto byl překvapen, že se ve dveřích objevil živáček a předával vzkaz z vrátnice, že na pana Jurdu čekají dva muži. Rozloučil se a odešel k vrátnici. Tam stál Pavel se svobodníkem, který si významně ťukal na hodinky.

„No jo, nesledoval jsem čas, můžeme jít,“ bránil se Jurda a společně došli do dílny.

Kromě nepořádku, který tam nechali, nezůstala po zpravodajské jednotce žádná památka.

„Tak pánové, mějte se a někdy se na vás přijdu podívat, jestli sekáte latinu.“ Zasalutoval a při tom si nenápadně poklepal na hlavu. Pavel se soustředil, ale teprve po chvíli slyšel svobodníkův zkrleslý hlas.

„...*proto se moc omlouvám, a ještě jednou prosím neotvírejte průchod, možná neodvezli všechno odposlouchávací náčiní, až to zjistím, dám ti vědět. Brzy se ozvu.*“

Pavel kývl hlavou na znamení, že rozuměl a oba se otočili. Pavel vstoupil do vrat a šel se opět převléknout. Čekal jej velký úklid.

„To je nepořádek! Ale aspoň, že jsou pryč,“ škemral Jurda. Dáme si to pěkně podle našeho a žádný svobodník nám nebude říkat, kde má stát jaké auto.“ Až do večera a vlastně ještě další dva dny strávili přenášením a převážením aut a náradí na jiné místo. Jurda využil čas úklidu na sto procent a přestavěl celou dílnu. Přední část dokonce vymalovali. Vzadu, kde stála historická auta, musel Pavel zamést podlahu a auta utřít od prachu. Pak na ně natáhnout průhlednou folii a zabezpečit proti možnému průvanu. Kdykoli Pavel procházel kolem stěny, ve které byl ukrytý tunel, měl touhu jej otevřít. Nebyl si však jistý, že dílna je bez odposlouchávacích zařízení, a tak trpělivě čekal na zprávu.

Měl i jinou novou zábavu. Jurda se začínal chovat nějak jinak. Stále moc vyprávěl, ale někdy náhle přestal a tak trochu se zasní. V té chvíli Pavel zkoušel číst jeho myšlenky. Nebylo to vůbec tak jednoduché jako u svobodníka, ale po několika neúspěšných pokusech se mu konečně podařilo prolomit hradbu a číst Jurdovy myšlenky. Okamžitě se však zase stáhl. Nebylo by to slušné. Jurda si právě přehrával rozhovor s paní Ganou.

Po velkém úklidu začali zase opravovat auta současným klientům nebo rekonstruovat veterány po slavných osobnostech. Jurda vždy znal historii nejen takového auta, ale i jeho majitele. V úterý byl Jurda jako na trní, ukončil práci dřív a dal Pavlovi volno. Sám odešel do sprchy a snad hodinu z ní nevyšel. Když jej Pavel uviděl, málem jej nepoznal. Jurda si ostříhal vlasy, oholil vousy, no prostě stal se z něj docela jiný člověk. Samozřejmě pro Pavla. Kdysi takto hladce oholen a krátce ostříhán chodil denně. Ani nezkoušel číst Jurdovy myšlenky. Bylo to jasné: chtěl se líbit Ganě.

Škoda, že ty myšlenky přece jen nečetl, dozvěděl by se, že Jurda plánuje navštívit strejdu Láďu v psychiatrické léčebně. Určitě by chtěl jet s ním. A možná je to dobře. Prozradil by svou totožnost a kdoví jak by to dopadlo.

Takhle si oblékl své staré rifle a tričko, ve kterém přišel do tohoto světa. Nechtěl se prát zase s nějakými hejsky, kteří nemají rádi živáčky. Vyšel na

náměstí. Rozhlédl se, jestli někde neuvidí policisty nebo vojáky. Doposud neměl žádnou legitimaci, takže se musel mít na pozoru. Vydal se rušnou uličkou směrem ke katedrále. Procházel kolem obchodů a restaurací. Sluníčko krásně svítilo, takže na předzahrádkách čajoven seděla spousta mladých lidí. Měli jiné oblečení, ale nikdo si procházejícího Pavla ani nevšimnul.

Zabočil do uličky, kterou tenkrát přišli, když je napadli dva muži s pálkami. Tentokrát procházel v klidu, až na jednu malou věc. Ucítil něco, co probudilo jeho chuťové buňky. Nevěděl, odkud to přichází, ale vůně se zvětšovala při každém kroku. Pak to přišlo. V jednom okně stál hrníček a z něj se linula vůně čerstvé kávy. Zůstal stát a sliny mu plnily ústa.

U okna se objevil chlap.

„Co je, co čumíš?!“ ozval se tvrdým tónem.

„Promiňte, už dávno jsem neměl kávu. Neměl byste trochu?“

„Nemě! Víš, jak je káva drahá? Běž makat a netoulej se po městě. Pak na ni budeš mít. Teď odprejskni.“

Pavel polkl naprázdno. Měl na ni strašnou chuť. V hlavě se mu dokonce objevila myšlenka, aby ji ukradl, ale ovládl se. Sklonil hlavu a šel dál. Přemýšlel, proč vlastně Jurda nic nekupuje a žijí jen z přídělu pro živáčky.

Proč vlastně sám nikdy nešel na procházku? Nestaral se o nic, jen pracoval a pracoval, vlastně několik měsíců strávil v dílně a ani mu to nepřipadalo dlouho. Možná je to změnou toho klimatu. Snad patří do tohoto světa, snad je skoro člověkem a vlastně je živým živáčkem.

A tak šel uličkou dál, až přišel ke katedrále. Vstoupil dovnitř. Když si jeho oči zvykly na šero, uviděl vepředu sedět starého muže, jinak byl kostel prázdný. Šel tedy dopředu a posadil se do vedlejší lavice. Muž vypadal, jako by spal. Pavel se uvelebil v pohodlné lavici. Podíval se dopředu na oltář. Překvapil ho obraz; byl úplně stejný, jaký měli v českotěšínském kostele. Trochu ho vzal smutek a nostalgie. Začal vzpomínat na dětství, jak se strejdou Láďou dělali blbosti a jak jej Boloňák chránil před spolužáky. Nepřítomně se začal usmívat. V hlavě přitom cítil mírný tlak. Myslel na všechno, co prožil, až do chvíle, kdy se na nádraží rozdělili. Pak tlak začal sílit. Chytil se za hlavu a bolest tlačil ven. Nebylo to jednoduché, jakoby ji někdo tlačil zpět. Otevřel oči a uviděl starce, jak se na něj dívá a plně se soustředí. Okamžitě pochopil, že mu děda čte myšlenky, tak jak to uměl i on. Naštval se a veškerou duševní sílu vložil do vytlačení nezvaného návštěvníka.

Stařec překvapeně zavrával, kdyby neseděl, asi by upadl. S údivem v očích zašeptal: „Kdo jsi?“ potom vystoupil z lavice, udělal dva kroky k Pavlovi, díval se do jeho tváře, poklekl na jedno koleno, sklonil hlavu a zašeptal.

„Promiňte, veličenstvo, nepoznal jsem vás.“ Na chvíli se odmlčel a podíval se znovu do tváře. „Ano měl jsem vás poznat, jste velmi podobný dědečkovi.“

Pavel zbystřil pozornost. „Vy mě znáte? Vy znáte mého dědečka?“ Muž kývl hlavou, ale dál mlčel, oba se dál dívali jeden druhému do tváře.

„Vy víte, kdo já jsem?“ Muž opět kývl hlavou.

„Řekněte mi, prosím, kdo jsem,“ hlesl Pavel a podal starci ruku. Ten ji přijal a sedl si vedle Pavla.

„Když jsi měl asi pět nebo šest let, měl jsem tady smuteční obřad na rozloučenou s tvým tatínkem, za pár týdnů tady ležela tvá matka. Čekal jsem, kdy přinesou tebe. Ale ty jsi přišel sám. Jsem moc rád, že tě vidím živého.“

„Ale řekli mi, že můj otec mě poslal s dvěma strážci do světa lidí.“

„Otec určitě ne, na pohřbu tatínka jsi seděl na klíně chůvy. Musel to být někdo jiný, kdo tě poslal pryč. A udělal dobře. Jsi v nebezpečí. Je mnoho těch, kdo ti usilují o život. Tady nejsi v bezpečí. Musíš utéct někam, kde tě nenajdou. Běž do světa lidí.“

„Ale odtamtud jsem utekl, chtěli mě tam zabít.“

„Tak uteč někam do ciziny, kde tě budou jen těžko hledat. Prostě musíš pryč.“

„Tady mě nikdo nehledá, neví, že jsem tady,“ bránil se stále Pavel, ale přitom nevěděl, co vlastně říká. Jeho myšlenky bloudily v dětství a vzpomínal, jestli už někdy byl v tomto kostele.

Ano, byl. Podíval se směrem k oltáři a vzpomněl si na rakev, která stála právě tady. Chodila za ním spousta lidí a hledali jej po vlasech a po tváři. Pamatoval si, jak chtěl utéct, nesnášel, když mu někdo cizí sahal na vlasy; to mohla jen jeho maminka. Nyní si vzpomíná. Věděl, že tatínek leží tam v té krabici. Vzpomínal na muže, kteří přišli toho večera k nim domů. Maminka šla otevřít a oni do ní strčili tak, že upadla. Ne, to nebyl jen zlý sen, byla to skutečnost. Muži chodili po domě a maminka stále ležela u dveří. Vidí, jak tam leží a běží k ní. Volá *mami, vstaň jsou tu cizí lidé, mami já mám strach*, ale maminka se nehýbá, jen pod hlavou se pomalu zvětšuje červená louže. Pak přišla chůva, vzala jej a plakala. Vlastně plakali spolu. Ano, ten starý muž měl pravdu. Ale kdo je? Jak se vlastně jmenuje?

Obrátil se zpět ke starci. Chtěl se ještě dovědět víc, ale stařec už odcházel. Kostel se začal plnit lidmi. Byl příliš překvapený, v ústech mu vyschlo. Chtěl zavolat, ale nebyl schopný slova.

Za chvíli začala bohoslužba. Moc ji nevnímal, v uších mu zněla slova *musíš utéct*. Ale kam a kdy? Kněz vyšel na kazatelnu a mluvil kázání, něco v tom smyslu, že Bůh má pro každého člověka ten nejlepší plán.

Pavel tomu nevěřil. Kdyby Bůh skutečně byl, proč musel ztratit rodiče? Proč musel uprchnout do cizí země a tam vyrůstat v sirotčinci, v adoptivní rodině? *Bože, proč jsi tohle všechno seslal zrovna na mě? Co jsem ti udělal? Zruřil, měl vztek na Boha, na lidi, na všechny kolem. Pak uslyšel tichý klidný hlas. „To proto, abych tě ochránil pro lepší a důležitější věci.“* Otevřel doposud zavřené oči a rozhlížel se, kdo to řekl. Všichni okolo soustředěně poslouchali kázání, které už končilo. Kněz právě říkal: „Nezapomeňte, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému. Amen.“

Po skončení šel zpátky domů. Už nevnímal obchody, čajovny. Prostě šel. Vzpomínal na tu chvíli, kdy viděl maminku naposledy. A v jeho nitru se rodila touha po pomstě. Musí zjistit, kdo byli ti chlapi. Určitě to jsou stejní lidé, kteří usilují i o jeho život.

Když přišel k opravně, viděl, že je pořád zamknutá. Jurda si stále užíval někde s paní Ganou.

Můj pane

Jurda vyšel před opravnu asi o půl hodiny dříve. Za svůj život nebyl zvyklý chodit na rande. Snad kdysi dávno, ještě než se stal vojákem. Pak jeho život pohltila služba. Dělal ji poctivě a naplno, takže na dívky mu nezbyl čas. Teď ve zralém věku ho chytila druhá míza. Nebo to byla krize středního věku? No to je jedno. Ale měl touhu mít rande s ženou. Ovšem jako každá správná ženská i paní Gana přijela později. Měla sice velmi krásně upravené vlasy, ale oblečená byla do vojenské uniformy. Jurdu to překvapilo. Vídával ji v civilním a dnes na rande přijela oblečená takto.

„Musela jsem do služebního,“ začala vysvětlovat, když viděla Jurdovy rozpaky. „Léčebna je čistě vojenská a je v areálu kasáren. Jinak by mě k němu nepustili. Vy budete můj doprovod.“ Usmála se a kývla, aby se posadil. Jurda nastoupil a vyrazili do psychiatrické léčebny, kde byl ubytovaný Zladan.

U brány ukázala svůj průkaz a povolení pro Jurdu. Voják vše dlouze kontroloval, pak odešel do budky vedle strážnice. Jurda byl zvyklý čekat, ale nyní měl strach, jestli ho s jeho pověstí do nemocnice pustí. Chtěl vidět svého podřízeného, kterého pověřil tajným úkolem. Sehráli divadlo s jeho smrtí. Dokonce ani ostatní muži v jednotce nic netušili a oplakali své kamarády. A on se vrátil. Jak dopadla jeho mise? Kde je jeho spolubojovník, strážný Zůman? Kde je ten chlapec nebo dneska už muž? Tolik nevysvětlených otázek a on by měl skončit před branou?

U okénka se objevil strážný. Vrátil průkaz a popřál mnoho úspěchů. Vjeli přes bránu dovnitř kasáren.

„Jak tak koukám, vůbec nic se tu nezměnilo. Za tímhle barákem jsme měli muniční sklad. No jo, je tu pořád, koukám, že i rozestavění hlídek je stejné,“ komentoval dění v kasárnách Jurda. „Víte, kdysi jsem tu nějakou dobu sloužil. Támhle v té ubytovně jsem bydlel,“ ukázal na bílou stavbu před autem.

„Tak to je nemocnice. Možná, že ve vašem pokoji jsem už byla,“ usmála se Gana a zaparkovala před budovou. U vchodu stál strážný. Jakmile uviděl paní Ganu zblízka, úslužně otevřel dveře. Vyšli po schodech do prvního patra a zaklepali na dveře ordinace.

„Á, paní doktorka, musím vás zklamat, pacient je stále ve stejném rozpoložení. Neustále opakuje ty své fráze, mluví si svou vlastní řečí sám se sebou. A vy jste kdo?“ obrátil se na Jurdu.

„Major Adamít, jestli si vzpomínáte, doktore. Byli jsme kdysi u stejného útvaru.“

„Ano, ano, no zestárnul si majore, ale ty jsi už...“ na chvíli se odmlčel, „v civilu,“ dokončil a pohlédl k jeho nohám.

„Mám domácí vězení, ale tady paní doktorka mě pozvala k prohlídce pacienta, kterému jsem kdysi velel. A podle mých informací i zemřel během mé akce.“

„Očividně jste měl zkreslené informace. I když jako mrtvému by mu asi bylo líp. Tak pojd'te, podíváme se na něj.“

Vyšli na chodbu. Vlevo byla mříž, kterou doktor odemkl a prošli chodbou do druhé části budovy. Tam byla spousta dveří, v každých bylo kukátko a otvor pro podání jídla. Došli téměř až na konec chodby, než zastavili u dveří s číslem 113. U dveří visel chorobopis.

„Tak se podívejte, určitě sedí na posteli, houpá se a něco někomu vysvětluje. Kdybychom zapnuli mikrofon, slyšeli byste pořád dokola stejná slova. Prosím,“ a uvolnil místo u kukátka.

Paní Gana se koukla jako první, dlouze sledovala pacienta a pokyvovala hlavou. Pak odstoupila a něco si zapisovala.

„Prosím, podívejte se,“ nabídl Jurdovi otvor ve dveřích. „Opravdu, sedí a s někým neviditelným diskutuje. Zajímalo by mě, jestli by vás poznal, kdybyste k němu vešel dovnitř. Není nebezpečný?“ zeptala se doktora.

„Myslím, že ne. Můžeme to zkusit. Chcete se s ním setkat?“ zeptal se Jurdy.

„A to mě tam s ním necháte samotného?“

„Uslyšíme vás,“ sáhl nad dveře a už bylo slyšet: „Deset, pramen, domek, zákal, deset, pramen, domek, zákal...“

„No to je paráda, slyším jej mluvit chvíli a už mi to leze na nervy,“ povzdechl si Jurda a pokynul, aby mu otevřeli dveře. Vstoupil dovnitř. Zladan pořád seděl na posteli a mluvil se stěnou.

„Zladane,“ zašeptal, ale on se ani nepohnul.

Jurda zesílil hlas: „Zladane, to jsem já, major, tvůj velitel.“

Zladan zmlknul, otočil hlavu a dlouze se díval na majora. Pak zašeptal: „Deset, deset, deset,“ a začal plakat.

Jurda si k němu sedl na postel, vzal ho za ramena a nechal ho tiše vzlykat. Pak se Zladan ozval znovu: „Zákal.“ A dál mlčel.

„Neboj, všechno bude v pořádku. Nejsi na pokoji třináct. Bude se ti tu líbit. Zase někdy za tebou přijedu. Dneska už musím odejít. Zvládneš to, jen klid. Buď v klidu. Nemáš pokoj třináct.“

Chvíli s ním tiše seděl, pak se postavil a odešel ke dveřím. Doktor je otevřel a zase zavřel na zámek. Ve dveřích to zachrčelo a cvaklo.

„Nějak vás to vzalo, majore. Lesknou se vám oči.“ Jurda jen mávl rukou a odešel k oknu. Chvíli se díval na dvůr, pak se otočil.

„Co teď dělá, doktore?“

Doktor se kouknul přes kukátko. „Teda majore, vy jste rozený doktor. Pacient sedí úplně v klidu. Co jste mu nasliboval, že se tak zklidnil?“ Pak se ozval z pokoje křik: „Třináct, třináct, deset, deset.“ A pak to začalo znovu: „Deset, pramen, domek, zákal, deset, pramen, domek, zákal ...“ Doktor vypnul reproduktor. Usmál se na Jurdu. „Už jsem myslel, že jste mu řekl nějaké skryté heslo. Jestli si dobře pamatují, bylo to součástí vašeho výcviku.“

„Myslíte jako *dělej blbce dál, já si tě v noci, až budou všichni spát, odvedu a budeme spolu až do smrti?*“

„To bylo hezké,“ vmísila se do rozhovoru paní Gana, „jak jste ho chytil kolem ramen. Určitě si na vás vzpomněl. Asi Vás měl rád.“

„Nevíte, co bych pro něj mohl udělat? Je mi ho hrozně líto.“

„Teď nic, potřebuje klid. Za chvíli dostane sedativa, čekali jsme na vás. Musí se zklidnit,“ přemítal doktor. „Víte, ještě nikdy jsme se s takovým případem nesetkali. Většinou jim po tolika příkazech nevydrží srdíčko, ale jeho to postihlo psychicky. Není se co divit. Je to trénovaný voják, že?“ dodal a kouknul významně na Jurdu. Ten jen pokýval hlavou a myslel si své. Na výdrž proti útoku komandovacím poutem se nedalo trénovat. Většinou člověk pozbyl vědomí a po pár hodinách někdy i dnech se zase vzpamatoval. I Zladan několikrát dostal dávku, ale že by byl imunní nebo navyklý, kdepak, to nejde; za vše se platí krutá daň.

„Pane kolego,“ ozvala se Gana, „potřebovala bych ještě nějaké další konzultace, můžeme zajít do kanceláře?“

„Samozřejmě, můžeme jít hned.“

„Klidně si vše vyřídíte, já vás počkám u auta,“ řekl Jurda, ale myšlenkami byl úplně jinde. Vzpomínal, jak plánovali Zladanovo úmrtí a vlastně celou akci na záchranu malého chlapce. Pomalu scházel ze schodů, pak vyšel na dvůr. Rozhlédl se a připadal si jako před lety, když tady sloužil. Opravdu se téměř nic nezměnilo. Snad jen, že z tohoto křídla vznikla nemocnice. Bezděčně pohlédl nahoru. Za jedním oknem v druhém patře někdo rychle uhnul ze zorného pole. Jurda tomu nevěnoval velkou pozornost. Vojenský život je někdy velká nuda a pozorovat lidi přes okno byla celkem dobrá zábava.

Jenže tohle nebyl zvědavý vojáček, ale tajemný pan King s poručíkem Vávrou, kteří sledovali Jurdu na monitoru a poslouchali jeho rozhovor se Zladanem. Byli trochu rozčarováni z jejich setkání. Čekali, že Jurda má prsty v jeho útěku a zná totožnost chlapce, ale vypadalo to, že má pouze starost o svého bývalého podřízeného.

„Myslíte, že použil nějaké šifrované heslo?“ zeptal se King.

„Major Adamít byl znám, že se svými muži používal tajnou řeč. Bohužel ji znali jen členové jeho skupiny a ti si ji vzali do hrobu.“

„Dva přece ještě žijí.“

„Ano, ale ti jsou tvrdí jako kámen. Zkoušeli jsme čtení myšlenek, vyvolání halucinací i hypnózu, ale nic jsme z nich nedostali, a to jsme se ptali na běžné věci. Mají v mozku blokádu a přes ni se neumíme dostat. Ostatně, na majora Adamíta jsme to zkoušeli taky. Někdo jim v hlavě prostě vytvořil velmi silnou blokádu.“

„Nejspíš vím kdo, není divu, že ji neumíme překonat. Ten, kdo ji vytvořil, už nežije. Jediné, co mu řekl, bylo, aby se nebál, že to není třináctka pokoj. Jaké má číslo?“ zamyslel se King.

Vávra kouknul do poznámek „113“.

„Tak to opravdu není třináct,“ ušklíbnul se a mávl rukou, „nemá to cenu, budeme hledat dál ve světě lidí. Není možné, aby ho někdo nenašel, když se to podařilo té holce, najde se někdo jiný. Zabalte to tu a přesuňte se do štábu. Já podám správu její eminenci.“

„Rozkaz!“ Vávra se postavil do pozoru.

King odešel a on se v klidu začal balit. Nechtěl v tomhle ponurém místě strávit ani minutu navíc.

„Tak jsem tady, nečekal jste dlouho?“ S úsměvem na rtu vyšla paní Gana ze dveří léčebny. „Vypadáte zklamaně. Asi jste čekal, že bude v lepším rozpoložení. No, nebyl to pěkný pohled. Pojd'te, zajedeme si do nějaké restaurace. Popovídáme si a přijdete na jiné myšlenky.“

Jurda pokýval hlavou a nasedl do auta. Když za nimi zavřeli bránu kasáren, jako by zavřeli i Jurdovy starosti. Usmíval se a byl ke své přítelkyni milý. Zajeli si na večeři, probrali starosti i radosti a večer přijeli zpátky na náměstí před autodílnu.

Rozloučili se a Jurda vystoupil. Postavil se před vrata, chvíli stál, pak se vrátil a obešel celý blok, až přišel zpátky před vrata. Pak teprve vstoupil dovnitř.

Pavel už tam byl a leštil starý lak na opravovaném autě. Podíval se na Jurdu, kývnul hlavou na pozdrav a jeho oči se zeptaly, jak se dařilo. Jurda se usmál a prohodil: „Tohle majitel od nás neočekává, měli jsme opravit jen spojku.“

Pavel zvedl ruku s hadrem a zatvářil se jako by se ptal, co s tím.

„Tak to dodělej a pak přijď za mnou do mé ho pokoje.“

Co to má znamenat? Pavel ještě nikdy v jeho pokoji nebyl. Stalo se něco? Podíval se na Jurdu a zkusil číst jeho myšlenky. Bylo tam jen napsáno *přijď za mnou*. Pokýval hlavou a pokračoval v leštění.

Když dokončil své dílo, umyl si ruce a přímo v pracovním šel na druhou stranu dílny, kde měl své pokoje Jurda. Když vstoupil, uviděl vojensky stroze zařízenou místnost. U dveří stála skříň s knihami, vedle byl stůl se dvěma židlemi, naproti stála šatní skříň a v rohu postel. Když Jurda uviděl vstoupit Pavla, posunul stůl doprostřed místnosti tak, aby bylo možné jej obejít ze všech stran. Ukázal mu na židli a pak se mu podíval do očí.

Pavel jeho pohled opětoval a znovu se mu zkusil nabourat do myšlenek.

„*Můžu tomu klukovi vůbec věřit, nic o něm nevím?*“ pomyslel si Jurda.

„Můžete, stejně nemám, komu bych to řekl,“ nahlas odpověděl na nevyslovenou otázku.

Jurda se zmateně zeptal: „Cože, cos to říkal?“

„Že mi můžete věřit, nemám tady nikoho, komu bych se svěřoval.“

„Aha,“ pak se znovu zamyslel. „*Ten kluk není vůbec cvičený voják, nejspíš ho tam zabijí, potřeboval bych nějakého svého vycvičeného chlapa. No co, zkusím ho jako volavku. Zbytek snad zvládnu sám. Zladan za to stojí.*“ Pak pokračoval nahlas. „Nikdy jsem se nezajímal o tvou minulost. Jak víš, nevěřím na tvou hru na živáčka. Ale teď potřebuji tvou pomoc. Bude to nebezpečné. Dříve, než ti řeknu, o co jde, musím vědět, jestli do toho půjdeš.“

„Než se rozhodnu, jestli se nechám zabít, chtěl bych vědět, kdo je ten Zladan.“

„Jurda na něj vytřeštil oči. Jaký Zladan? Odkud víš, že chci osvobodit Zladana? Co to na mě hraješ za habaďůru? Kdo jsi doopravdy?“ Chvilí se zamyslel. „*Tak to všechno byla jen hra. Oni ho na mě nasadili a já mu uvěřil. Taková školácká chyba. Kolik odposlouchávacích zařízení tady asi ještě nechali?*“

„To nevím, svobodník Zina říkal, že až to zjistí, dá mi vědět. Zatím se neozval,“ pokrčil rameny a udivenému Jurdovi dál odpovídal na nevyslovenou otázku. „Nikdo mě neposlal dostal jsem se tu tunelem a bojím se vrátit. Jestli

zjistí, kudy jsem se tu dostal, můj přítel, který je na druhé straně, bude v nebezpečí.“

„Jakým tunelem? A co to říkáš?“ Pak se zarazil. „Ty čteš mé myšlenky? Ne, to přece nemůžeš umět, přece nejsi...“ znovu se zarazil. Pavel znovu vniknul do jeho hlavy.

„*Jestli mě slyšíš, řekni je krásný večer.*“

„Klidně to řeknu, že je krásný večer, ale myslím si, že vy byste mi věřil i bez téhle zkoušky. Zkuste popřemýšlet, jestli se tahle vlastnost dá využít pro váš plán. Ale předtím mi řekněte, kdo je ten Zladan. Taky jsem jednoho znal, byl to můj strýc.“

„Odpusť mi, můj pane, nevěděl jsem, že jsi z královského rodu.“

„Nejsem z královského rodu, i když nejsi první, kdo mi to říká. Jsem obyčejný kluk, jen jsem v sobě našel tuhle vlastnost. Rád vám pomůžu, jen chci vědět, kdo to je.“

„Tenhle Zladan, co vím, neměl žádnou rodinu. Byl to můj podřízený. Abys chápal, já jsem býval voják a on byl v mé skupině. Vždy jsem chtěl být víc než velitel a staral se i o jejich normální potřeby. Myslím, že v této chvíli to ode mě očekává. Dostal se do problémů a je psychicky nemocný. Víím, jak by se mohl uzdravit. A ty bys mi mohl pomoci. Samozřejmě, jestli budeš chtít.“

Pavel kývl na souhlas. „Co mám dělat?“

„Dobrá. Zladan je v psychiatrické léčebně, která je uprostřed kasáren. V těch kasárnách jsem kdysi sloužil a zdá se mi, že se moc nezměnily. Budeme počítat, že některé tajné východy zůstaly. Podívej, tady je půdorys kasáren.“ Pak začal vysvětlovat svůj plán.

„Tudy jsem vždycky utíkal na vycházku, samozřejmě načerno. Takže těmihle dveřmi vstoupíme dovnitř. Pak se musíme nepozorovaně dostat doprostřed areálu. U vchodu hlídá voják, připlížím se k němu zezadu a sejmu ho.“ Pavel se na něj nevěřičně podíval.

„Dobrá, jen ho omráčím, určitě bude mít u sebe klíče. Těmi si otevřeme dveře. Vstoupíme nepozorovaně dovnitř. Teda ty vejdeš a uvidíš recepci nebo strážnici, kde budou další vojáci. Kdysi jsme jí říkali „deveťárna.“ Řekneš, že máš urgentní zprávu pro velitele hlídky. Chvilí budeš čekat, než ho probudí a přivedou. Vymyslíme nějakou zprávu, věrohodnou, kterou budou muset prošetřit. Já mezitím vklouznu do strážnice, vezmu klíče a zajdu do pokoje pro Zladana. Budu ho muset trochu uspat, aby nemlel ty svoje slova. Pak se proplížím zpátky kolem tebe. Celé to nesmí trvat déle než 5 minut. Pak odejdeš.“

Prostě řekneš, že jsi vše vyřídil a půjdeš. Živáčka umíš hrát dobře. Budou ti věřit. Pak odejdeš hlavní bránou. Neboj, kontrolují jen ty, kdo vcházejí. Pak půjdeš pěšky po cestě, kterou přijedeme. Já ho odvezu do bezpečí, pak se pro tebe vrátím a pomůžuš mi ho dostat do světa lidí. Snad se tam z toho dostane.“

„Je to jednoduchý plán. Myslíte, že se povede?“

„Nepovede. Nikdy to není tak, jak se naplánuje. Hraje tam množství proměnných. Tajné dveře budou zavřené, uvidí nás hlídka, u dveří bude bdělý voják, neprojdou kolem strážní nepozorovaně. No prostě semele se toho moc najednou a budeme vyřizení. Víš co, necháme to na jindy. Zkusím si to ještě omrknout. Nikdy jsem neplánoval akci takhle zbrkle.“

„Nemůžu se tam zajít podívat já? Třeba s nějakou zprávou pro někoho vevnitř. Řeknete mi, na co se mám podívat a já to zjistím. Na živáčka se nikdo nedívá. Dostanu se všude.“

„To je pravda, třeba by si mohl donést nějaké ovoce pro Zladana. Stráže si tě zapamatují, když tam párkrát přijdeš. A nebude jim nápadné, když tam pak vlítneš v noci. Vymyslíme nějakou urgentní logickou zprávu. A možná na to skočí. Plus bude, když si obhlídneš terén. Nebudeš mít problém se v noci zorientovat.“

Na chvíli přemýšlel. Pavel jej nechal v klidu, věděl, že při čtení myšlenek vzniká v hlavě mírný tlak. Pro něj to bylo nepříjemné, určitě by to nepomohlo Jurdovi při plánování.

„Problém je,“ zamyslel se Pavel, „že nevíme, jestli nenechali v dílně nebo v tomhle pokoji nějakou štěnici.“

„Tady možná nechali, ale já mám puštěnou rušičku,“ ukázal směrem k malé krabičce na kraji stolu. Pavel si uvědomil, že podobnou viděl v ruce svobodníka Ziny, když ho varoval před otevřením průchodu po návštěvě pana Sparka.

„Jaký to má dosah?“ zajímal se.

„Jen v této místnosti,“ odpověděl zamyšleně Jurda. „Nezůstalo tady něco po těch vojácích, kteří nás hlídali?“

„Myslím, že jsem viděl nějaký svetr v křesle. Zina na něm sedával.“

„Výborně. Zítra budeme dělat, že ho najdeme a já tě s ním pošlu do kasáren. Vysvětlím ti cestu autobusem. Uděláš si výlet. Zina ví, že umíš číst myšlenky?“

„Jasně, byl první, kdo mě na to upozornil.“

„Paráda. Takže se ho nenápadně na něco zeptáš a vlezeš mu do myšlení. Řekneš, že jsme uklízeli. Možná to pochopí a v myšlenkách ti odpoví,“ zbásnil poslední větu a poslal Pavla spát.

Ráno se opět pustili do oprav aut. Pak přišel zákazník pro naleštěné auto. Byl nadšený Pavlovou prací, ale o placení neměl zájem. Jurda mávl rukou a odešel si sednout na křeslo, kde sedával svobodník Zina.

„Co to tu je za hadr? To jsi nemohl uklidit?!“ rozčilil se na Pavla, který ještě otevíral vrata pro výjezd auta.

„Promiňte, pane, to je od toho vojáka, který nás hlídal.“

„Od kterého?“

„Toho, co se tak vztekal a pořád po nás křičel.“

„Tak to bychom mu měli vrátit, aby viděl, že máme charakter.“

Pavel se na něj lhostejně podíval.

„Co koukáš? Obleč si čisté hadry, já ti nachystám drobné a pojeděš mu ho vrátit. Uděláš si výlet. Pojedeš do kasáren a odevzdáš to svobodníku Zinovi. Zeptáš se na bráně. Možná tam bude, tak mu to osobně vrátíš. Když tam nebude, necháš to na vrátnici se vzkazem, že by bylo pěkné nám přijít poděkovat. Jasně?“

„Ano, ale já neznám cestu.“

„Já tě odvezu na autobusové nádraží,“ nabídl se řidič naleštěného vozu. „Alespoň ti splatím dluh.“

„Vidíš,“ zaradoval se Jurda. „Máš to i s částečným odvozem. Zpátky snad trefíš. Koukej, kudy pojedete, jasně?“

„Jasně,“ klidně prohlásil a šel se převléct do čisté živáčkovské uniformy. Sedl vedle řidiče auta a nechal se zavést sluncem zalitým městem na autobusové nádraží.

„Támhle je zastávka pro tvou linku. Má číslo 30. Pojedeš až na konečnou. Nemáš kam zabloudit. Dík za naleštění auta, je jak nové, ale teď jsme si kvit. Pavel jen pokrčil rameny, poděkoval a vystoupil. Autobus zrovna přijel. Lidé nastoupili, mezi nimi i pár vojáků s bágly.

V autobuse se začal nudit, a tak zkoušel číst v myslích spolucestujících. Paní sedící před ním přemýšlela, co bude vařit. Mužovy myšlenky byly spíše choulostivého rázu, koukal na slečnu před sebou a Pavel se začínal červenat. Zatím nikdy namyslel na ženu takovýmto způsobem. Ne, že by se mu dívky ve světě lidí nelíbily, ale něco mu bránilo seznámit se s nimi. Teď to pochopil: nebyly stejného druhu. Otočil se a podíval se na vojáka, který seděl nejbliž. V jeho mysli byly chmurné myšlenky. Neustále se vracel k události, která se stala asi před nedávnem.

Dostal vynadáno od svého velitele. Neprávem, alespoň to on v myšlenkách tvrdil. Ve službě prý nedával pozor a nějaký voják proklouzl nepozorovaně ven na vycházku. Samozřejmě načerno. Jenže on šel určitě přes díru ve zdi. Pavel napjal všechny smysly. Do kasáren se dá vejít nepozorovaně dírou ve zdi? Ale kde je ta díra? Čekal, jestli neprozradí nějaké podrobnosti. Ale voják jen bědoval, co s ním bude a jestli nedostane nějaký trest.

Pavel si vzpomněl, jak našeptal řediteli, aby neprodával továrnu. Jenže to byl člověk, našeptávat lidem byl přece celkem častý dar. Ale Aphasian Aphasianovi? Dá se to? Když umí naslouchat Aphasianům, nebude umět i našeptávat?

Začal se soustředit. Zformuloval myšlenku a začal ji tlačit do mysli vojáčka. Nic se nedělo. Akorát voják začal nadávat nahlas. Ostatní mu přitakávali. Jasně že zdrhl dírou. To přece musí vědět i velitel.

Pavel se obrátil na jiného vojáčka s blond vlasy a četl v jeho mysli.

„Si myslí, že to bylo kvůli zdrhnutí. Pcha, kdyby věděl, jaké mračna se nad ním stahují, už by dezertoval. Však my vás všechny zlikvidujeme až přijde čas, bando panovačná.“

Otočil se zpátky na prvního vojáčka. Co je zač a k jaké skupině patří, když mu tenhle vyhrožuje? Vstoupil znovu do myšlenek, ale zkusil jít někam dál, chtěl zkusit jít do minulosti. Představil si mozek jako dům plný pokojů. A pomalu zkoušel otvírat jedny dveře za druhými. Nešlo to, všechny byly pro něj zamčeny.

Zalitoval, že nemá nikoho, kdo by ho takové věci naučil. Proč mu o takových schopnostech Zladan nebo Zůman neřekli? Sám si na to odpověděl: „*Asi proto, že neměli čas.*“

Autobus zastavil na konečné zastávce, přímo před hlavní bránou kasáren. Pavel jako správný živáček počkal, až všichni vystoupili a zvedl se. Na zemi uviděl ležet peněženku. Přesně na místě, kde seděl nešťastný voják. Koukl do ní a uviděl v ní průkaz na jméno Karlos Pérez de Guzmán. Zavřel peněženku a vystoupil. Voják právě procházel přes stráž. Kývnul na strážného a šel dál, aniž ukazoval nějaký průkaz. Pavel zůstal stát a díval se, do kterého baráku vstoupí. Když to zjistil, sám se vydal ke strážnici.

„Dobrý den, mám balíček pro svobodníka Zinu. Je tady?“

„To máš od té jeho milenky?“ optal se se smíchem strážný. Druhý voják nejspíš věděl, o co jde, protože se taky rozesmál.

„Ne, nechal si to u nás, když nás hlídal.“

„Od kdy armáda hlídá živáčky?“ podivil se.

„Nejen mě, ale i mého mistra,“ doplnil Pavel a tvářil se tak naivně, jak to jen šlo.

„Tak mu to zanes, slouží tamhle v kuchyni,“ ukázal na nízkou budovu stojící samostatně vpravo od ubytovacích budov. Pavel kývnul hlavou a šel přes bránu dovnitř. Před kuchyní se zastavil a ohlédl se k bráně. Strážní mu už dávno nevěnovali pozornost a debatovali s dalšími kolegy, kteří přišli z vycházky.

Vešel dovnitř, odněkud slyšel hlasy. Zabočil do vedlejší chodby a pokračoval podle zvuku. Přišel až do jídelny, kde pár vojáků uklízelo. Někde za rohem se ozval známý hlas.

„No tak, vojíne Břídile, přitlačte na ten mop, jinak se těch čmouh nezbavíte.“

Pavel se tedy vydal za hlasem. Když obešel stěnu, uviděl známý obraz: svobodník seděl v křesle, nohu přes nohu, a chystal se zakřičet další hlášku. Na poslední chvíli uviděl Pavla. Udiveně vytřeštil oči a zahulákal:

„Nazdar živáčku, co ty tady děláš?“ a přiložil prst k hlavě jako by salutoval. Pavel okamžitě pochopil a vstoupil do jeho hlavy.

„*Můj pane, co se stalo? Je všechno v pořádku?*“ četl v jeho hlavě. Připadalo mu směšné, že ho v myšlenkách oslovil takovým titulem. Chtěl se tomu vtipu usmát, ale včas se zarazil.

„Mám pro vás něco, co jste si u nás zapomněl. Trochu jsme uklízeli a tohle jsme našli,“ podával balíček, který s sebou přinesl.

„A já jsem myslel, že bylo uklizeno docela dost,“ usmál se a podíval se Pavlovi do očí. Pavel pohled opětoval, a navíc znovu vstoupil do myšlenek.

„*Nemusíte mít strach, nezůstala tam žádná štěnice. Všechno odvezli a už také namontovali v nějaké staré budově. Ještě jsem tam nebyl, nevím, u koho to je. Když půjdeš ven, pozdravuj pana Síkoru a vyříd' mu, že mu moc děkuji. On už bude vědět za co.*“

Pavel kývnul hlavou, že rozumí. Chtěl Zinu požádat o spolupráci při osvobození Jurdova kamaráda, ale nevěděl, jak to udělat. Přece nebude riskovat odhalení agenta.

„Hej, živáčku, dej sem ten balík a nestůj tady jak tvrdý Y.“ Vzal balíček, roztrhal obal a vytáhl svetr.

„Doufám, že jsi s ním neleštil nějaké auto,“ prohodil a začal prohlížet svetr ze všech stran.

„Je vypraný,“ poznamenal Pavel, otočil se a odcházel pryč.

„Pozdravuj kolegu a všechny vraky v garáži!“ Posměšně zavolal svobodník a začal sekýrovat své podřízené v jídelně.

Pavel vyšel z budovy. Podíval se směrem k vrátnici. Strážní si povídali s dalšími vojáky, kteří se vraceli z vycházky. Otočil se a šel do budovy, kam odešel Karlos Pérez de Guzmán. Vstoupil do ubikací, kde hned u druhých dveří začínalo velké schodiště, které končilo na druhém patře. Pavel vystoupil až nahoru. Chodba na prvním patře byla prázdná. Obrátil se a šel vpravo, procházel kolem dveří a poslouchal, jestli je za nimi nějaký hluk. Najednou jej někdo chytil za ústa, podrazil jej v kolenou a téměř bezvládného odtáhl do malého světlíku. Dveře se samy zavřely.

Pavel uslyšel u ucha šepot. „Proč mi čteš myšlenky a chceš vědět podrobnosti, po kterých ti nic není?“

„Já chci jen vrátit peněženku vojákovvi, kterou ztratil v autobusu,“ začal se vmlouvat Pavel a zdvihl ruku s peněženkou.

„Tu jsem tam nechal schválně, abych tě dostal sem. No tak, proč mě špehuješ?“

„Opravdu nešpehují, jen jsem se nudil, a tak jsem zkoumal, o čem kdo přemýšlí.“

„Jak to, že živáček dokáže číst myšlenky? Kdo vlastně jsi? Kdo tě poslal? Dělej, mluv! V druhé ruce mám nůž a je dost ostrý.“

Pavel ucítil tlak v oblasti ledvin.

„No tak, nemáme na to celý den.“

„Víš, že ten druhý voják tvrdil, že to bylo součástí plánu na tvou likvidaci, nebo něco podobného?“ Tlak na ledviny polevil.

„Který? Ten s tím velkým nosem?“

„Ne, ten blondák.“

„Tak co jsi zač?“ zeptal se už přívětivějším hlasem.

„Já sám nevím, ale mám tady úkol, možná mi můžeš poradit.“

„Proto jsi mě nutil říct, kde je ten průchod, kterým se tajně chodí na vycházky?“

„Řekneš mi to?“

„Kotelnou, víc mi neřekneš?“

„Ne, raději to nechtěj vědět.“

„Jak myslíš. Dík za toho blondáka. Nikomu nic neříkej a vymaž si tenhle rozhovor z paměti.“

„Cože?“ ptal se udiveně Pavel. „Jak se to dělá?“

„Nedělej si srandu. Kdyby něco, nikdy jsi mě neviděl. Čau, bratráčku!“ a vystrčil Pavla na chodbu. Ten na nic nečekal a rychle se po schodišti vracel zpátky. Měl dobrou náladu. Zjistil dvě důležité informace a byl na sebe pyšný. Svižným krokem překonával nádvoří. Když si to uvědomil, bylo už pozdě. Ze strážnice vybíhali vojáci a hnali se k němu. Okamžitě pochopil, kde udělal chybu. Otočil se a dal se na útěk zpátky k ubytovně, jenže tam by byl v pasti.

Uhnul ke kuchyni. Nad hlavou se mu rozezvučela siréna. Za chvíli ze všech domů začali vybíhat vojáci. Pavel pokračoval kolem kuchyně dál do areálu, pryč od ubytovacích budov. V hlavě ucítil tlak a pak hlas „*ted' doleva, kolem stěny*“.

Pavel bez váhání odbočil a hnal se kolem stěny jídelny někam dozadu dovnitř areálu. „*Ještě kousek, pak zaboč k té malé budově na druhé straně jsou dveře. Je otevřeno, vejdi dovnitř a počkej na mě.*“ V běhu se rozhlížel, ale zatím viděl jen spoustu aut a vojenské techniky. Jeho tělo nebylo zvyklé na rychlý pohyb, začal mu docházet dech. Musí najít tu budovu, a tak raději ještě přidal. V plicích se mu zapálil oheň. Oči se mu mlžily. Konečně uviděl mezi nákladními auty stát malý jednopatrový domek. Zamířil k němu, oběhl jej, našel dveře a vstoupil dovnitř.

„Kde jsi, člověče? Honí tě půlka naší armády a ty běžíš jako nějaká slečinka. Tenhle prostor je čistý, můžeš se přenést.“

„Jak? Kam pře-ne-st?“ namáhavě vydechl lapaje po dechu. „To já neumím.“

„Co neumíš? Vždyť i ti, co mají jen padesát procent královské krve, se dokážou přenášet.“

„Neumím, nikdo – mě – to ne na - učil,“ snažil se vysvětlit, ale nemohl popadnout dech.

„Chyť se mě,“ zavelel Karlos Pérez de Guzmán. „Kam to bude?“

„Do města, na Palácové náměstí.“

„Tak tam určitě ne. Drž se!“

S Pavlem se zatočil svět, kolem se mu míhaly barvy jako z omalováněk. Pak uviděl pod sebou město, a než si to uvědomil, stál v chodbě nějakého domu.

Karlos udělal pár kroků a rozsvítil.

„Promiň, nic bližšího mě nenapadlo. Vysvětli mi jak to, že se neumíš přenášet, ale našeptávat a naslouchat umíš. Kde si byl, že ses to nenaučil?“

„Skoro celý život jsem byl ve světě lidí.“

„Na Zemi? A to mi chceš říct, že jsi tam umřel a dostal ses tady?“

„Ne, přešel jsem tunelem.“

„Cože? Jakým tunelem? Chceš říct, že jsi otevřel cestu mezi Aphasi a Zemí, v klidu jsi prošel sem a tady si hraješ na živáčka?“

„Jo, tak nějak, akorát jsem to ani nevěděl. Když jsem vyšel z tunelu, něco na mě spadlo a já jsem zůstal polomrtvý ležet. Tak si mě spletli se živáčkem a od té doby hraji tuhle hru. I když, jak je vidno, jsem ji právě pokazil.“

„Ty jsi vážně prošel tunelem?“

„Jo, několikrát, ale neptej se mě, kde je schovaný vstup.“

„Omlouvám se, můj pane, už se nebudu vyptávat.“ Karlos Pérez de Guzmán se uklonil a zůstal stát se sklopenou hlavou.

„Co pořád máte s tím pánem? Já jsem Pavel, opravář automobilů.“

„Ano, možná v této chvíli,“ stále se sklopenou hlavou vysvětloval Karlos. „Schopnost najít dveře tunelu a otevřít je mají jen 90ti procentní šlechtici s královskou krví. Já mám jen asi 78 procent. Jsí tedy mnohem vyšší šlechtic než já. Co ještě mohu udělat?“

„No říct mi, jak se dostanu na to náměstí. A asi by bylo dobré, kdyby ses vrátil, aby tě nehledali.“

„Stačí vyjít ven a dát se doleva, cesta vede přímo na náměstí. Měj se krásně!“ a zmizel Pavlovi z očí.

„Tak já mám 90 procent královské krve? Zvláštní, nikdy jsem si nevšiml, že by mi tekla modrá krev,“ pomyslel si, pak mávl rukou, zakroutil hlavou a vyšel z budovy. Skutečně cesta vedla přímo na náměstí, cestou prošel kolem zdi autoopravny.

Zpočátku si toho nevšiml, ale když byl na náměstí, uvědomil si, že budova stojí samostatně. Vždycky měl představu, že stěna, přes kterou prochází do světa lidí, pokračuje v nějakém kopci a tunel je skutečný, vedoucí až na Zemi. Ale takhle. Za stěnou musí být zase jen ulice. A tunel?

„Tak co, jak si pořídil?“ slyšel hned ve dveřích Jurdu.

„Dobře. Víím skoro vše.“

„A tohle?“ Jurda ukázal na uši a pokračoval ukazováčkem dál na dílnu.

„Jo, dobrý, prý to všechno odvezli. Dozvěděl jsem se, že vojáci chodí nějakou dírou v kotelně. Ale trochu jsem to pokazil. Poznali, že nejsem živáček, musel jsem utéct, ale jeden voják mi pomohl, takže mě nechytily.“

„Takže změna plánu, už tě tam nesmí vidět.“ Chvilí zůstal stát a přemýšlel. „Víš co? Převlékni se a běž umýt motor tohohle nového auta. Prý mu ubývá olej, tak ho rozebereme.“

Zbytek dne se odvíjel zcela standardně jako každý jiný. Jen Pavel neustále pohlížel ke vstupním vratům, čekal, že dovnitř vběhne rota vojáků a zatkně ho. Ale nic se nedělo.

Večer Jurda odmítl Pavlovou nabídku na společné vytvoření plánu únosu a poslal jej spát. Den byl plný dobrodružství a taky vyvstalo spoustu nových otázek. Povídání starého pána v kostele nebral v úvahu, ale dnes stejnou věc opakoval ten kluk se šlechtickým jménem. Vlastně i Zina ho v myšlenkách oslovil „*můj pane*“. Škoda, že nemá, s kým to probrat; Boloňák je na Zemi a strejda Láďa kdoví kde. Kým vlastně je?

Záchrana

„Ne, pane, ještě se neukázali,“ prohlásil do telefonu pan King a stál v uctivém pozoru, jako by jej ten druhý muž na opačném konci nejenom slyšel, ale i viděl. I když, kdo ví, s kým mluví, myslel si poručík Vávra. Už tři dny byli připraveni zasáhnout, kdyby se major Adamít a ten jeho „skoro živáček“ snažili vysvobodit z psychiatrické léčebny vojína Zladana. Byl to magor, všichni doktoři to potvrdili, ale to, že v kasárnách byl viděn živáček, jak rychlou chůzí pádí směrem k bráně a posléze klusem zmizí celému vojsku, změnilo názor tajné bezpečnosti a také pana Kinga, který vyšetřoval Zladana z únosu velice vážené a důležité osoby. Vávra sice nerozuměl jaké, zvlášť když se to mělo stát před patnácti roky, ale služba je služba.

V této chvíli jsou opět na stráži. Na všech přístupových cestách je namontován kamerový systém. Vyhlásili celému osazení kasáren bojový poplach s výjezdem, aby nikdo neviděl, že se systém instaluje. Zvlášť svobodník Zina. Za ním tenhle živáček přišel a donesl mu balíček. Zina ovšem nechápal, co po něm chceme. Nezapřel, že dostal balíček donesený živáčkem, ale zároveň mu deset chlapů dosvědčilo, že jej přijal a živáčka okamžitě poslal pryč. Také potvrdil, že to byl živáček, kterého před časem hlídal. Takže to vypadá, že přišel obhlédnout terén.

Je jasné, že pospíchající živáček není živáček, ale někdo, kdo se za něj vydává. V tom případě měl Sparek pravdu. A celou dobu nás vodil za nos.

„Máme hlídky i před autoopravnou, ale ani ony nehlásí nějaký pohyb. Samozřejmě jsme se pojistili a celý dům je kontrolován. Ovšem pokud mají nějakou tajnou chodbu, uvidíme je až tady,“ pokračoval v telefonním rozhovoru pan King. „Určitě přijdou a myslím si, že ten živáček je ten, koho hledáme. Ale to si musíme ještě ověřit. Ano, pane ...na shledanou.“

„Pane, kamera 12 zaznamenala pohyb,“ oznámil voják sledující monitory.

„Ta je umístěna kde?“ zareagoval King.

„Zabírá prostor kolem nemocnice. Vidíte, dvě postavy,“ dál hlásil voják před monitorem.

„Pozor všem jednotkám, narušitel je v areálu, v sektoru u nemocnice,“ hlásil do vysílačky poručík Vávra a pak jen pro muže v místnosti dodal. „Tak přece jen přišli, už jsem měl strach, že to byla znovu slepá stopa.“

„Delta jedna. Cíl na mušce, jedna rána jistá,“ ozvalo se ve vysílačce.

„Ne, ne, potřebujeme je živé, hlavně toho živáčka,“ reagoval King. „Řekněte jim, ať nestřílejí, ať použijí paralyzující zbraně.“

„Všem jednotkám, nestřílet ostrou municí, používat jen paralyzující zbraně. Potřebujeme je živé. Opakuji, nestřílet, potřebujeme je živé. Konec!“ opakoval poručík Vávra do vysílačky.

„Tak jakpak se chcete dostat do budovy?“ přemýšlel King. „Proč ten voják jde na druhou stranu budovy? Chápete to? A ten druhý strážný jde za ním. Máme tam kameru? Je tam něco? Nejsou tam další narušitelé?“

„Kamera nic nezaznamenává. Je tam klid,“ hlásil voják sledující monitory.

„Hele, už se plíží ke dveřím a ti dva strážní koukají na druhou stranu. Tak, a jsou vevnitř. Ať se připraví zásahovka. Co to bylo? Viděli jste to? Dejte na hlavní monitor nějakou kameru, která je uvnitř!“ rozčiloval se King.

„Bojím se, že ten záblesk, který jsme právě viděli, byl nějaký oslepující granát, který vyřadil také elektroniku.“

„Pošlete ihned zásahovku!“ rozkázal King.

„Alfa do akce, opakuji alfa do akce, jděte k recepci a odřízněte jim cestu k pokoji. Potvrďte příjem!“ okamžitě hlásil do vysílačky poručík Vávra. Vysílačka však byla zticha.

„Alfa, ozvěte se, jděte do akce, opakuji alfa do akce, jděte k recepci. Potvrďte příjem!“ marně se snažil dát signál zásahové jednotce, která byly připravena na nejvyšším patře nemocniční budovy.

„Jak je možné, že důchodce, který už deset let není v aktivní službě a de facto v kontaktu se speciálními silami, má k dispozici nejnovější vojenskou techniku?!“ rozčiloval se King. Na jeho otázku však nikdo nedokázal odpovědět, a proto se v místnosti rozhostilo ticho.

„Sakra, chlapi, tak tam jdeme my!“ rozkázal a vytáhl z kufříku pistoli. Ukázal ke dveřím a křiknul: „Tak jdeme všichni!“ Technici se začali sháněli po zbraních, poručík Vávra zakoulel očima, chytil se za hlavu a poznamenal: „Nestačilo by vyhlásit poplach?“

King se rozhlédl kolem sebe, a když viděl vzniklý zmatek, kývnul hlavou na znamení souhlasu. „Vyhlaste poplach. Ať armáda obstoupí nemocnici a zatknou každého, kdo z ní bude vycházet.“ Znovu pokýval hlavou a podotkl. „Budou v pasti.“ Sám vyšel za zvuku sirény na chodbu a ubíral se směrem k nemocnici.

Když Jurda uslyšel jakot poplachové sirény. Mávl rukou, druhou hodil Pavlovi klíče, které vzal ze skříňky hned po tom, co omráčil posledního

strážného ve vestibulu přilehlé strážnice; po oslepujícím záblesku s tím neměl moc práce.

„Tady máš klíče a utíkej otevřít pokoj číslo 113, tam najdeš Zladana, vyved' ho ven, třeba i násilím. Já budu hlídat vchod.“

Pavel se rozběhl chodbou a sledoval čísla pokojů. Konečně našel ten správný. Odemkl a rozsvítil. V posteli někdo ležel a nehýbal se. Vstoupil dovnitř a zatřásl s mužem v posteli.

„Vstávat, jde se domů.“ Z postele se však ozvalo jen „hmm“. Odhrnul peřinu a uviděl svázaného svobodníka Zinu. Strhl mu pásku, kterou měl na ústech.

„Je to past, čekali na vás! Musíte pryč!“ začal okamžitě křičet. Ruce a nohy měl svázané do kozelce, takže se nemohl pohnout. Pavel hledal nějaký nůž na rozříznutí pásky, ale v kapsách nic neměl. Když se před akcí Jurda ptal, jestli umí střílet nebo jestli byl v armádě, musel po pravdě odpovědět, že maximálně chystal oka na zajíce a koroptve.

„Chyťte!“ ozvalo se ve dveřích. Jurda hodil zavírací nůž a dál sledoval vstupní chodbu. Pavel rozřezal, co se dalo a vysvobodil Zinu. Oba vyběhli z pokoje.

„Bylo mi to hned jasné, když na nás čekalo takové uvítací komando, že něco není v pořádku. Nevíš, kam přestěhovali Zladana?“

„Nevím, ale vím, že potřebuji zbraň, zadarmo se zabít nenechám. A ty, můj pane, si taky nějakou najdi. Na svou ochranu.“

„Přestaň s tím pánem, jsem Pavel, nic víc. Můžeme se zeptat tenhle se už probírá. Hej, kde přestěhovali toho pacienta ze 113ky?“

„Pusť mě, já to z něho vytluču,“ razil si cestu Zina. Nejprve mu odebral služební zbraň a náboje, pak natáhl kohoutek revolveru, přiložil ji ke spánku mladého muže a ledovým hlasem prohlásil:

„Tak odpověz, kam ho přestěhovali?“

Voják ještě plně nenabyl vědomí, ale přiložená zbraň zapůsobila. Okamžitě vykoktal. „Nahoru, do třetího patra, ale číslo pokoje nevím.“

„No vidíš, jak sis rychle vzpomněl.“ Pochválil jej svobodník.

„Lže,“ ozval se Pavel, „nahore je jednotka rychlého nasazení a Zladan je přestěhován na číslo 100.“ Když se všichni na něj podívali, pokrčil rameny a skromně prohlásil: „Četl jsem mu myšlenky, nic víc.“

Jurda vytrhl klíče Pavlovi z rukou a utíkal k číslu 100. Otevřel dveře a z místnosti se ozvalo. „Třináct.“

Pavel zpozorněl, ten hlas znal. Přiběhl k otevřeným dveřím a uviděl Jurdu, jak se objímá s Lád'ou.

„Strejdo!“ vykřikl. „Jsi to ty?“

„Pa-ve-l,“ vykoktal Zladan a v jeho očích se objevily slzy. „Pa-ve-l, Pa-ve-l,“ opakoval stále dokola.

Jurda se otočil a podíval se na Pavla. „Tebe na Zemi hlídali Zladan a Zůman?“

„Ano Strejda Láďa a Boloňák, teda pes přeměněný na člověka, tedy obráceně,“ vysvětloval zmateně a objal Láďu.

„Nemáme čas, musíme tě ochránit, tady přestává veškerá legrace. Zino, hlídej Pavla jako oko v hlavě. Kdyby se cokoli stalo, musíš ho zachránit. Proč já blbec ho bral s sebou...“

„Pane Jurdo, vy víte, kdo jsem ve skutečnosti?“

„Jasně, myslím že tvé celé jméno zní: Karel Bořivoj Pavlus z Čantory, syn krále Karla a Zuzany. Poslední z přímé královské linie. Pokud bude čas, vysvětlím podrobnosti, ale v této chvíli je prioritní tvá záchrana.“

„Moje? Musíme zachránit strejdu Láďu, tak jak jsme se domluvili, dostat ho do světa lidí, kde se snad uzdraví,“ bránil se Pavel a Zladan mu přitakával: „Třináct, třináct.“

„Tak jaký je plán?“ zeptal se svobodník Zina, s několika nabitými revolvéry za pasem. Právě prohledával skříně a hledal další náboje.

„Zatím žádný. Venku je nejspíš budova obklíčena a seshora k nám pomalu kráčí jednotka,“ odušil Jurda.

„Neznáš nějaký tajný tunel? Víím, že jeden je někde u kotelny a pak ten, co jsme jím přišli,“ zeptal se Pavel.

„Ty budou určitě hlídané. Ty se asi neumíš přenášet, že?“ zeptal se Jurda.

„To ne, ale víím, že tady v kasárnách je jeden, který to umí.“

„A ne jeden, je jich tady celý útvar.“

„Nemyslím přenést se odsud na Zemi, ale tady v Aphasí z místa na místo.“

„A to jde?“ divil se svobodník.

„Jasně že jde, určitě je to nějaký šlechtic,“ pokračoval Jurda.

Bum! Na schodišti něco kovového upadlo. Ozval se dusot a na podestě se objevili první vojáci speciální jednotky.

Jurda i Zina okamžitě začali pálit a ustoupili dál do chodby, ze skříní si udělali provizorní barikádu a zalehli za ni. V nastalé přestřelce se Pavel zachoval svým obvyklým způsobem: zakryl si hlavu a padl k zemi. Pak se vzpamatoval a podíval se škvírou, co se děje na chodbě. Na zemi leželo několik vojáků, někteří stříleli, ale někteří jen nehybně leželi.

Na rohu schodiště se objevila ruka a v ní granát. Pavel stačil zavolat: „Granát!“ a vzápětí se ozvala ohlušující detonace. Granát vybuchl těsně před provizorní barikádou. Střepiny se rozlétly po chodbě. Ozvalo se zaklení a pak jen slabé sténání.

Zina se nadzdvihнул a zašeptal:

„Jurda to dostal, musíme ho odtáhnout dál do nejbližší místnosti.“

Chodbou se valil dým, který udělal clonu. Rychle toho využili a odtáhli raněného do nejbližších dveří, které tlaková vlna otevřela. Jurda měl krvavou skvrnu na břiše a pravé ruce.

„To nic, já to zvládnou,“ ozval se hrdinsky. „Nic to není.“ Na chodbě se znovu ozvala střelba. Vojáci stříleli jen tak, kdyby náhodou. Vůbec přes černý dým neviděli. Pavel si plný strachu vzpomněl na chvíli v chrámě a v myšlenkách zvolal: *Bože, pro tuhle chvíli jsem měl prožít všechny ty útrapy? Abych teď, když už vím, kdo jsem, tady umřel? Pomoz nám prosím.*

Pak střelba ustala a bylo slyšet hlasy a rozkazy. To King s dalšími vojáky vstoupil do budovy a okamžitě začal sekýrovat střílející vojáky. Potřeboval minimálně Pavla živého.

Zina roztrhal prostěradlo, které leželo na posteli a obvazoval krvácející břicho sténajícího Jurdy.

„Mrzí mě, že jsem tě dostal do takové šlamastyky. Nařídil jsem Zůmanovi a Zladanovi, aby tě hlídali jako oko v hlavě, a nakonec tě sám dovedu až pod nos tvým nepřítelům.“

„Kdo byli mí rodiče?“

„Byli to královští potomci, ale i když nevládli, nechala je vládnoucí garnitura zabít, aby se přerušila královská linie. Tebe jsem na poslední chvíli ukryl a pak přenesl na Zemi, abys byl aspoň trochu v bezpečí. Odpusť mi, že jsem tě dostal sem, prosím.“

„Mám tady pár granátů, svázu je a přidělám na okno, výbuch udělá díru a vyběhneme ven. Jestli bude trochu toho překvapení na naší straně, dokážeme se prostřílet ven z kasáren.“

„Anebo vás prostě přenesu do bezpečí,“ ozvalo se mezi dveřmi.

„Karlosi!“ zvolal Pavel. „To je Karlos Pérez de Guzmán, šlechtic, který mě už jednou zachránil. Můžeš přenést raněné a pak se vrátit pro nás?“

„Ne, mě ne, mám na noze výbušné zařízení, které reaguje na rychlou změnu polohy. Výbuch by zabil i vás. Vezmi Pavla, Zladana a pak se vrať pro Zinu,

bude je držet co nejdál ode dveří, než se pro něj vrátíš,“ rozhodl Jurda a nikdo se už na nic neptal.

Pavlovi vstoupily do očí slzy. Uvědomil si, že právě ztrácí blízkého člověka, skoro otce, byli spolu každý den, několik měsíců.

„Budou vás mučit a nakonec vás zabijí. Nedá se to nějak sundat? Já vás tady nenechám.“

„Jen běž, já svou kůži neprodávám lacino. Hlavně když ty budeš v pořádku.“ Kývnul na Karlose, který už držel Zladana kolem pasu.

„Pojď, nemáme čas. Kam to bude?“ zeptal se, když se Pavel chytil volné ruky.

„Tam kam předtím. Najdeme si cestu domů,“ odpověděl Pavel a svět se kolem něj roztočil. Za chvíli opět stáli v chodbě domu. A všude bylo ticho.

„Skočím pro Zinu, nikam nechodte,“ řekl a rozplynul se ve vzduchu. Za chvíli se objevil znovu, ruku v ruce se svobodníkem Zinou.

„Nechám vás tady, nejspíš mě za chvíli začnou hledat. Chci se stát dvojmým agentem, proto potřebuji mít skvělou pověst. Bůh vás ochraňuj, můj pane!“ uklonil se a zmizel v prostoru.

Jurda v místnosti zůstal sám, posunul si náramek výš ke kolenu a pohodlně si lehl a čekal.

Když vojáci viděli, že jejich palbu nikdo neopětuje, pomalu se přiblížili ke dveřím. Naskytl se jim pohled na prázdnou místnost, kde na zemi ležel nehýbající se člověk. Jeden z nich kopl do Jurdy, ale ten ani nezasténal.

„Je mrtvý,“ prohlásil a přehodil si samopal přes rameno.

„Čisto!“ zvolal velitel družstva. „Můžete sem přijít.“

Ve dveřích se objevil poručík Vávra, za ním King.

„Kdo je to?“ zeptal se a ukázal na ležícího Jurdu. „A kde jsou ostatní?“

„Nevím, nikdo další tu nebyl.“

Vávra se sklonil k Jurdovi a sáhl mu na krční tepnu. Ve stejné chvíli jej ležící muž chytil za ruku a zašeptal.

„Tak kam to bude?“ Jurda vydal tělu signál k přenesení do nejkrásnějšího města České republiky. Ve stejné chvíli zareagovalo zařízení umístěné na noze a v místnosti se ozval výbuch.

O pár kilometrů dál v hlavním městě, se snažili Zina s Pavlem dopravit Zladana do tajné chodby, která ústila přímo pod Pavlovou postelí. Když večer odcházeli na tuto tajnou akci, využili ji, aby je nikdo neviděl vycházet. Nejprve vykoukli na náměstí a sledovali ruch kolem autoopravny. Když viděli, že je na náměstí klid a jen ve dvou autech sedí nějací lidé, usoudili, že ještě nebyl vydán

rozkaz k prohledání dílny. Vrátili se a vešli do domu na začátku ulice vedoucí ke chrámu, vstoupili do sklepa a po několika krocích našli tajný vchod do sklepení. Tunelem došli až na konec. Škvírkou v podlaze zjistili, jestli je v opravně klid. Odsunuli prkna pod postelí. Nadzvedli je a vyšli do místnosti. V budově byl klid.

„Rychle zakryj vchod a jdeme ke stěně, než si uvědomí, že jsme jim pláchli.“

V tichu upravili postel a za svitu baterky došli ke stěně, která skrývala vchod do světa lidí.

Pavel se před ní postavil a pomyslel si známou frází „*co já jen budu dělat*“. Uvědomil si, že je skutečně bezradný a neví jak dál. Před nimi se objevil tunel a na jeho konci hvězdné nebe.

„Páni!“ ozval se svobodník. „Takhle jednoduše? To jsem nečekal.“

„Strejdo, pojď, projdeme tunelem, na Zemi ti určitě bude líp.“ Vzal Zladana kolem pasu a vstoupil do tunelu. Dalším krokem už z něj vyšel. Venku vládla krásná hvězdná noc. Zina se okamžitě zakuckal a lapal po vzduchu.

„To víš, je tu horší ovzduší než v Aphasi, ale rychle si zvykneš. Musíme najít dům dědy Síkory, snad nám pomůže. Boloňáku!!!“ zakřičel do tiché noci.

O pár stovek metrů dál zvedl hlavu malý bílý pes. Skočil na kliku dveří, otevřel je a vyběhl do tmy. Za chvíli se objevil na stezce u velkého kamene, vrtěl ocasem a štěkal radostí.

„Boloňáku!“ zvolal radostně Pavel a vzal pejska do náručí. Pak si uvědomil, že je to přeměněný muž. Položil ho na zem a poprosil:

„Pomoz nám s Láďou, je na tom špatně.“ Zůman se okamžitě přeměnil na člověka, podepřel jej na druhé straně a ukazoval jim cestu. Když vstoupili do domu, děda Síkora už byl vzhůru.

„Pojďte, dáme ho do komory.“ Šel napřed a otevřel tajné dveře do místnosti za skříní. Uložili Láďu do postele. Pavel si k němu sedl a držel ho za ruku. Ostatní v tichu odešli. Když strejda usnul, zvedl se i Pavel a šel do kuchyně. Když vstoupil, byla plná lidí. Děda Síkora povstal a řekl.

„Toto je Karel Bořivoj Pavlus z Čantory, syn krále Karla a Zuzany, poslední z přímé královské linie.“ Vložil dramatickou pauzu, aby si všichni uvědomili, kdo před nimi stojí a pak pokračoval:

„Buď u nás vítán, můj králi.“ Sklonil hlavu, poklekl na levé koleno, levou ruku položil na srdce a pravou ruku spustil šikmo dolů dlaní vzhůru.

Pak vstal svobodník Zina i s Boloňákem, tedy Zůmanem, a pozdravili jej stejně. V tom okamžiku začali vstávat všichni ostatní a zdravili Pavla

pozdravem hodným krále. Ten nevěřil svým očím a jen přejížděl zrakem po klečících.

„Promiňte, nevím, co se v takových chvílích říká. Vstaňte, prosím. Děkuji vám za vaši důvěru. Ještě jsem si na to nezvyknul. Mám smutnou zprávu. Jurda Adamít asi zemřel. Možná, že jste jej znali.“ Přítomní se začali zvedat.

Svobodník Zina jen doplnil: „Major Adamít. Stalo se to při osvobození Zladana.“ Pak se rozhořela velká diskuze a Pavel byl v jednom kole.

Zůman si sedl vedle dědy Síkory a šeptem se zeptal:

„Tak co bude dál?“

„To já nevím,“ odpověděl mu taky šeptem. „To záleží na našem novém, i když v ilegalitě, ale stejně NAŠEM KRÁLI.“

Obsah

Facka	3
Atentát.....	9
Obléhání.....	14
Lovec zběhů.....	22
Útěk.....	30
Lovci	37
Blaničtí rytíři.....	49
Našeptávač	54
Spratek	61
Pan Síkora	68
Nový živáček	80
Kdo to byl a kde je teď?.....	91
Můj pane	122